CELULA 7

KERRY DREWERY

KERRY DREWERY

CELULA 7

Original: *Cell 7* (2016)

Traducere din limba engleză de:
ANA-ELENA AGAFIŢEI
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

2017

Există o instanţă mai presus de orice tribunal, şi aceea este instanţa conştiinţei.

Ea le înlocuieşte pe toate celelalte.

Gandhi

PROLOG

În capul meu se aud două sunete.

Bubuitura armei în liniştea mormântală de afară.

Şi propria voce interioară, care îmi strigă „Pleacă!”

Amândouă răsună tare.

Simt o presiune puternică în piept. Căldură. Ca atunci când mă plimb nervoasă noaptea, prin întuneric, sau când aud bătăi în uşă, atunci când sunt singură acasă. Simt nodul ăla ciudat în stomac.

Sunt ameţită, dar respir. Sunt conştientă. În viaţă.

„Ce am făcut?”

Cuvintele astea se tot repetă în mintea mea.

Mereu, mereu, mereu.

Întunericul e copleşitor.

Respiraţia mea scrâşneşte prin el; inima îmi bate să-mi iasă din piept.

Aud o sirenă în depărtare; abia văd farurile.

„Ai putea să fugi”, îmi spun.

— N-are sens, răspund cu voce tare. Asta e o oportunitate să fac ceva. Să schimb lucrurile. Trebuie!

Sirena se aude acum mai tare, iar farurile sunt mai strălucitoare.

Maşina se întoarce, învăluindu-mă în spuma albă a farurilor. Ridic mâna în care ţin pistolul şi-mi feresc ochii. Lumini albastre îmi joacă pe piele.

Pornite, oprite, pornite, oprite, pornite...

Şi sclipesc pe cadavrul de la picioarele mele. Pun în evidenţă sângele care se revarsă din el.

„Ce am făcut?”

Acelaşi ecou în mintea mea.

— Ce a trebuit să faci tu, îi spun. Era singura opţiune. Singura şansă.

Lumina farurilor se diminuează. Oameni în uniforme închise la culoare coboară din maşini vorbind, dând ordine. Eu nu ascult.

Las pistolul să cadă şi-mi duc mâinile la ceafă.

— Eu am făcut-o! strig. Eu l-am împuşcat! L-am ucis pe Jackson Paige.

Nu pot să spun ce mi-au răspuns. Mă privesc plini de dezgust, iar cătuşele pe care mi le pun sunt reci ca inimile lor.

Ei trăiesc în balonul de săpun al bulevardelor şi al oraşului, lasă luciul să se reflecte şi nu se întreabă ce se-ntâmplă afară.

Voi muri peste şapte zile pentru că trebuie, dar, după aceea, baloanele lor de săpun se vor sparge şi toată lumea va afla adevărul.

CELULA 1

Ştiri

— Ştirea de ultimă oră din această dimineaţă este asasinarea şocantă a cunoscutului Jackson Paige, cel care a câştigat inimile naţiunii cu apariţiile în emisiunile TV şi neobosita muncă de caritate. Paige a fost împuşcat la doar câţiva metri de locul în care mă aflu, pe strada Crocus, în zona oraşului cunoscută ca High Rises. În mod ciudat, vinovata, care a rămas la locul faptei după ce l-a împuşcat, şi-a recunoscut deja vina şi a fost identificată de poliţie ca Martha Honeydew, în vârstă de şaisprezece ani.

Ea a fost arestată şi, conform legii *Şapte Zile ale Justiţiei*, a fost închisă în această dimineaţă în Celula 1 pentru condamnaţii la moarte.

Acesta va fi un caz deosebit de important. Honeydew, la şaisprezece ani, este prima adolescentă care va fi condamnată la moarte şi prima care va fi judecată prin sistemul unic al ţării noastre, *Voturi pentru toţi,* cea mai democratică formă de justiţie din lume, în care voi, spectatorii, decideţi soarta acuzatului.

Cu siguranţă, vom urmări cu atenţie ceea ce, foarte probabil, vor fi ultimele şapte zile din viaţa ei. Puteţi fi la curent cu evoluţia situaţiei urmărind atât portalurile noastre obişnuite de ştiri, cât şi canalul nostru TV, care transmite, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, *Ochi pentru ochi*. În emisiunea noastră *Moartea este Justiţie* – difuzată în fiecare seară, de la ora 18.30 – se vor analiza detaliile acestei crime cu adevărat îngrozitoare şi viaţa acuzatei, încercând să se afle ce ar fi putut să o determine să ajungă un asasin cu sânge rece.

Bunăvoinţa ei de a-şi recunoaşte crima i-a rezervat probabil deja un loc pe scaunul electric, chiar dacă publicul are şapte zile la dispoziţie în care trebuie să voteze, iar rezultatele să fie verificate şi prezentate oficial. Dumneavoastră, cei care urmăriţi programul nostru, nu pierdeţi şansa de a vota în cadrul acestui caz istoric!

Sunt Joshua Decker şi închei transmisiunea, dând legătura înapoi, în studio, Kristinei.

Consiliere

Martha stă în penumbră la o masă aşezată în mijlocul unei camere. Părul ei lung i-a fost ras, iar hainele i-au fost înlocuite cu o salopetă albă.

Se uită la perete, urmărind minutarul ceasului supradimensionat, care ticăie zgomotos spre 9.05. Apoi, umflându-şi obrajii şi oftând adânc, se întoarce şi se uită pe fereastra cu gratii. Undeva, nu foarte departe, o vrabie stă cocoţată într-un copac, lângă frunzele care devin portocalii şi roşii în bătaia vântului. Vrabia deschide ciocul şi îl închide din nou; Martha ştie cum ar trebui să sune, dar nu îi aude cântecul.

Lanţurile din jurul încheieturilor mâinilor şi gleznelor zornăie când se mişcă pe scaun. Îşi întoarce privirea de la vrabia mută şi se uită la femeia de vârstă mijlocie cu păr blond şi ochi albaştri care stă în faţa ei.

— Ţi-a spus gardianul cine sunt? vorbeşte femeia cu o voce caldă, în răcoarea camerei.

Martha încuviinţează.

— Numele meu este Eve Stanton. Sunt avocatul tău din oficiu.

— N-am nevoie de avocat.

— S-ar putea să ai nevoie de cineva cu care să vorbeşti cu cât se apropie...

Femeia se opreşte. Martha îşi împreunează mâinile, atingându-şi degetele cu unghii roase în timp ce caută cuvântul potrivit.

— ... execuţia mea?

Îi aruncă o privire urâtă lui Eve când termină propoziţia.

— Ştiu că am să mor, spune ea. Sunt vinovată. L-am ucis.

O licărire stranie pâlpâie în privirea lui Eve şi se uită în altă parte.

— Aşa spui tu, mormăie ea.

— De ce aş minţi?

— Exact. De ce ar minţi cineva în legătură cu un asemenea lucru?

— Mda.

Amândouă tac.

Ceasul îşi continuă ticăitul monoton.

Vrabia zboară din copac.

— De ce am un avocat? întreabă Martha. Pentru că sunt o adolescentă?

— Nu, răspunde Eve. Toţi prizonierii au.

— De ce?

Eve îşi împreunează degetele.

— Unii oameni nu sunt de acord cu pedeapsa cu moartea, mai ales când e vorba de adolescenţi. Faptul că ai un avocat este... *o concesie* făcută lor. Ceva spre care guvernul poate arăta şi spune „Da, dar uitaţi-vă la fapta bună pe care o facem”, spune Eve zâmbind cu buzele lipite. E un licăr de umanitate pe care unii cred că l-am pierdut.

— Umanitate? Asta am pierdut? Zice Martha, trecându-şi degetele prin părul tuns scurt. Tu ce crezi?

Eve se uită la chipul tensionat al fetei şi la îngrijorarea care i se citeşte în priviri; nimic nu se potriveşte cu vorbele pe care le spune şi cu atitudinea pe care o manifestă.

— Nu contează ce cred eu, răspunde ea. Asta este legea.

— Care? Ochi pentru ochi? întreabă Martha.

— Nu eşti de acord cu ea?

— Tu eşti? îi răspunde Martha.

Eve zâmbeşte crispat.

— Eu te-am întrebat prima.

— Şi ce dacă? Oricum nu contează ce cred, nu-i aşa? Spune-mi tu! Eşti de acord ca oamenii să voteze pentru viaţa sau moartea altora? Fără tribunale. Fără martori. Fără dovezi... juraţi... fără nimic.

— Dar faptul că toţi spectatorii au drept de vot nu înseamnă că toţi sunt juraţi? Că ei influenţează rezultatul?

Martha îşi dă ochii peste cap.

— Mereu răspunzi la o întrebare cu o alta?

Eve tace.

— Eşti exact ca toţi ceilalţi din City, spune Martha uitându-se în altă parte. Şi ca oamenii care locuiesc pe bulevardele din jurul lui. Nu, eşti chiar mai rea, fiindcă tu crezi că faci o treabă valoroasă, când de fapt nu e aşa. În orice caz, legile se pot schimba, nu-i aşa?

— Eu nu locuiesc în City sau pe bulevard. Adică, nu chiar acolo. De fapt, locuiesc pe la periferie.

— Mda, ei bine, este acelaşi lucru. Nu eşti din Rises, nu-i aşa?

— Nu.

— Aşa cum am spus. Eşti ca restul.

Martha îşi întinde picioarele atât cât îi permit lanţurile şi îşi încrucişează braţele pe piept.

— Cât de des am să te văd? întreabă ea.

— În fiecare zi, răspunde Eve. Mai puţin în a şaptea zi.

— În a şaptea zi? Ultima mea zi?

— Probabil ultima ta zi.

— Şi am voie să primesc vizitatori?

— Nu, răspunde ea.

— Cum? Niciunul?

Eve confirmă din cap.

Afară, vrabia aterizează din nou în copac, cu un viermişor în cioc. Martha o priveşte, apoi se apleacă în faţă.

— Dar un mesaj? şopteşte ea. Poţi să trimiţi un mesaj pentru mine?

— Nu pot face asta, răspunde Eve. Îmi pare rău!

— Dar nu va şti nimeni, insistă Martha uitându-se prin încăpere. Nu sunt camere aici. Nimeni nu va vedea.

— Nu pot...

Afară, vântul suflă printre crengile copacului, făcându-le să se izbească de geam în timp ce vrabia se leagănă pe o ramură.

— Pentru cine? întreabă Eve.

— De ce îţi pasă? Tocmai mi-ai spus că nu o vei face.

— Mama ta este...

— Mi-ai citit dosarul?

Lanţurile de la încheieturile mâinilor Marthei zăngăne unul de celălalt când atinge uşor dosarul de pe masă.

— Atunci, ştii că mama nu mai trăieşte.

Eve se lasă încet pe spate şi respiră adânc.

— Ştiu că mama ta este moartă, răspunde ea cu blândeţe, şi îmi pare rău pentru asta. Urma să spun că, de vreme ce mama ta nu mai este printre noi, iar tatăl tău a fugit înainte de a te naşte, pentru cine ar fi mesajul? Cui i-l vei scrie?

— Am prieteni.

— Ai? spune ea luând dosarul de pe masă şi deschizându-l. Pentru că aici scrie şi citez – „La şcoală, Martha nu era un copil

sociabil. Se chinuia să-şi facă prieteni, se izola şi nu făcea niciun efort să se alăture colegilor”.

— Asta spun profesorii. Nu m-au plăcut niciodată.

Eve ridică un deget...

— „... deşi era o tânără foarte inteligentă şi, dacă şi-ar fi dat silinţa, ar fi avut posibilitatea să ajungă departe”.

— „*Dacă şi-ar fi dat silinţa?”* pufneşte Martha zeflemitor. Este un altfel de a spune „dacă ar fi făcut-o pe deşteapta”?

— Nu, cred că este un alt mod de a spune „dacă ar fi avut ocazia”.

Amândouă se privesc lung.

Ceasul ticăie.

Crengile copacului zgârie fereastra.

— A trebuit să abandonez şcoala, şopteşte Martha. Ca să plătesc chiria, ştii?

Eve dă din cap.

— Dacă nu puteam plăti... dacă ar fi început să pună întrebări... nu aş fi vrut să fiu...

Aerul îi umflă pieptul când inspiră.

— Autorităţile nu ştiau că eşti orfană pentru că plăteai chiria la timp?

— Presupun că da. Altfel, mi-ar fi luat apartamentul şi m-ar fi obligat să locuiesc în vreo instituţie de îngrijire, cu toţi copiii ăia. Nu am putut...

Martha îşi freacă ochii cu mâinile şi se întoarce într-o parte.

Eve împinge cutia cu şerveţele spre ea.

— Înţeleg, spune ea.

Martha priveşte înapoi cu lacrimi în ochi. Suspină zgomotos şi dă jos de pe masă cutia cu şerveţele.

— Prostii, îi zice. Poţi încerca, dar n-o să reuşeşti!

Minutele trec în linişte.

Cutia rămâne pe podea.

— Am avut pe cineva apropiat, şopteşte Martha. O persoană bună.

— Cum o cheamă?

Martha se uită la Eve.

— Cum *îl* cheamă, răspunde ea suspinând. A fost un el, un băiat.

— Cum îl cheamă? întreabă Eve.

Martha se întoarce din nou spre Eve.

— Este confidenţial? şopteşte ea. Ca la doctor?

Eve dă din cap.

— Bineînţeles.

— Dacă îţi spun ceva, nu ai să anunţi presa sau pe cei care fac emisiunea *Moartea este Justiţie?*

— Nu, şopteşte Eve.

— Nu ai să-l notezi?

— Nu, răspunde ea. Promit!

Martha se apleacă peste masă un pic mai mult şi înghite cu greutate.

— El... L-am cunoscut... după ce mama a fost ucisă... el...

Uşa metalică din spatele lor se deschide şi se izbeşte de perete.

Martha se întoarce. Un gardian intră cu burta clătinându-i-se peste pantalonii uniformei şi cu nasturii cămăşii albastre gata să-i sară de pe piept. Învârte în mână bastonul de corecţie.

Eve îl fixează cu privirea.

— Am spus că voi suna după ce terminăm.

El ridică din umeri.

— Credeam că te-am auzit spunând că ai terminat.

— Nu, începe ea.

Martha se uită repede prin cameră.

— Sunt camere aici? întreabă, iar gardianul se apropie mai mult de ea. Se înregistrează? Se transmite la TV? se agită ea, vocea devenind tot mai stridentă. Credeam că întâlnirea asta e confidenţială.

Scaunul scârţâie pe podea când sare în picioare, iar lanţurile zăngăne când îşi ridică mâinile disperată.

— Aşa ai spus, zice ea aplecându-se spre Eve.

Dar gardianul apucă lanţurile şi o trage înapoi, iar ea cade pe podea, lângă picioarele lui; deasupra ei, cu bastonul ridicat, paznicul rânjeşte.

— Încetează! strigă Eve.

— Haide! strigă Martha. Loveşte-mă! Loveşte o fată fără apărare dacă te crezi bărbat!

Gardianul se uită chiorâş la ea.

— Încetează! strigă Eve.

— Este o criminală, spune el. Un animal! Trebuie tratată ca atare.

Martha dă din picioare încercând să-l lovească pe gardian, dar acesta o trage în lateral, iar capul şi umerii fetei se izbesc de tocul uşii.

— Martha, spune Eve. Tot ce se întâmplă aici *este* confidenţial, îţi promit asta.

Gardianul pufneşte.

— Mda, doar dacă nu aud eu, apoi...

Martha se retrage, lipindu-se de gardian. Pentru o clipă, forţa ei îl dezechilibrează, iar el fandează înainte, dar trage din nou de lanţuri şi ridică bastonul mai sus, deasupra ei.

— Încetează! strigă Eve înaintând în grabă, scoţând telefonul din buzunar şi îndreptându-l spre el. Vrei să apară asta în presă? întreabă ea. La televiziune? Vrei ca votanţii să vadă cum este cu adevărat aici?

El se holbează la ea.

— Nu ai face asta.

— Pune-mă la încercare, zice ea printre dinţi.

— Din cauza unor sentimentali ca tine a ajuns ţara în halul ăsta, îi spune el lui Eve, coborând bastonul şi arătând cu degetul spre ea. Eliberăm criminalii din cauza unor amănunte, lăsăm pedofilii să umble liberi pentru că nu sunt destule dovezi. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să renunţăm la tribunale. Nu făceau dreptate. Asta, arată el în afara uşii, spre celulele de pe coridor, asta e dreptate! Moartea este dreptate, iar *tu* nu ai ce căuta în sistemul ăsta cu ideile tale sentimentale şi stupide.

Scutură din cap, transpirat pe frunte.

— Eu ştiu cum am să votez! Şi o s-o fac de mai multe ori.

O ridică pe Martha în picioare.

— Nu-mi pasă cât o să coste, mi-aş cheltui salariul pe o lună ca să mă asigur că ai să te prăjeşti, fato! Dacă ar fi fost după mine, chiar mâine ajungeai pe scaunul ăla.

El îşi înfăşoară lanţurile în jurul pumnului şi o trage mai aproape. Stau faţă în faţă.

— Cum ai putut s-o faci? spune el printre dinţi. Cum ai putut să-l ucizi pe Jackson Paige? Omul ăla nu a făcut nimănui niciun rău. Uită-te la toţi pe care i-a ajutat! La toată munca lui de binefacere. Ar fi putut părăsi ţara cu toţi banii pe care îi avea, dar nu a făcut-o. A rămas şi i-a ajutat pe cei de teapa ta. Era un simbol!

— Era un mincinos nenorocit! şuieră Martha.

Lovitura cu capul o forţează să dea înapoi, iar când el dă drumul lanţurilor, fata se loveşte de zid şi cade într-o parte.

Prea şocată, Eve nu se mişcă.

— Ai înregistrat asta? spune el. Cu telefonul? Ai prins un cadru bun? Nu-mi pasă! Du-te şi vinde ştirea presei. O să apară pe prima pagină, iar eu am să fiu considerat un erou, răcneşte el rânjind cu satisfacţie. Mă vor plăti să o fac din nou.

Martha e atentă la râsul răguşit al gardianului, care îi leagănă tot corpul. Chipul i se crispează şi mijeşte ochii în clipa în care se ridică în picioare şi, fixându-l cu privirea, îl scuipă în faţă.

Înainte ca el să poată reacţiona, Eve o apucă pe Martha şi o scoate pe coridor.

— Calmează-te! strigă în urma ei gardianul. Mă ocup eu de asta! O liniştesc eu imediat.

Pe coridor sunt şase uşi din metal închise, iar din spatele unora se holbează nişte necunoscuţi. A şaptea şi ultima este chiar în capăt, încuiată şi tăcută.

— Ce ai făcut, fată? se aude dintr-o celulă vocea baritonală a unui bărbat.

— L-am scuipat în faţa lui de ignorant nenorocit, răspunde Martha.

Bărbatul izbucneşte în râs.

— Mi-ai înveselit ziua, spune el. Eşti din Rises?

— Haide, spune Eve, nu trebuie să vorbeşti cu nimeni. Gardianul va ieşi imediat.

— Mda, îi răspunde Martha vocii.

— Aha. Ce te-a adus aici? Ce rău a putut face o fată ca tine?

— L-am împuşcat pe Jackson Paige, răspunde ea.

— Serios?

— Serios!

— Fată, tocmai mi-ai făcut *anul* mai bun! Putere pentru cei din Rises! spune el, iar din nişa celulei apare un pumn încleştat, cu un trandafir tatuat pe partea laterală a mâinii.

— Haide, spune Eve, dar înainte să poată să o conducă, Martha se grăbeşte spre uşă şi atinge pumnul bărbatului.

Îşi lipeşte faţa de nişă.

— Tu ce ai făcut? şopteşte ea.

Doi ochi negri o privesc sever.

— Fato, singura greşeală pe care am făcut-o a fost să mă nasc într-un loc nepotrivit.

— Martha, mişcă-te! Haide, repede!

— Noroc, îi şopteşte bărbatului şi pleacă.

Eve deschide uşa grea a celulei.

— Nu ar fi trebuit... începe ea. Gardianul este...

— Ce mai contează? răspunde Martha când intră în celulă.

— O să-ţi facă viaţa grea, spune Eve.

— Vrei să spui ce a mai rămas din ea, nu? întreabă Martha ridicând din umeri. Ce se întâmplă aici nu contează. Contează ce se întâmplă afară.

Martha

Gardianul nu mă urmează în celulă. Mă întreb dacă l-a oprit Eve. Oare pot avea încredere în ea?

Celula este mică şi rece. Pereţii sunt albi şi strălucitori, fără nicio pată. Sus, în zidul exterior, este o fereastră cu gratii albe – nu cred că se deschide –, iar pe peretele opus este o uşă albă, din metal. Este închisă şi încuiată acum, inclusiv vizorul. Parcă sunt într-o cutie. Dacă ar fi un incendiu pe coridor, m-aş prăji ca un pui.

De fapt, totul aici este alb – patul lipit de zid este alb, cearşafurile sunt albe şi perna e albă şi, în colţ, sunt o toaletă albă şi o chiuvetă albă.

Dar asta-i tot.

Fără rafturi, birou, masă, lampă, şifonier (de ce aş avea nevoie de un şifonier?), cărţi, pixuri... nimic. De ce aş avea nevoie de ceva?

Singurul lucru de prisos de aici este ceasul de deasupra uşii, care ticăie la fiecare secundă trecută din viaţa mea. Şi acela este alb, cu limbi albe.

Celula este complet goală. Lipsită de orice fel de stimul. Parcă nu mai văd nimic sau sunt lovită de un fel de daltonism ciudat. Oricum, nu mi-aş putea da seama aici, unde nu e nicio culoare.

Salopetele astea de închisoare pe care mi le-au dat sunt de un alb imaculat şi până şi părul şaten mi-a dispărut. Ras şi aruncat în coşul de gunoi al cuiva.

Simt că am pierdut o jumătate din mine. Părul şi hainele mă defineau.

La ce mă aşteptam? Este o închisoare, pentru numele lui Dumnezeu! Este celula condamnatului la moarte. Nu va fi drăguţ, nu-i aşa?

Este atât de strălucitor aici, încât mă dor ochii şi capul. Nu-mi dau seama de unde vine lumina. În mijlocul celulei nu atârnă niciun bec, iar pe tavan nu-i niciun neon. Cred că vine probabil de undeva din dreapta sus, unde peretele se uneşte cu tavanul, dar...

Pereţii strălucesc?

Este vreun fel de vopsea care emite lumină?

Este vreo formă de tortură gândită de ei?

Aş vrea să închid ochii, să mă întind pe pat şi să mă pierd, dar, chiar şi atunci când închid ochii, totul este strălucitor. Nu trebuie să-mi imaginez că voi dormi mult timp aici şi nici nu cred că ei vor s-o fac.

Tortură?! Da, cred că am avut dreptate.

Poate şi-au dat seama că cel mai bun mod de a face faţă situaţiei este să dorm. Însă ei nu vor asta. Ei vor să sufăr.

Totuşi, nu pot să dorm în ultima săptămână din viaţa mea, nu-i aşa? Ultimele şapte zile de respirat şi trăit. De fapt, mai puţin de şapte zile. Câte ore mai sunt? Minute? Secunde? Nu vreau să ştiu! Dar ce pot face altceva decât să dorm şi să-mi amintesc?

Mă întind, închid ochii şi trag cearşafurile peste cap, încercând să fac întuneric, dar sunt sigură că totul devine şi mai strălucitor. De ce vreţi să mă torturaţi, când oricum voi muri?!

Îmi afund capul în saltea, închid ochii şi mă concentrez la întunericul de dincolo de pleoape, încercând să-mi amintesc de tine.

Ne-am întâlnit în întuneric. Te ascundeai în umbre, la fel ca mine, urmărind strada, maşinile vechi care circulau pe asfaltul spart, mirosul urât al gazului de eşapament. Tu nu erai acolo în fiecare seară, ca mine. Uneori nu stăteai foarte mult, dar eu trebuia să merg acolo, ştii? Nu puteam să adorm până nu-i spuneam noapte bună.

Dumnezeule, nu vreau să-mi amintesc! Îmi este dor de ea, mi-e dor de tine! Urăsc faptul că mi-e dor. Nu vreau să fiu slabă!

Când am luat pistolul, mă gândeam la ea, dar nu am făcut-o doar pentru ea. În seara aia, ţi-am spus să pleci pentru toată lumea care poate fi salvată, pentru dreptate şi justiţie.

Voiai să dobori sistemul; tot ce voiam, la început, era să dobor omul.

Nu să-l ucid, deşi asta s-a întâmplat, ci să-i arăt cum era.

Până la sfârşitul celor şapte zile ale mele aici, chiar şi cei care-l iubesc sincer îi vor coborî amintirea de pe piedestalul pe care l-au aşezat, iar misiunea mea se va încheia. Mă voi odihni în pace şi, în cele din urmă, asta vor face şi ceilalţi.

Noi doi avem rolurile noastre, definite de locul în care am crescut – tu poţi fi luptătorul, iar eu, martirul. La urma urmelor, este tot ce poate face o fată ca mine, din Rises. Nu sunt suficient de inteligentă, nu sunt încrezătoare, nu am suficienţi bani şi nu aveam niciun viitor nici înainte să ajung aici. Credeam că putem fi împreună, dar era o prostie.

Iubeşte-mă atât de mult încât să mă uiţi!

STUDIOUL TV

6.30 p.m.

Începe emisiunea *Moartea este Justiţie*

Pe un ecran albastru-închis sunt pete albe şi se aude bâzâitul paraziţilor electrici. Un ochi supradimensionat, cu irisul albastru ca gheaţa, apare în mijloc. Clipeşte, iar cuvintele „Ochi pentru ochi” se rotesc în jurul pupilei negre.

NARATORUL: „Ochi pentru ochi” vă prezintă...

Cuvintele nu se mai rotesc. Fâşâitul electric se aude din nou, iar fontul cu care sunt scrise cuvintele se transformă într-unul zimţat. Ochiul se înroşeşte şi se închide.

NARATORUL: ...emisiunea din această seară, *Moartea este Justiţie*, cu gazda noastră...

Albastrul se estompează, iar luminile se aprind într-un studio de prost gust. Podeaua mare reflectă mulţimea de lumini din studio de pe suprafaţa albastră-argintie. În dreapta se află un ecran imens, având pe display sigla cu ochiul – cuvintele se

rotesc încet, iar ochiul clipeşte –, în timp ce în stânga este un birou oval şi lucios, cu scaune înalte şi lucioase, aşezate în spatele şi pe laturile lui, cu spatele la spectatorii care sunt ascunşi în umbră.

NARATORUL: ...Kristina Albright!

Luminile se îndreaptă spre Kristina, care se află în stânga scenei. Este înaltă şi suplă, părul blond îi încadrează chipul perfect; zâmbeşte spre cameră. Rochia roşie este mulată pe corp, asortându-se cu rujul şi pantofii.

KRISTINA: Bună şi bine aţi venit la *Moartea este Justiţie!*

Aplauzele se aud prin studio. Kristina zâmbeşte şi dă din cap spre spectatori.

KRISTINA: Numele meu este Kristina Albright şi în această seară avem informaţii incitante pentru voi.

Tocurile înalte ţăcăne în timp ce ea se îndreaptă spre ecranul din dreapta. Ochiul este înlocuit de fotografia unui bărbat frumos care zâmbeşte alături de soţia lui drăguţă şi de fiul adolescent.

KRISTINA: Ştirea de seara trecută ne-a adus povestea şocantă a uciderii violente a celebrului multimilionar Jackson Paige.

Fotografia este înlocuită cu alta, în care bărbatul stă cu mâinile ridicate triumfător, în timp ce o mulţime de oameni aplaudă.

KRISTINA: În ultimii zece ani, Jackson a câştigat un loc în inimile a milioane de oameni, după multe apariţii în cadrul emisiunilor televizate. Provenind din zona săracă, cunoscută ca High Rises, numită aşa după şirul de blocuri-turn construite ca să rezolve criza lipsei de locuinţe...

Pe tot ecranul apare o imagine panoramică a zonei High Rises – douăsprezece turnuri din beton care se întind spre un cer monoton, un câine vagabond slab, ambalaje goale de alimente în şanţurile murdare şi un băiat care fumează o ţigară având o cutie de bere în mână.

KRISTINA: El şi-a investit profitul cu înţelepciune, a muncit din greu şi a scăpat de sărăcie, devenind o inspiraţie pentru toţi...

Griul cartierului High Rises dispare, fiind înlocuit de o casă mare şi albă, cu porţi uriaşe din metal şi cu o peluză verde, dincolo de ele. Flori roz, portocalii şi galbene ies din ghivece şi umplu marginile. O maşină roşie sport străluceşte în soare, pe alee. Bărbatul zâmbitor – Jackson – pozează lângă ea.

KRISTINA: ...cu apariţiile lui publice, cu neobosita lui muncă de binefacere şi, desigur, să nu uităm...

Imagini cu Jackson se succed pe ecran: una în care zâmbeşte la cameră stând pe covorul roşu, în timpul unui eveniment; un instantaneu în care este îmbrăcat în smoching şi ţine un discurs, altul în timp ce înmânează un cec imens unor asistente medicale.

KRISTINA: ...fapta altruistă de a adopta un băiat care, în urma unui tragic accident, a rămas orfan.

O fotografie alb-negru apare în centru. Jackson, încruntat şi cu ochii în lacrimi, ţine la piept un băiat de şase ani care plânge. În spatele lor, turnurile din Rises sunt neclare şi monotone, dar pe asfaltul crăpat, abia vizibilă, se vede o dâră roşie de sânge.

Kristina îşi împreunează mâinile şi le ridică în faţa gurii, ca şi când s-ar ruga. În studio este linişte. Îşi înalţă apoi capul, clipeşte şi priveşte din nou spre cameră.

KRISTINA (încet): Dar vom afla mai multe despre Jackson Paige mai târziu. Să ne îndreptăm atenţia asupra crimei şi a autorului ei. Ce fel de persoană ar putea comite un act atât de îngrozitor? Să dăm legătura reporterului nostru de pe teren, Joshua Decker. Josh?

Kristina se întoarce spre ecran. O bandă albastră se întinde deasupra, un mic logo în care e reprezentat ochiul clipeşte în stânga sus, iar cuvintele „Joshua Decker – reporter de teren” strălucesc pe burtieră, în timp ce în partea de jos, pe ecran, rulează în buclă mesajul „Celula 1 – asasina adolescentă – Martha Honeydew”.

În mijloc este Joshua, având un licăr jucăuş în priviri şi zâmbind în ciuda frigului de noiembrie, cu gulerul hainei negre ridicat, ţinând microfonul în mâna îmbrăcată în mănuşă de piele.

JOSHUA: Da, Kristina, bună! Sper că mă poţi auzi în şuieratul vântului. Este frig de-a binelea aici, în Rises. Îţi pot spune că

abia aştept să mă întorc acasă, să fac o baie fierbinte şi să beau un pahar cu vin.

Reporterul face cu ochiul spre cameră. Voci feminine murmură printre spectatori.

JOSHUA: Mă aflu cam la o sută de metri de locul în care a fost comisă crima. Acesta, pentru privitorii care nu au fost niciodată pe aici, este aproape de gara principală şi de calea ferată ce duce spre City şi bulevardele înconjurătoare, numit, pe bună dreptate, „pasajul subteran”.

Mâna înmănuşată arată deasupra lui. Camera lărgeşte cadrul, arătând partea de jos a unui drum lateral, întunecat şi umed, cu balustrade îndoite şi opritoare pe jumătate sparte, care erau menite să-i împiedice pe motociclişti să o ia pe scurtătură. Dincolo de zona umbrită este un drum mai mic, urmat de un rând de magazine cu vitrinele sparte sau acoperite cu scânduri şi, abia vizibile de la distanţă, se află rândurile de blocuri-turn, cu lumini licărind la ferestre.

JOSHUA: În această parte, departe de staţie, este o zonă frecventată de traficanţii de droguri şi de oamenii fără adăpost.

KRISTINA: Spune-ne ce se întâmplă acolo, Joshua! Ce spun oamenii despre criminală?

Reporterul apare din nou în prim-plan.

JOSHUA: Ei bine, Kristina, de fapt, nu vorbesc. Nimeni nu vorbeşte. Pentru rezidenţii din High Rises este ca şi când nu s-ar fi întâmplat. Spre deosebire de restul populaţiei, pe care sunt sigur că o vedeţi în jurul meu.

Camera îl urmează pe Joshua în timp ce se deplasează, mărind cadrul atunci când acesta se opreşte să vadă florile, jucăriile drăgălaşe, fotografiile, mesajele scrise de mână şi lumânările care ard pe pământ. O femeie îngenuncheată pune mai multe flori şi doi bărbaţi se îmbrăţişează suspinând.

JOSHUA: Acesta este locul în care a fost împuşcat. Oamenii abia îşi pot stăpâni lacrimile. Lumea s-a înghesuit aici toată dimineaţa. Adolescenţi care şi-au rugat părinţii să-i aducă în acest loc în drum spre şcoală, doi doctori care au făcut un

ocol înainte de o operaţie, nişte asistente care au adus un omagiu după ce au ieşit din tura de noapte. Majoritatea erau prea trişti ca să vorbească sau, chiar dacă puteau, erau incapabili să-şi exprime în cuvinte durerea şi şocul. Însă... am încercat să aflu şi părerile patronilor de magazine de pe aici, mamelor tinere care îşi duceau copiii la şcoală, adolescenţilor de la colţurile străzii, oamenilor care stăteau la coadă pentru ajutoare... nimeni nu vrea să vorbească.

KRISTINA: Foarte ciudat.

JOSHUA: Aşa este! Rândurile se pare că sunt strânse. Dar, mă grăbesc să adaug, acest reporter de teren a reuşit să obţină în exclusivitate pentru voi...

Zâmbeşte strâmb şi îşi înclină capul.

KRISTINA (zâmbind către spectatori): Nu voi întreba cum a reuşit să obţină un reportaj în exclusivitate, dar presupun că are legătură cu şarmul lui!

Spectatorii râd.

JOSHUA (făcând semn din ochi): Da, Kristina, avem o înregistrare a momentelor de după crimă. Cred că imaginile vorbesc de la sine.

Cadrul cu el se micşorează, devenind un chenar în stânga ecranului, iar în dreapta, o filmare tremurată ocupă un alt chenar.

JOSHUA: Aceasta este înregistrarea camerei poliţiei. Iniţial, s-a crezut că alarma a fost dată prin camerele de supraveghere, dar se pare că cele din vecinătate erau defecte.

Filmarea arată străzile pe jumătate luminate, ploaia şi parbrizul ascunzând vederii totul, în afară de ceea ce este evident. La distanţă, umbrele întunecate ale blocurilor-turn se ivesc pe cerul de seară ca şi când ar fi pietre de mormânt, iar în jurul lor străzile şerpuiesc aidoma unor râuri întunecate. Lumina albastră pâlpâitoare a maşinii de poliţie se reflectă în bălţile de pe stradă şi în obloanele metalice ale clădirilor, iar sirenele urlă mânioase.

Apoi, maşina încetineşte, virează şi farurile inundă în lumină albă o zonă umbrită de sub pasaj. Vehiculul se opreşte. Învăluită

în lumină este Martha, cu părul lung şi negru udat de ploaie şi cu ochii mari că ai unui iepure, cu mâinile ridicate în aer; într-una ţine un pistol.

Imaginea se clatină în timp ce poliţistul iese din maşină. În cadru se văd două mâini care ţin strâns un pistol îndreptat spre Martha.

OFIŢERUL DE POLIŢIE (nu apare în cadru): Aruncă arma şi pune-ţi mâinile pe cap!

Fata se apleacă şi lasă arma alături, pe asfalt. Camera se apropie de ea tremurând. Îşi duce mâinile la ceafă. Prim-planul cu faţa ei umple tot ecranul.

MARTHA: Eu am făcut-o! L-am împuşcat! L-am ucis pe Jackson Paige!

Pe ecranul din studio, un stop-cadru pe chipul Marthei, în timp ce, în stânga, Joshua oftează şi scutură uşor din cap.

KRISTINA (încet): Mulţumesc, Joshua! Abia aşteptăm să ne auzim din nou mâine.

Pentru o clipă, îşi coboară privirea, apoi se uită iar spre cameră.

KRISTINA: Martha Honeydew poate părea la fel de dulce pe cât ne sugerează numele ei. În realitate, ea este criminala cu sânge rece care ni l-a furat pe unul dintre cei mai cunoscuţi şi iubiţi oameni ai zilelor noastre? Ea spune că este.

MARTHA (înregistrată, fără să apară pe ecran): Eu am făcut-o! L-am împuşcat! L-am ucis pe Jackson Paige!
KRISTINA: Dragi privitori, sunt cuvintele ei! Arma este în mâinile ei!

Cuvântul „CRIMINALĂ” apare scris cu roşu peste stop-cadrul cu chipul Marthei. Stând în continuare cu faţa la cameră, Kristina se îndreaptă spre biroul din lateral, cufundat încă într-o lumină obscură.

KRISTINA: Aşadar, este un caz rezolvat. Ea este prima adolescentă condamnată la moarte şi, foarte probabil, va fi şi prima executată. La urma urmelor, de ce v-aţi îndoi voi, cei care votaţi, de cuvintele ei?

Imaginea Marthei dispare, iar sigla cu ochiul ocupă tot ecranul.

Kristina ia loc pe scaunul din capătul biroului, aşezându-şi delicat picioarele într-o parte. Luminile devin mai strălucitoare, iar telespectatorii pot vedea că pe scaunul din stânga Kristinei stă un bărbat scund, cocoşat, cu părul vâlvoi şi capul aplecat.

KRISTINA: Dar, înainte să trecem mai departe, la un alt ocupant al celulelor condamnaţilor la moarte, ne vom îndrepta atenţia pentru o clipă asupra asasinei noastre, Martha Honeydew, ca să vedem ce face şi cum se simte.

Îi zâmbeşte bărbatului.

KRISTINA: Bine ai venit, Gus!

Bărbatul îşi înalţă capul. Îi zâmbeşte timid Kristinei, iar privirea i se îndreaptă spre spectatori. Îşi plimbă agitat un deget de-a lungul interiorului gulerului cămăşii, părând că vrea să-şi slăbească strânsoarea, şi trage de mânecile jachetei.

KRISTINA: În urmă cu cinci ani, *ai fost* unul dintre acei oameni. Încarcerat pentru o crimă pentru care publicul votant te-a considerat nevinovat. Eşti cel mai avizat să ne spui cum se va simţi ea în seara asta. Ce îi va trece prin minte?

GUS (încet): Hmmm... Ei bine, da, aşa cum ai spus, am fost acuzat de uciderea...

Vocea stinsă îi tremură de emoţie.

KRISTINA: Scuză-mă, Gus, poţi vorbi mai tare?

Pare un pic mai mare atunci când se îndreaptă de spate şi inspiră adânc.

GUS (puţin mai tare): Da... da... mmm... în urmă cu cinci ani, am fost acuzat de uciderea cuiva, dar... dar mulţumită telespectatorilor tăi...

El se întoarce spre cameră, zâmbeşte larg, dar jenat; spectatorii aplaudă.

GUS: Am fost eliberat.

KRISTINA: Şi cum a fost, Gus? Cum a fost acea primă seară? Cum vor fi pentru prizoniera noastră ultimele ei zile de viaţă?

GUS: Ei bine, în primul rând, doar ca să ştie privitorii, ieri a fost arestată, dar abia azi a fost acuzată şi introdusă în sistem ca să ajungă în celulele condamnaţilor la moarte. Aşadar, după cum ai spus, astăzi este prima ei zi. Prima zi, în Celula 1. Până la răsărit. Dimineaţa, eşti mutat în altă celulă.

KRISTINA: Şi cum arată Celula 1?

Gus încearcă din nou să-şi elibereze strânsoarea cămăşii. E deja ud de transpiraţie. Îşi coboară privirea şi se încruntă.

KRISTINA: Gus, ştim că îţi este greu şi că îţi cerem mult, dar sunt sigură că eşti conştient că e important pentru noi, votanţii, să înţelegem pe deplin situaţia pentru a ne asigura că votăm corect. Am spus de multe ori că transmisiunea video din celule i-ar face pe votanţi să-i înţeleagă mai bine pe acuzaţi.

Se întoarce spre spectatori.

KRISTINA (dând din cap): Nu sunteţi de acord?

Spectatorii aclamă şi aplaudă.

KRISTINA: Gus? Celula 1. Spune-ne!

GUS: Ăă... da... era...

Îşi ridică privirea şi se uită împrejur la chipurile răutăcioase. Apoi, se îndreaptă de spate, îşi atinge cu mâna urechea dreaptă şi inspiră.

GUS: ...simplă. Erau un pat şi… ăăă... o chiuvetă şi... o toaletă...

KRISTINA: O toaletă în aceeaşi cameră în care *dormi*?

El îşi atinge din nou urechea şi se forţează să râdă.

GUS: Ăăă... nu… nu, este o baie. Asta am vrut să spun. Nu este o chiuvetă, este un lavoar, şi o toaletă, în baie. Şi un duş.

Înghite cu greu şi respiră tensionat.

GUS: În celulă... sunt cărţi, multe cărţi şi un televizor… ăăă... şi fotografii pe pereţi…

Îşi frânge mâinile.

KRISTINA: Gus, nu aşa te-ai aştepta să fie tratat un criminal, nu?

GUS (încet): Probabil că nu...
KRISTINA: Mi se pare că Martha nu va simţi că este pedepsită. Mai urmează să-mi spui că uşile sunt lăsate deschise!

Gus îşi atinge urechea, se uită la cameră şi înapoi la Kristina.

GUS: Chiar sunt deschise.

Kristina se lasă pe spate, cu gura deschisă şi palmele întinse în lateral.

GUS: Şi... ei... prizonierii... pot vorbi între ei.

Moderatoarea ţâţâie zgomotos.

KRISTINA (spre cameră): Dragi votanţi, haideţi să ne gândim la asta. Fata a spus că a comis fapta. A recunoscut că a împuşcat un om cu sânge rece şi că a urmărit impasibilă cum viaţa se scurge din el; a recunoscut de bunăvoie, fără să aibă remuşcări şi stă degeaba şi se uită la televizor, discută cu alţi prizonieri... şi mănâncă... Gus, ce mănâncă astăzi?

GUS (mormăind): Cartofi prăjiţi cu peşte şi budincă de caramel. Cremă de ou cu vanilie.
KRISTINA: Ei bine, dragi privitori, dreptatea este în mâinile voastre, ca întotdeauna. Haideţi să ne uităm la acele numere importante şi la informaţiile despre votare. Acum, în partea de jos a ecranului, puteţi vedea numerele la care să votaţi pentru Martha. Sunaţi la 0909 87 97 77 şi pentru a vota *vinovată* adăugaţi 7 la sfârşit sau un 0 pentru a vota *nevinovată.* De asemenea, puteţi să votaţi trimiţând un mesaj cu MOARTE sau VIAŢĂ la 7997. Pentru a vota pe internet, vizitaţi pagina noastră www.ochipentruochi.com, apăsaţi pe rubrica de sus „Martha Honeydew – adolescenta asasină” şi înregistraţi-vă votul. Apelurile sunt suprataxate; mesajul costă 5 lire sterline plus taxa standard a reţelei, votul pe internet costă tot 5 lire, după o taxă iniţială de înregistrare de 20 de lire. Pentru toate detaliile, accesaţi pagina noastră de internet.

O bandă albastră cu numerele şi detaliile scrise cu argintiu traversează partea de jos a ecranului.

KRISTINA: Gus, ca întotdeauna, m-a fascinat să stau de vorbă cu tine şi mai avem atâtea lucruri de discutat: motivul, copilăria

distrusă, lipsa tatălui, moartea mamei şi altele. Însă avem la dispoziţie şapte zile pentru dezbateri.

GUS (mormăind): Şi despre avocat.
KRISTINA: Avocat? Explică-ne!
GUS (încet, ca şi când ar recita): Avocatul ei este Eve Stanton. Singurul avocat care nu a apărut în această emisiune. Nu acordă interviuri niciodată. Nu face comentarii niciodată.
KRISTINA: Bine punctat, Gus!

Camera se îndreaptă spre moderatoare.

KRISTINA: Foarte incitant, dragi privitori! Însă noi vă vom ghida în următoarele şapte zile. Sunt multe de discutat şi multe lucruri de aflat. Vom reveni după mesajul promoţional din partea sponsorului nostru – Cyber Secure –, când vom vedea ultimele câteva ore ale acuzatului aflat acum în Celula 7. Ce îi va aduce judecata? Viaţa sau moartea? Iar peste şapte zile, vom afla ce se va întâmpla cu noua rezidentă, Martha Honeydew, adolescenta asasină.

Intensitatea luminilor din studio se micşorează. Gus îşi scoate casca şi pleacă repede din platou.

Eve

— La ce te uiţi, mamă?

Eve îşi scoate ochelarii şi se freacă la ochi. Zâmbeşte rapid când se uită la fiul ei, Max, care intră în bucătărie, îşi pune laptopul pe masă, deschide frigiderul şi aruncă o privire înăuntru.

Instinctiv, îşi adună hârtiile împrăştiate pe masă în faţa ei, întorcându-le pe unele sau punând altele în dosare, ca să ascundă vederii toate imaginile şi numele.

— La nimic, mormăie ea. Pur şi simplu l-am lăsat deschis.

Max se uită la televizorul din colţul camerei.

— *Moartea este Justiţie*? întreabă el şi îşi scoate căştile, iar o piesă interpretată la chitară răsună din ele.

— *Niciodată* nu te-ai uitat la asta!

El ia o sticlă de suc şi se aşază la masă, în faţa ei, desface capacul şi o urmăreşte cum îşi adună dosarele.

— Tu eşti avocatul? Avocatul fetei ăleia? Care l-a ucis pe Jackson Paige?

— Cine *spune* că l-a ucis...?

— Uau, chiar eşti, nu-i aşa? Şi nu ştii dacă ea...

Eve închide ochii, se sprijină cu coatele pe masă şi îşi ţine capul în mâini. Pentru o clipă, Max se uită la televizor, apoi ia telecomanda şi îl închide.

— Nu urmări emisiunea, mormăie el şi se ridică din nou în picioare. Îi toarnă o cafea din cafetieră şi o pune în faţa ei. Este o porcărie. Şi te manipulează.

— Max...

— Toată lumea ştie asta, doar că nimeni nu o spune. Este o porcărie, nu justiţie.

Eve tresare.

— Ai mâncat? o întreabă Max în timp ce bea o gură din cafeaua ei.

— Încă nu, mormăie Eve. Mai devreme... micul dejun... un sandvici la prânz.

El scutură din cap.

— Haide!

Luând-o de braţ, o conduce spre canapea.

— Nu trebuie să-mi porţi de grijă, spune ea.

— Cine altcineva o va face? o întreabă în timp ce se aşază amândoi.

Ea se cufundă între perne, iar el îi ridică picioarele pe canapea.

— Rămâi aici! îţi pregătesc ceva de mâncare.

•

Când se întoarce cu un bol de paste, mama lui doarme.

Max pune o pătură peste ea, închide lumina şi se retrage în bucătărie. Întors la masă, duce mâncarea la gură şi fixează cu privirea dosarele şi hârtiile din faţa lui.

În timp ce mănâncă, aruncă o privire spre Eve; faţa ei este cufundată în pernă şi respiră adânc. Lasă furculiţa din mână şi dă prima pagină.

Martha

Nu ştiu ce m-a trezit. Nu mi-am dat seama că am adormit. Ochii mă dor atunci când îi deschid din cauza luminii orbitoare. Aud voci. Cineva cântă sau se roagă, altcineva plânge.

Oare este câte o persoană în fiecare celulă? Şapte celule şi, în fiecare, şapte oameni aşteaptă să moară?

Mă îndoiesc de asta. Am auzit că nu sunt niciodată ocupate toate. Se spune că ameninţarea cu moartea îi face pe oameni să se poarte frumos. Discuţiile despre construirea unor celule pentru condamnaţii la moarte în Birmingham, Manchester şi în alte oraşe au rămas doar în stadiul de proiect – nu mai erau necesare.

Îl aduc pe acuzat în închisoarea asta londoneză, chiar dacă omul e din altă parte. Fără nicio persoană dragă lângă el. Fără familie. De ce naiba ar conta asta? Oricum, nu primeşte vizitatori. Un prizonier îşi pierde toate drepturile atunci când este acuzat.

Spuneai că ei conduc totul cu un zâmbet de fier – oamenii în costume văd doar zâmbetul, iar noi simţim fierul. Chiar nu mi-a păsat – eu doar voiam să-l văd distrus pe nenorocitul de Paige. Cel puţin aşa a început totul. Dar viaţa nu este atât de simplă pe cât ne-am dori noi să fie, nu-i aşa?

Atunci, câţi oameni sunt? Cine este treaz şi plânge? Reuşeşte cineva să doarmă mai mult de cinci minute? Mă întreb dacă am să-i văd în zori, când vom fi duşi în alte celule.

Totuşi, încă nu pare dimineaţă. Este întuneric dincolo de fereastră.

Vreau să văd afară!

Trag patul lângă perete. Picioarele acestuia scârţâie pe podea, dar nu vine nimeni să se intereseze ce fac. Mă urc pe el şi mă întind în sus, dar fereastra este înclinată, aşa că nu văd decât cerul. Acum sunt în partea opusă luminii. Văd că cerul nu este atât de întunecat pe cât pare, este de un albastru-închis şi catifelat, cu stele mici. Îmi fac mâinile căuş în faţa ochilor ca să blochez şi mai mult lumina. Luna este plină şi se holbează şi ea la mine, la fel cum se holba la noi doi aseară. Înainte să se întâmple porcăria asta.

Poate că ar fi trebuit să fugim împreună. Să-l uităm pe Paige şi durerea pe care a cauzat-o, să ne clădim vieţile şi viitorul...

Pe cine încerc să păcălesc? Durerea ar fi continuat, consumându-mă până ce nu ar mai fi rămas nimic, iar noi am fi

fost forţaţi să privim corupţia îmbogăţindu-i pe bogaţi, sărăcindu-i pe săraci şi distrugând în continuare justiţia.

— Cerul era tot ce puteam împărţi vreodată, Isaac, şoptesc.

Întind o mână printre gratii, cât de departe pot, lăsând lumina lunii să-mi mângâie pielea.

— Şi tu te uiţi pe fereastră acum?

Norii trec, iar lumina lunii scade.

— Sper că merită.

CELULA 2

Consiliere

Martha stă în faţa lui Eve în sala de consiliere, aproape la fel de albă la faţă ca şi camera în care şi-a petrecut noaptea. Salopeta ei de închisoare s-a murdărit pe la manşete din cauza lanţurilor şi linii gri s-au format în faţă, unde acestea se unesc.

Ea zăngăne când se mişcă pe scaun şi atunci când îşi sprijină mâinile pe masa din faţă, jucându-se cu marginea dosarului, cu agenda şi pixul lui Eve.

— Cum ai dormit? întreabă Eve.

Martha ridică din umeri.

— Este prea multă lumină? Ăştia chiar folosesc nişte metode ciudate aici.

— Amuzante, răspunde Martha.

Eve se apropie puţin.

— Menite să te zguduie un pic, şopteşte ea.

— Minunat! Asta înseamnă că astăzi o să am parte de altceva?

Eve o ignoră.

— Acum avem mai puţin de şase zile, spune ea.

— Te pricepi să încurajezi oamenii, răspunde Martha.

Ea se uită pe fereastră şi vede crengile care se izbesc de geam în bătaia vântului.

— Nu ar fi trebuit să planteze copaci atât de aproape de clădire, spune ea.

Eve priveşte peste umăr.

— De ce?

— Nu este evident? Rădăcinile vor afecta fundaţia. Pot să fie cauza unei surpări sau ceva de genul ăsta. Pot dărâma clădirea. Pun pariu că nu vor afla asta decât atunci când va fi prea târziu.

Eve schiţează un zâmbet.

— Ştii destul de multe pentru vârsta ta.

— De ce l-ar planta acolo? întreabă ea meditativ şi chipul i se schimonoseşte.

Ceasul ticăie în continuare şi Eve o urmăreşte pe Martha cum dă să spună ceva, dar se răzgândeşte. O priveşte cum se foieşte pe scaun, cum îşi încrucişează braţele pe piept, cum îşi plimbă palmele peste capul ras şi cum loveşte cu degetele în birou.

— Eu l-am plantat, spune Eve.

— *Tu* l-ai plantat? repetă Martha în timp ce se întoarce spre ea cu o sprânceană ridicată. Aha! De ce?

— Mi s-a părut că ar fi drăguţ să-l vadă prizonierii, răspunde ea. O vrabie îşi are cuibul în el, completează ea uitându-se din nou la copac. Acum nu este acolo, dar se va întoarce.

— Am văzut-o ieri. Poţi deschide fereastra? Să intre nişte aer proaspăt?

— Nu, răspunde Eve. Este încuiată.

— Bineînţeles că este, mormăie Martha.

Se uită din nou la Eve.

— Pari obosită, spune ea.

— Nu suntem aici ca să vorbim despre mine. Spune-mi ce faci tu.

— Nu văd rostul chestiei ăsteia, răspunde Martha. Nu va schimba cu nimic situaţia. Oricum, am să mor peste şase zile.

— Dacă publicul votează că eşti vinovată.

— Le-am mărturisit că am făcut-o, de ce nu ar vota că sunt vinovată?

— Poate că nu te vor crede. Poate vor crede că este prea uşor sau se vor întreba de ce ai recunoscut fapta, chiar dacă ai făcut-o.

Martha îşi încrucişează din nou braţele.

— Oamenii nu pun întrebări, este un efort prea mare. De ce s-ar deranja?

— Ce vrei să spui?

— Nu vor să ştie adevărul, cred doar ce li se spune. Lasă pe altcineva să gândească în locul lor, spunându-şi că se vor lua după mulţime. Nu le pasă dacă este sau nu adevărat, atât timp cât pare scandalos. Sunt ca nişte oi.

— Martha...

— Oi gălăgioase cărora le place să behăie şi să citească bârfe, o grămadă de porcării inventate ca să se vândă ziarele şi pentru ca patronii să câştige bani.

Eve se încruntă, se apleacă înainte şi îşi sprijină braţele pe masă.

— Martha, ai spus poliţiei că eşti vinovată. Te-au înregistrat spunând „Eu am făcut-o, l-am împuşcat, l-am ucis pe Jackson Paige”.

Martha dă din cap afirmativ.

— Încerci să-mi spui că n-ai făcut-o? Vrei să-ţi schimbi pledoaria? Le pot transmite asta în numele tău.

Martha se holbează la avocată.

— Vrei să-ţi schimbi pledoaria?

Martha clipeşte, iar îngrijorarea i se citeşte în priviri.

— Spune-mi, îi şopteşte Eve. Nu tu ai făcut-o, nu-i aşa? Nu a fost arma ta. A fost altcineva cu tine, nu?

Martha nu se mişcă.

— Dacă eşti nevinovată, trebuie să vorbeşti! Nu-ţi poţi asuma vina pentru crima altcuiva.

— Nu o fac, spune ea şi îşi şterge repede o lacrimă de pe chip. De ce insişti? Taci!

— Cine a făcut-o? Dacă-mi spui, te pot ajuta.

Martha înghite şi respiră cu greutate. Se holbează la Eve.

— Ţi-am spus, şopteşte ea. Eu am făcut-o. Era arma mea. Am cumpărat-o de la un tip care locuieşte în Rises.

— Dar mai era cineva cu tine, nu-i aşa?

— Ţi-am spus că eu am făcut-o! strigă ea. Ce mai vrei? Nimic altceva nu mai contează! Nici dacă a mai fost cineva cu mine, nici dacă era sau nu arma mea. *Eu* am făcut-o! L-am împuşcat pe Jackson Paige!

— De ce?

— Pentru că... pentru că... Nu suntem într-unul dintre tribunalele în care ai lucrat! Nu trebuie să răspund la întrebarea asta. Pur şi simplu l-am ucis pentru că aşa am vrut. Bine?

— Dacă ar fi fost un tribunal, dacă am mai fi avut încă tribunale, ei te-ar fi putut întreba de ce l-ai împuşcat exact în acelaşi loc în care a fost ucisă mama ta.

Martha împietreşte.

— E o coincidenţă, mormăie ea.

Clipeşte şi respiră greu. O fixează cu privirea pe Eve, cu ochii plini de venin, cu gura deschisă, încercând să spună ceva, dar fără să o facă. Se ridică în picioare şi se îndreaptă spre fereastră. În timp ce crengile se leagănă în vânt, ridică o mână şi atinge sticla printre gratii.

Eve rămâne aşezată în spatele ei.

Amândouă tac.

Ceasul ticăie. Afară, pe coridor, se aud paşi grei de cizme venind spre ele, apoi se îndepărtează. Într-una dintre celelalte celule, cineva strigă ceva neinteligibil, gutural, dureros.

— A lovit-o şi a fugit, nu-i aşa? întreabă Eve în linişte. Te-a lăsat orfană şi singură.

Martha nu răspunde.

— Fiul vecinului tău a fost arestat pentru asta, nu-i aşa? A fost aici, în celula condamnaţilor la moarte. A fost executat.

Lanţurile zăngăne când Martha îşi încrucişează braţele pe piept.

— Nu-mi mai pune întrebări.

— Îmi imaginez că îţi este greu să te gândeşti că eşti în aceeaşi celulă în care a stat ucigaşul mamei tale. În acelaşi pat...

— Discuţia asta nu trebuia să mă facă să mă simt mai bine? spune Martha.

— De ce nu te aşezi?

Martha se face că nu aude.

— Nu te-ai simţit uşurată că l-au prins atât de repede pe ucigaşul mamei tale? Care era numele lui? Oliver...

— Ollie, spune ea. Toată lumea îi spunea Ollie.

— Probabil că ai fost mulţumită.

— Ai citit ce au spus despre el în tabloide?

— Nu citesc tabloidele...

Martha se întoarce de la fereastră, îşi trece o mână peste cap şi se aşază din nou la masă.

— Oamenii care votează la *Moartea este Justiţie* o fac. Ei citesc şi cred. Ollie avea grijă de mine când mama lucra, dar nimeni n-a scris asta. Nu au scris că el m-a învăţat să joc şah, să repar motorul maşinii de spălat sau că am sărbătorit cu el şi mama lui când şi-a luat o slujbă, că i-am făcut o prăjitură când şi-a cumpărat prima maşină.

— Maşina cu care a lovit-o pe mama ta?

Se fixează reciproc cu privirea.

— Mda, bineînţeles că am fost uşurată când l-au arestat, răspunde zeflemitor, continuând să se uite la Eve. Am fost *încântată* când l-au executat. Cine nu ar fi fost?

— Nu crezi că el a făcut-o?

Martha ţâţâie.

— De ce te interesează?
— Fiindcă este foarte important pentru tine.
— Probabil că l-ai cunoscut. A fost aici.
— Nu sunt avocatul tuturor, răspunde Eve. Suntem mai mulţi.
— Ai fost avocatul lui?
Eve îşi împreunează mâinile şi le ridică spre faţă.
— Nu-mi amintesc, şopteşte ea.
Martha o fixează cu privirea.
— Timpul a expirat, spune ea, se ridică şi se îndreaptă spre uşă.
— Martha...
— Apasă butonul, cheamă gardianul!
— Nu este uşor să-i văd pe oameni cum trec prin asta, ştiind că este foarte probabil să moară.
— Dar o merităm, nu?
Eve nu spune nimic.
Martha se întoarce la masă, îşi aşază palmele pe blatul strălucitor şi se holbează la Eve.
— Nu merităm?
— Dacă... mormăie Eve rezemându-se de spătar cu mâinile-n sân. Dacă... spune ea cu vocea scăzută ridicând din umeri... ai făcut-o... Legea spune că, dacă acuzatul va fi găsit vinovat de crimă, atunci va fi ucis.
— *Culpae poenae par este,* spune Martha. Pedeapsa trebuie să fie pe măsura crimei. Ştiu ce *spune* legea. Eu însă am întrebat ce *crezi* tu.
— Ce cred eu nu contează. Contează ceea ce fac. Am meseria asta pentru că sunt de părere că toţi ar trebui să fie sprijiniţi în ceea ce ar putea fi ultimele lor zile de viaţă. Nimeni nu ar trebui să moară singur. Şi o fac pentru că, mă crezi sau nu, chiar îmi pasă.
Eve înghite cu greu şi îşi dă la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. Martha se aşază şi se uită la ea în timp ce secundele se scurg. La fereastră, mişcarea îi atrage atenţia şi, când priveşte peste umărul lui Eve, vede vrabia întorcându-se la cuib.
— Dovedeşte-mi că-ţi pasă, şopteşte ea. Fă ceva pentru mine.
Martha se întinde peste masă, trăgând agenda şi pixul spre ea. Cu mâna stângă în faţă, ascunzând agenda de Eve, începe să scrie.

— Vreau să duci asta cuiva, zice fără să-şi ridice ochii din foaie. Dar nu vreau să o citeşti, bine? Ai spus că-ţi pasă. Dacă este aşa, atunci fă asta pentru mine.

— Eu nu ar trebui să...

— Presupun că nu trebuia nici să plantezi copacul în faţa ferestrei.

Termină de scris, rupe foaia din agendă, o împătureşte şi scrie ceva pe partea exterioară.

— Unde o duc? întreabă Eve.

Martha îşi ridică privirea spre ea şi zâmbeşte.

— Adresa este scrisă pe bilet, îi zice împingând biletul peste masă şi băgându-l sub dosar. Promite-mi că nu îl vei citi!

— Promit!

— Acum aş vrea să plec.

Eve apasă butonul de alertă, de sub masă, ca să cheme gardianul.

În timp ce cheia scârţâie în broască, Martha se uită înapoi la Eve şi se încruntă.

— Ai spus că te cheamă Stanton.

— Da, spune ea.

— Eşti rudă cu Jim Stanton?

Gardianul intră în cameră.

— Aţi terminat, nu-i aşa? spune el.

Ignorându-l, Eve dă uşor din cap spre Martha, atinge masa cu mâinile şi îşi răsuceşte verigheta pe deget.

Martha se îndreaptă spre uşă cu lanţurile zăngănindu-i, dar se opreşte şi se mai uită o dată la Eve.

— Dacă te ajută cu ceva, şopteşte ea, mi s-a părut un om de treabă.

Eve

Eve trece pe lângă grămada de flori şi bilete omagiale care au fost depuse la locul unde fusese omorât Jackson şi staţionează pe marginea drumului.

Opreşte motorul şi îşi muşcă o unghie când se uită în jur. Trotuarele sunt murdare, unele pline de gropi; vede pachete goale de biscuiţi, ambalaje de chipsuri şi cutii de burgeri adunate pe la colţuri sau în şanţuri şi, dincolo de ele, iarba mică

şi uscată care se întinde până aproape de un parc cu două leagăne ruginite, o ramă ruptă de căţărare şi o bancă din lemn cu numai două şipci rămase. Lângă bancă stau îngrămădiţi în ger mai mulţi copii cu glugile pe cap. Mai departe este un magazin cu vitrinele acoperite de scânduri şi cu o siglă iluminată doar pe jumătate. Afară sunt câţiva tineri şi tinere care discută cu mâinile în buzunare şi cu gulerele ridicate.

Clădirile din cartierul High Rises aruncă umbre întunecate peste tot în jur. Blocurile înalte, monotone, din beton gri se profilează pe cerul încărcat de nori cenuşii. Copaci din beton într-o junglă din beton.

Eve iese din maşină, îşi strânge mai bine haina pe corp, îşi înfăşoară o eşarfă în jurul gâtului şi îşi pune pe cap o căciulă din lână. În buzunar are biletul mototolit al Marthei.

Când traversează strada şi se îndreaptă pe iarbă spre High Rises, simte privirile copiilor îndreptate asupra ei.

— Hei, femeie! strigă unul dintre ei. Te-ai rătăcit? Ai ieşit de pe autostradă prea devreme!

Ea îşi ascunde faţa în eşarfă.

— Aici nu este nimic pentru cei ca tine. Doar dacă nu vrei să sfârşeşti ca Jackson Paige!

Râsul lui răsună prin aerul rece.

Eve continuă să privească înainte, cu ochii aţintiţi asupra cartierului High Rises, care pare mai aproape, dar aude pe cineva alergând în direcţia ei, tot mai zgomotos, până ce încetineşte şi-l simte lângă ea.

— Eşti ziaristă? întreabă el. Turistă? Pot să-ţi arăt unde a fost împuşcat. Încă mai este sânge pe alee. Poţi să faci şi poze.

Eve îl ignoră.

— Pot să-ţi spun multe lucruri despre asta. Pentru câţiva bănuţi. Ştiu tot ce se întâmplă pe aici. Pot să-ţi vând o ştire pentru ziarul tău.

Din mers, ea îi aruncă pieziş o privire.

— Nu sunt ziaristă, spune ea.

— Atunci, eşti de la televiziune. Cred că pot să conving una dintre femei să-ţi acorde un interviu pentru preţul corect. Şi câtă vreme nu îmi menţionezi numele.

Eve se opreşte.

— Ce femeie? întreabă ea. Vorbeşti despre Jackson Paige? Sugerezi că avea o aventură?

El o ia în râs.

— Voi staţi în turnurile voastre de fildeş şi nu aveţi nicio idee despre ce se întâmplă în afara lor. Toată lumea de aici ştie că avea o aventură! Şi ei ştiu adevărul despre ce s-a întâmplat acum două seri.

— Tu eşti Gus. Te-am văzut la *Moartea este Justiţie.*

El îşi coboară privirea, scutură din cap şi îşi târşâie picioarele.

— Nu, te înşeli, nu am fost eu.

Eve face un pas nesigur înainte, îl fixează cu privirea şi, când îşi dă eşarfa la o parte, el se retrage un pic.

— Ba da, tu ai fost, îi zice ea încet uitându-se cum bărbatul se scarpină pe faţă cu unghiile murdare. De ce ai minţit? De ce ai spus toate acele lucruri despre celule? Lucrurile nu stau deloc aşa!

— Mda, ei bine, ştiu asta.

— Ai minţit şi când ai spus că ai fost în celula condamnaţilor la moarte?

El se opreşte pentru o secundă.

— Tu să-mi spui.

— Nu! Tu să-mi spui ce ştii despre Paige.

— Ştiu că informaţiile sunt importante. Ştiu să nu spun nimic din lucrurile pentru care oamenii ca tine ar plăti.

Eve continuă să meargă.

— N-am de gând să te plătesc, mormăie ea.

El fuge după ea.

— Dar vrei să ştii, nu-i aşa?

— Cred că nu ştii nimic, îi strigă ea peste umăr.

— Ei bine, ştiu! Îmi petrec timpul pe aici, înţelegi? Observ anumite lucruri, oameni care îşi văd de treburile lor. Nu sunt greu la minte, pot să pun totul cap la cap, înţelegi?

— Eu tot nu te cred.

— Ei bine, ştiu că avea aventuri cu femeile de pe aici.

— Deja mi-ai spus asta.

— Ştiu că aş putea să o aduc pe una dintre ele să discute cu tine, pentru un preţ anume. Vezi tu, de asta venea el pe aici tot timpul. Şi ca să vândă droguri.

Se opreşte din mers, îşi bagă mâinile adânc în buzunare şi loveşte cu piciorul o grămadă de noroi din apropiere. Frigul îi muşcă faţa, iar Gus se zgribuleşte în timp ce se uită atent la Eve.

— Nu te învinovăţesc pentru faptul că nu-ţi mai aminteşti de mine! strigă el. Am discutat... cam cât?! Şapte ore?

Eve se opreşte.

— Nu trebuie să te simţi vinovată sau ceva de genul ăsta. Înţeleg că sunt lucruri mai importante în viaţa ta decât oamenii ca mine care mor. Sau care nu mor, după cum s-a întâmplat.

Ea se întoarce strigând.

— Eşti un mincinos patologic! Joci cu mine vreun joc ridicol? Ce vrei? Bani? Asta e?

— Bani, bani, bani, pentru voi totul se rezumă la bani!

— Tu eşti cel care încearcă să mă taxeze pentru informaţii.

— Omul tre' să mai şi mănânce.

Ea se întoarce cu spatele.

— Nu te înţeleg.

— S-a întâmplat acum vreo cinci ani. Vara. De pe 20 până pe 27 iulie. A fost cea mai fierbinte vară din ultimii Dumnezeu ştie câţi ani. Nu aveaţi aer condiţionat în camera aia a voastră. Ei, poliţiştii, au spus că am strâns de gât un bărbat pentru că mi-a furat drogurile. Aveau şi cadavrul, şi toate celelalte... M-am trezit şi era acolo, în apartamentul meu. M-a speriat de moarte. În clipa următoare, au dat buzna pe uşă.

Eve îl fixează cu privirea.

— Le-am spus că nu m-am drogat niciodată, dar au găsit ei, până la urmă, nişte droguri în apartamentul meu, nu-i aşa? Le-am spus că au fost puse acolo. Şi cadavrul la fel. Le-am cerut să-mi facă nişte teste de sânge ca să le-o dovedesc, dar au refuzat.

Vântul le biciuieşte feţele, gunoaiele zboară pe lângă picioarele lor şi peste iarba scurtă, iar sunetul aerului printre lanţurile leagănului de la distanţă se aude ca şuieratul unor fantome.

Gus loveşte pământul cu piciorul.

— Trebuia să fac ceva. Nu puteam să renunţ, nu-i aşa? Nu voiam ca oamenii să-şi amintească de mine ca de vreun criminal drogat. Nu era corect. Aşadar, am făcut singurul lucru pe care am putut să-l fac. N-am mai...

— N-ai mai mâncat, îl întrerupe Eve, vorbind încet în timp ce-şi aminteşte.

— Mda, spune el.

— Apoi, ai refuzat şi apa.

Pentru o clipă, nu face nimic altceva decât să-i privească expresia de pe chip.

— Acum arăţi diferit, spune ea. Nu te-am recunoscut.

Gus ridică din umeri.

— Îmi pare rău, continuă ea, ar fi trebuit să fac mai multe pentru tine atunci, dar...

— Ai încercat, spune el. Mi-ai adus ciocolată, nu-i aşa? Ai încercat să mă ispiteşti, dar n-a funcţionat. Oricum, nu mai contează!

— Contează, dar… Măcar ai fost eliberat.

Gus râde.

— Da, vezi să nu.

— Ce? Nu înţeleg.

— Haide! A fost falsificat. Totul! A fost un aranjament, pentru că voiau pe cineva. Îţi aminteşti de doctorul care a venit în celula mea? Nu era de fapt doctor. M-a pus să aleg, asta a făcut. Mi-a spus că pot să ies, că aranjează voturile, dar trebuie să fac unele lucruri pentru ei. „Ce fel de lucruri?” am întrebat, iar el a râs fără să spună nimic. „Te-am prins”, şi-a zis el. Ştii ce a făcut cu toată chestia asta? Le-a dovedit tuturor că ne stăpânesc. Că pot face orice vor. Să acuze, să înscenează, să mintă. Ştii unde sunt acum?

El îi ia mâna şi îi deschide uşor palma.

— Chiar aici, spune el, atingându-i palma. Chiar aici, unde mă şi vor şi eu nu pot face nimic în privinţa asta. Nu pot schimba asta, nu pot scăpa, nu pot face nimic. Dacă ei vor să ştie ceva, eu trebuie să aflu. Vor să urmăresc pe cineva? Trebuie să-l urmăresc. Parcă aş fi prostul lor sau ceva de genul ăsta. Dacă fac ceva ce nu le place... adaugă în timp ce-i strânge mâna în pumn. Voi dispărea...

— De unde ştiu că pot avea încredere în tine? întreabă ea. De unde ştiu că nu le vei spune că am fost aici? Oricine ar fi *ei...*

El ridică din umeri.

— Dacă era să le spun că eşti aici, de ce ţi-aş mai fi spus toate astea? Sunt doar un tip cumsecade într-o situaţie de rahat. Le spun *unele* rahaturi, dar nu pe toate.

— Nu este un joc periculos?

— Ei bine, unii oameni nu merită pârâţi.

— Ca Martha?

Încet, îi lasă mâna.

— Este diferită, nu-i aşa? insistă Eve.

Pentru o clipă, amândoi tac. Deasupra lor, norii se întunecă şi coboară; furtuna este în aer, umezeala ameninţării ploii, fiorul electricităţii statice aşteptând fulgerul. Eve îşi strânge haina în jurul ei şi îşi ascunde bărbia în guler.

— Spune-mi unde te duci şi mă voi asigura că vei ajunge în siguranţă acolo, conchide Gus.

— Ai de gând să mă taxezi pentru asta? întreabă ea cu o urmă de veselie în glas.

— Nu, o s-o fac gratis. Şi asta doar pentru că sunt un drăguţ.

Eve îi aruncă o privire cu colţul ochiului.

— Casa Narcisa, spune ea. Etajul optsprezece. Apartamentul unsprezece.

Gus se încruntă.

— Nu-i apartamentul Marthei, ci ăla de alături, al doamnei B. De ce te duci acolo?

Eve îl ignoră.

— Bine, bine, nu-mi spune.

— Ai cunoscut-o pe Martha, nu-i aşa?

— Nu vorbesc despre asta. Nici măcar dacă mă *plăteşti.*

— Încerc să o ajut, mormăie Eve.

— Mda, răspunde el. Sigur că da. Haide atunci! o îndeamnă Gus, începând să grăbească pasul. Este cel din mijloc. Nu prea arată a narcisă, nu?

— Mulţumesc!

— Pentru ce?

— Pentru că îmi spui lucruri pe gratis, îi spune Eve zâmbind.

Martha

Nu credeam că am să mă simt atât de singură.

Credeam că mi se va permite să primesc vizitatori sau ceva de genul ăsta. Sau că am să am măcar ceva de făcut. Poate să citesc sau să mă lase în afara celulei, să stau de vorbă cu ceilalţi acuzaţi. În schimb, stau aici douăzeci şi trei de ore pe zi. Sunt singură, cu gândurile şi grijile mele. Cu amintirile vechi, câteva frumoase, e drept.

Nu m-am mai simţit niciodată atât de singură.

Când mama pleca noaptea la serviciu, iar eu stăteam în pat ascultând zgomotele şi scârţâiturile din jurul meu, ştiam că se va întoarce dimineaţă. După ce a fost ucisă, televizorul mi-a ţinut companie, iar doamna B. era mereu în apartamentul de alături şi intra ca să se asigure că sunt bine.

Mi-e dor de tine, doamnă B.! Mi-e dor să iau cina cu tine şi cu Ollie, după moartea mamei, amândouă la fel de triste, dar fără să spunem nimic. Ce-am fi putut spune? Îmi erai ca o mătuşă şi îmi pare rău pentru tot. Ai suferit atât de mult şi ai fost atât de bună cu mine şi cu mama. Sper că înţelegi...

Când Ollie a fost arestat şi ai plâns în braţele mele spunând fără încetare că nu el a făcut-o, te-am crezut, pentru că ştiam deja, la fel ca toată populaţia din Rises, dar nu a contat, nu-i aşa?

„Cum putea să o lovească, de vreme ce maşina i-a fost furată?” am strigat la televizor, la emisiunea *Moartea este Justiţie.*

Toată lumea pe care o ştiam a votat pentru nevinovăţia lui, până şi oamenii pe care nu-i cunoşteam au venit pe strada noastră şi ne-au spus că au votat şi că la fel au făcut şi mamele lor, fraţii, taţii, surorile, unchii, vecinul de alături, că până şi nenorocitul de câine ar fi votat „nevinovat” dacă ar fi putut!

Pentru că toţi ştiam cine a făcut-o. Gunoiul ăla de om, cu toţi banii şi prietenii lui celebri şi cu influenţa poliţiei şi toate rahaturile astea.

Jackson Paige!

Nu ne ridicam la nivelul bogăţiei lui, nu-i aşa?

El putea să-şi lase telefonul să sune în mod repetat, să voteze de sute şi mii şi milioane de ori. Noi ne sfâşiam canapelele ca să găsim destui bani mărunţi pentru încă un vot.

„Putem să mâncăm ca lumea săptămâna viitoare”, mi-aduc aminte că ţi-am spus. „O să plătim facturile, chiria... totul, săptămâna viitoare”.

Am mers cu tine la execuţia lui. Presa era pe teren.

„Fiica victimei o însoţeşte pe mama criminalului” era titlul. „Iertare în timp ce se face dreptate?” era altul.

Dreptate?

Care dreptate?

Nici măcar nu ai reuşit să-ţi îmbrăţişezi fiul pentru ultima dată.

Când, după aceea, presa ne-a băgat microfoanele sub nas, am vrut să le spun ce credeam, dar, înainte să putem vorbi, am fost târâte de oamenii lui Jackson, băgate într-o maşină şi aruncate înapoi în faţa casei Narcisa.

După execuţie nu mai eşti o ştire de actualitate, nu-i aşa?

Nimeni nu mai este interesat. Altcineva înfruntă scaunul electric. Cui îi pasă dacă sunt vinovaţi sau nu? Este divertisment, nu-i aşa?

Amărâtă?!

Mda, ştii ce? Sunt amărâtă.

Dar acum sunt şi hotărâtă.

Pot să fiu singură o săptămână.

Şi pot să şi mor.

Oamenii vor vedea şi vor auzi ce am de spus şi, poate, vor înţelege. Poate vor înţelege în sfârşit şi vor fi şocaţi, iar misiunea mea se va încheia. Apoi, Isaac, va depinde de tine să foloseşti valul de şoc şi să schimbi lucrurile în bine.

Eve

Uşile liftului casei Narcisa se deschid, iar Eve iese pe holului etajului al optsprezecelea. Luminile pâlpâie pe pereţii goi şi podeaua murdară.

— Nici măcar nu miroase ca o narcisă, mormăie în sinea ei.

Banda galbenă a poliţiei şi semnele care interzic intrarea o ghidează ca nişte faruri spre numărul doisprezece. Alături, simplu şi inofensiv, este numărul unsprezece. Respirând adânc, bate la uşă şi aşteaptă. Sirenele poliţiei şi alarmele maşinilor se aud în depărtare.

După câteva minute, aude yala şi nişte chei răsucindu-se, iar uşa se deschide scârţâind. Doi ochi încadraţi de riduri adânci privesc din spatele ochelarilor cu ramă groasă prin spaţiul lăsat liber între toc şi uşă de lanţul de siguranţă.

Persoana ridică din sprâncene.

— Eve Stanton, spune femeia. Ce te aduce la uşa mea?

— Am un mesaj pentru tine.

Continuă să se holbeze.

— Ei bine? spune doamna B. Ce este?

Eve scoate hârtia împăturită din buzunar, se opreşte o secundă cât să o poată privi, apoi i-o întinde.

Doamna B. o ia şi, înainte ca Eve să poată spune ceva, îi trânteşte uşa în nas.

Ea scutură din cap şi închide ochii care o dor din cauza luminii intermitente.

— Minunat, îşi spune. Ce fac acum?

Înainte să poată lua o hotărâre, lanţul de pe cealaltă parte a uşii zăngăne, iar mânerul coboară scârţâind.

— Intră dacă vrei, spune doamna B.

Eve intră şi închide uşa în urma ei.

— Nu am ce să-ţi spun, dar îţi pot face o cafea dacă vrei.

Doamna B. dispare printr-o uşă din lateral.

— Eşti prima persoană care mă vizitează după mult timp, strigă ea. Poate găsesc şi nişte biscuiţi...

— O ceaşcă de ceai ar fi minunată. Mulţumesc!

Holul de la intrare duce spre sufragerie, care este liniştită, curată şi primitoare: o canapea acoperită cu o cuvertură din lână, andrele de tricotat şi reviste, un televizor aşezat pe un suport alături de o floare în ghiveci, care stă pe o masă mică, cu trei picioare. Eve intră în cameră, oprindu-se în faţa unor fotografii de pe perete.

Într-una este un tânăr cu păr zburlit şi zâmbet larg, rezemat de capota unei maşini roşii; în alta este aceeaşi persoană, deşi mult mai tânără, în pantaloni de şcoală bufanţi de la genunchi în jos, cu o haină un pic prea lată în umeri şi pulover cu mâneci ce-i acoperă mâinile. Ţine în mână o vedere, degetele atingându-i turlele în formă de bulb de ceapă ale Catedralei Visili Blajenîi din Moscova.

— Prima zi de gimnaziu, spune doamna B. din spatele lui Eve. Băiatul meu deştept. Nu ne-am permis niciodată să ne întoarcem să ne vizităm familia, aşa că le-am trimis fotografia ca să le arătăm că el se gândeşte la ei.

— Acela este Ollie? întreabă Eve.

Doamna B. încuviinţează şi pune pe masă o tavă cu două ceşti desperecheate cu farfurii asemenea, un ceainic cu capacul crăpat, un bol decolorat cu zahăr şi un castronel de sos în care este lapte. Între ele se află un pachet nedesfăcut de biscuiţi.

— Atunci, dumneavoastră trebuie să fiţi doamna Barkova.

— Să-mi spui doamna B. Toată lumea îmi zice aşa.

Toarnă ceai în ceşti.

— Vezi fotografia din capăt? Cea cu ramă albă? Este cea mai fericită amintire din viaţa mea.

Eve face un pas înainte, aplecându-se să vadă chipurile.

— Cine este? o întreabă.

— E făcută în ziua de Crăciun, acum nouă ani. În dreapta sunt eu, următoarea este Beth, mama Marthei, apoi micuţa Martha, care avea atunci aproape şapte ani. Lângă ea, fără pălărie de Crăciun, este Ollie al meu.

— Bineînţeles, spune Eve. El are părul creţ.

— Aşa este, zice ea punând un alt ceainic pe tavă. Avea, şopteşte. Ia loc, savurează ceaiul! Pari obosită.

Eve se aşază lângă ea, pe canapea.

— Eşti a doua persoană care îmi zice asta azi, îi spune în timp ce soarbe o gură de ceai. Martha a fost prima.

Cu mâinile în poală, doamna B. o priveşte pe Eve.

— Şi ce face Martha noastră?

Eve suflă aburul.

— Este încăpăţânată, răspunde ea.

Doamna B. zâmbeşte.

— Îngrijorată, cred. Tristă. Dar nu mi-ar spune asta.

Mai ia o gură de ceai şi pune ceaşca înapoi pe tavă.

— Nu ea a făcut-o, continuă Eve, deşi insistă că l-a ucis.

Doamna B. nu se mişcă şi nici nu scoate vreun cuvânt.

— Mesajul era pentru tine? întreabă Eve. Poţi să-i răspunzi în scris şi să-i spui să-şi schimbe pledoaria?

— Mesajul nu e pentru mine. I-l voi da cui trebuie.

— De ce nu mi-a cerut mie să fac asta?

Doamna B. râde.

— Nu a vrut să ştii pentru cine este! Dar cred că vei afla. Probabil că vei face cunoştinţă cu persoana respectivă înainte să se termine tot. În privinţa celeilalte întrebări... Nu, nu îi pot spune să-şi schimbe pledoaria.

— De ce?

— De ce? De ce? Ce e cu toate astea? Doamnă Stanton, când o persoană cu voce puternică iese în faţă, majorităţii îi este uşor să o urmeze şi o va urma oriunde, câtă vreme toţi ceilalţi fac la fel. Doar o persoană curajoasă, mai curajoasă decât cei care îl urmează pe lider, poate să iasă din grup. O persoană curajoasă, cu o părere diferită.

— Uneori, persoana cu cele mai puţine şanse de reuşită este cea mai potrivită pentru asta. Câştigă bătălia, iese în faţă.

— Te referi la Martha...?

— Nu spun nimic, doar ascult şi aştept cu speranţă. Sper că din ceva rău poate ieşi un lucru bun. Sper ca Dumnezeu să poată câştiga. Sper că echilibrul este... cum se spune acum... acoperit?

Eve se încruntă la ea.

Doamna B. cade pe gânduri.

— Totuşi, engleza este mai grea decât rusa. Care este? Echilibrul este *îmbrăcat?*

— O, răspunde Eve. Vrei să spui *restabilit.* Echilibrul este...

— Da, da, aşa. Am văzut cum Martha a ajuns o fată minunată şi s-a transformat într-o femeie puternică, deşi i s-a luat totul. A căzut într-o groapă din care nu credeam că va mai ieşi vreodată. Apoi, doamnă Stanton, am văzut cum o rază de speranţă a intrat în viaţa ei, iar chipul i s-a luminat deoarece lucrurile *puteau* fi mai bune. Pe faţă i se citea o fericire pe care nu am văzut-o de mult timp, spune doamna B. uitându-se în altă parte. Mi-a frânt inima când a dispărut.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-i treaba mea să spun. Sunt o sută de fete ca Martha în Rises, sunt mii, un milion peste tot. Are propriile motive pentru care face asta pentru ea şi pentru toţi cei ca ea şi ca Ollie.

— Dar nu face decât să îşi sacrifice viaţa pentru ceva ce nu a făcut. Va muri.

— Nu, nu va muri! Nu te uiţi în jur şi nu asculţi! replică doamna B. părând să apuce aerul cu degetele. Sperăm şi ne rugăm şi tot votăm cu fiecare penny pe care îl avem. Justiţia va...

— Doamnă B., în mod clar ştii mai multe decât mine despre motivele Marthei, dar pot să îţi garantez că, dacă nu îşi schimbă pledoaria, o să moară peste cinci zile.

Doamna B. se uită la ea pe deasupra ochelarilor.

— Nu eşti ghicitoare. Nu ştii chiar totul. Încă este timp şi are şansa de a fi votată nevinovată.

— Îţi spun că nu există scăpare. De fapt, chiar dacă îşi schimbă acum pledoaria, va fi nevoie de multă muncă pentru a schimba părerea oamenilor despre ea.

— Doamnă Stanton, este timpul să pleci.

— De ce renunţi la ea?

— Nu o fac.

— Ai văzut-o crescând, iar acum vrei să vezi cum moare?

— Nu, doamnă Stanton.

— Aşa vrei să-şi amintească lumea de ea? Ca de o criminală? Pentru că asta se va întâmpla.

— Vreau să pleci acum.

Doamna B. se ridică, ia biscuiţii de pe tavă şi se îndreaptă spre uşă, urmată de Eve.

— Sunt dezamăgită...

Doamna B. se opreşte cu mâna pe încuietoare.

— Şi eu sunt dezamăgită. De viaţă. De sistemul ăsta. De justiţie. Sunt dezamăgită că prietena mea a fost ucisă, că fiul meu a fost executat, iar acum şi singura persoană dragă din viaţa mea poate să moară. Dar este decizia ei. Şi... şi trebuie să respect asta. Sunt sigură, doamnă Stanton, că, dintre toţi oamenii din lumea asta, tu înţelegi cel mai bine.

— Dar...

— Nu există niciun dar. Nu pot spune sau face nimic.

Obosită, Eve îşi masează fruntea.

— Poţi totuşi să faci ceva pentru ea. Ai putea să o reprezinţi. Are nevoie de cineva.

— Ce?! Să apar în emisiunea aia?

— Da, şi să vorbeşti pentru ea. Să le spui ce înseamnă Martha pentru tine. Să le povesteşti despre... despre Crăciun şi... să le spui că este specială.

Doamna B. ezită.

— Asta nu înseamnă că vei încălca vreo promisiune, că eşti împotriva ei sau aşa ceva. Oamenii trebuie să o vadă ca pe o persoană. Poţi să faci asta! Cred că asta ar fi singura ei speranţă.

Doamna B. răsuceşte cheia în broască.

— Poate o voi face. Poate. Trebuie să mă gândesc.

Deschide uşa.

— Ia biscuiţii, spune ea întinzându-i farfuria lui Eve. Sunt pentru Martha.

6.30 p.m. *Moartea este Justiţie*

Se văd pete şi un ecran de un albastru-închis. Apoi, se aude un bâzâit. Sigla şi cuvintele „Ochi pentru ochi” se rotesc.

NARATORUL: Studioul „Ochi pentru ochi” vă prezintă...

Cuvintele nu se mai rotesc. Se aude un fâşâit electric, literele capătă un aspect zimţat, iar ochiul se înroşeşte şi se închide.

KRISTINA: Bună seara, doamnelor şi domnilor, şi bine aţi venit la o nouă ediţie a emisiunii *Moartea este Justiţie*!

Dinţii ei albi strălucesc în lumina reflectoarelor. Poartă o rochie strâmtă şi albastră, asortată cu pantofi cu toc înalt. O muzică săltăreaţă de început şi sunetul bătăilor inimii se aud în timp ce camera se ridică şi filmează o imagine panoramică, deasupra spectatorilor care aplaudă. Apoi, obiectivul scrutează studioul şi o aduce în prim-plan pe Kristina, care stă la pupitru, pe scaunul ei, şi se uită printre hârtii.

Cu o ultimă bătaie de tobă, muzica se opreşte, iar lumina reflectoarelor de deasupra spectatorilor scade în intensitate. Moderatoarea zâmbeşte.

KRISTINA: În emisiunea din această seară...

Camera se retrage, ecranul mare se vede în dreapta.

KRISTINA: ...vom examina statisticile privitoare la infracţiuni.

Cuvintele apar pe ecran.

KRISTINA: Să ne uităm la datele care certifică faptul că rata criminalităţii a scăzut în atât de multe zone odată cu introducerea sistemului *Voturi pentru toţi,* în urmă cu zece ani...

Cuvintele sunt înlocuite de fotografia unui bărbat în costum negru, cu cămaşă albastru-deschis, cu butoni strălucitori şi ceas scump la mână.

KRISTINA: Vom discuta despre motivul pentru care acest bancher din City, care se află acum în Celula 6, este acuzat de uciderea unui traficant de droguri şi de ce atât de mulţi cred că totul a fost o înscenare. Vom asista mâine la o execuţie? Asta, desigur, depinde de voi, de spectatori. Deşi, mai importantă...

Fotografia lui Jackson Paige, care zâmbeşte graţios, ocupă acum ecranul.

KRISTINA: ...este continuarea poveştii tragice a lui Jackson Paige. Asasinarea brutală şi fără sens a unuia dintre eroii ţării. Vom face o incursiune în viaţa lui uimitoare şi vom vedea cum şi-a folosit prestigiul în beneficiul altora, sprijinind organizaţiile filantropice şi pe cei mai puţin norocoşi decât el. Va fi o poveste tristă, dragi spectatori. Nu vă uitaţi batistele! Dar, mai întâi, avem pentru voi un interviu în exclusivitate. Ni se alătură printr-o transmisiune video...

Faţa ridată a unui bătrân îi ia locul lui Jackson pe ecran. Mustaţa îi ascunde buza superioară, iar ochelarii cu ramă groasă îi înceţoşează ochii. Chiar dacă are păr mai mult decât sugerează vârsta, este totuşi grizonant.

KRISTINA: ...fostul şef al Justiţiei la Curtea Supremă, onorabilul domn Justice Cicero. A devenit celebru cu mult înaintea apariţiei sistemului public de votare, *Voturi pentru toţi*, graţie proceselor pe care le-a prezidat şi, în special, cazului legat de crimele lui Castle. După ce a fost achitat de Cicero pe temeiul lipsei de dovezi, făptaşul, Antoine Castle, a ucis în continuare, cu cruzime, oameni nevinovaţi.

Ea se întoarce spre Cicero.

KRISTINA: Totuşi, justiţia a triumfat până la urmă, nu-i aşa, Excelenţă? De fapt, a fost executat, nu?

CICERO (dând uşor din cap): După şapte ani în celula condamnaţilor la moarte, în vechiul sistem, bineînţeles, da, a fost executat.

KRISTINA: Iar acesta a fost unul dintre cazurile care au condus la schimbările din sistemul nostru de justiţie?

CICERO (oftând): Aşa este. Printre alte argumente, guvernul a considerat că este prea scump să ţină pe cineva în celula condamnaţilor la moarte atâta timp.

KRISTINA: *Inuman* cred că era cuvântul folosit, Excelenţă. La urma urmelor, era vinovat. Fără discuţie!

CICERO: Era activ un sistem care trebuia respectat...

KRISTINA: ...care trebuia actualizat.

CICERO: Să vă amintesc de cazul „Statul împotriva lui Dasher”? Dasher a fost acuzat că şi-a ucis trei membri ai familiei şi a stat în celula condamnaţilor la moarte zece ani, timp în care şi-a declarat constant nevinovăţia. În cele din urmă, a fost achitat când tehnologia a evoluat şi s-a reuşit să se dovedească faptul că era imposibil ca el să fi comis crimele. Dacă sistemul nu ar fi fost respectat, acel bărbat nevinovat ar fi fost mort.

KRISTINA: Dar acum dispunem de acea tehnologie.

CICERO: Cu toate acestea, justiţia de astăzi nu o foloseşte!

KRISTINA: Exact!

CICERO: Nu e chiar aşa. Acum nu cerem dovezi, nici măcar nu căutăm motivul. Nu este un sistem de justiţie, ci un teren de exterminare, complet deschis corupţiei, activităţilor frauduloase, mitei...

KRISTINA (zâmbind): Ne îndepărtăm de la subiect, domnule judecător Cicero. O, îmi pare rău, cred că v-am înţeles greşit titulatura...

Ea îşi duce mâna la cască, dă din cap şi se întoarce.

KRISTINA: Din moment ce, de la schimbarea sistemului de justiţie, nu mai sunteţi judecător, înseamnă că nu mai aveţi nicio putere. Sunteţi, de fapt, doar un simplu *domn* Cicero, nu-i aşa?

CICERO: Kristina, ştii prea bine că nu mai avem niciun sistem de justiţie. La început, votam dând telefoane pentru acuzaţiile de crimă, iar acum avem această emisiune chiar ridicolă, *Sunaţi pentru Justiţie*, chiar şi pentru acuzaţii mai mici! Deci, nu, nu mai sunt judecător, pentru că nu mai există tribunale în care să judec!

KRISTINA (zâmbind): Mă bucur să aud că aţi reţinut corect denumirea! Da, e vorba despre emisiunea de mare succes *Sunaţi pentru Justiţie*, pe care o puteţi viziona zilnic, de la ora douăsprezece la unu şi, din nou, de la cinci la şase.

CICERO (întrerupând-o): Ce om întreg la minte a mai auzit vreodată de un sistem legal, de un sistem de *justiţie,* în care apeşi pe sonerii dacă tu crezi că acuzatul este vinovat?

KRISTINA (râzând): Domnule Cicero, cred că au vrut să-l simplifice! La urma urmelor, există un panou cu toţi cei care sună. *Este* nevoie de o majoritate.

CICERO: Kristina, sunt cinci oameni care au cumpărat bilete pentru acest privilegiu.
KRISTINA: Şi ce onoraţi se vor simţi producătorii emisiunii când vor afla că un fost judecător al Curţii Supreme este un spectator fidel!
CICERO: Abia dacă...
KRISTINA: În orice caz, iar ne îndepărtăm de la subiect, domnule Cicero. Cred că începem să ne plictisim audienţa.

Ea se uită la spectatorii din studio, apoi la cameră. Zâmbetul îi piere. Acum este serioasă.

KRISTINA (pe un ton grav): Suntem aici să discutăm despre Jackson Paige şi Martha Honeydew. Crima fără sens, nedreptatea pe care societatea o simte când le este luat un asemenea simbol.

Se întoarce spre Cicero.

KRISTINA: În calitate de persoană care este împotriva actualului sistem, împotriva dreptului publicului de a vota pentru ceea ce crede...

CICERO: Îmi răstălmăceşti cuvintele.
KRISTINA: Credeţi că a comis fapta?

Cicero închide ochii. Spectatorii tac. Kristina aşteaptă.

CICERO: Nu.

Din public se aude un suspin. Oamenii se foiesc pe scaune şi murmură agitaţi.

KRISTINA: Dar ea a recunoscut.

CICERO: Întreabă-te – *întrebaţi-vă!* – de ce ar face asta? Gândiţi, puneţi-vă întrebări... nu vă bazaţi pe o sonerie ridicolă sau pe ridicarea receptorului!
KRISTINA (neîncrezătoare): Pentru că este *vinovată?!*
CICERO: Întrebaţi-vă de ce l-ar omorî? De ce era acolo? Ce căuta el în apropierea cartierului High Rises? Care este motivul ei? Puneţi întrebări!
KRISTINA (spre cameră): Dragi spectatori, telespectatori, colegi votanţi, să nu uităm că ea avea arma în mână atunci când a

sosit poliţia. Am văzut asta ieri, din înregistrarea camerei mobile.
CICERO: Doar pentru că ţinea arma în mână, asta nu înseamnă că a apăsat pe trăgaci. S-au căutat amprentele de pe pistol?
KRISTINA: De ce şi-ar pierde timpul şi banii făcând asta? Cicero, mi se pare că ideile tale despre justiţie au rămas blocate undeva, în trecut. *Am trecut* mai departe. Astăzi, justiţia este rapidă, eficientă, profitabilă...
CICERO: Nu! Este prea multă apatie. Nu poate funcţiona. Se fac greşeli! Oameni nevinovaţi sunt omorâţi, iar cei vinovaţi sunt eliberaţi!
KRISTINA: Greşeli? Am discutat mai devreme despre greşelile tale, domnule Cicero, şi, cu siguranţă, Castle nu a fost singurul caz. Aş putea să menţionez crimele lui Moss – eliberat mai devreme din motive tehnice –, împuşcăturile lui Sheperd – caz închis din cauza dovezilor făcute publice...
CICERO: Iar eu aş putea numi sute de mii de cazuri din lunga istorie a sistemului nostru juridic, bazat pe tribunale, care au fost corecte *şi* zeci de la introducerea sistemului ridicol *Voturi pentru toţi* care nu au fost rezolvate corespunzător. Pentru fiecare persoană executată pe nedrept, o alta este pe nedrept eliberată.
KRISTINA: Cicero, ar trebui să ştii că, în istorie, s-a încercat să se abroge pedeapsa cu moartea. Sau nu ţi-ai făcut temele? În 1965, pedeapsa cu moartea a fost anulată, dar *reintrodusă* în 1970, în urma presiunii publice şi a numărului mare de cazuri grave. Să menţionez acele cazuri, în caz că le-ai uitat? Trei poliţişti împuşcaţi mortal, cazul Moors...
CICERO: Cunosc speţele!
KRISTINA: În urmă cu zece ani, noi, societatea, *am ales* să luăm puterea tribunalului; am hotărât că cel mai bun, mai corect şi mai echitabil mod de a face dreptate este să dăm o voce fiecărei persoane din această ţară, să ţinem cont de toate părerile, toate persoanele, indiferent de pregătire, devenind astfel juraţi. Toată lumea egală.
CICERO: Dar nu sunt egali!
KRISTINA: Să ne amintim, stimaţi privitori, de crimele oribile...
CICERO (strigând): NU sunt egali!

El loveşte cu pumnul în biroul din faţa lui.

CICERO: Şi NU votează toţi o singură dată! Votează de câte ori îşi PERMIT! Asta este diferenţa! Nu este cel mai democratic sistem din lume, ci probabil cel mai *nedemocratic...*

Ecranul pâlpâie; liniile şi paraziţii acoperă imaginea.

CICERO: Oamenii cred că le dă putere guvernul, dar asta este o iluzie! O idee greşit înţeleasă! Guvernul controlează presa, iar aceasta manipulează oamenii! Guvernului nu îi pasă dacă dreptatea se face în mod corespunzător. Acestor oameni nu le pasă decât de putere. Acesta este ţelul lor...

Vocea i se aude distorsionat şi transmisiunea se întrerupe.

CICERO: Pe hârtie, rata infracţiunilor este scăzută... asta dă bine... publicul simte că are puterea... votează pentru ei la alegeri... Dar asta nu e toată povestea.

Nu se mai aude nimic.

KRISTINA (încruntându-se): Se pare că avem nişte probleme tehnice. Cicero? Mă auzi? Cicero?

Imaginea revine, înfăţişându-l cu degetul îndreptat spre cameră şi dând din gură, dar fără sunet. Imaginea pâlpâie din nou.

KRISTINA: Cât timp încercăm să restabilim legătura, să recapitulăm ce a avut de spus domnul Cicero, *fostul* şef de la Curtea Supremă, care şi-a pierdut funcţia odată cu introducerea votului public.

Ea se îndreaptă spre spectatorii din public.

KRISTINA: *Oamenii nu sunt egali*, a declarat el, *Votul pentru toţi* este un sistem *ridicol,* nedemocratic şi a pretins că voi, cei din public, sunteţi *apatici* şi *manipulaţi. Acest fost* judecător, care a condus cazul Castle, printre alte parodii ale justiţiei, a mai declarat că o crede nevinovată pe Martha Honeydew. Ei bine...

Ea priveşte înapoi, chipul lui Cicero apare din nou în ceaţă pe ecran, continuând să vorbească, dar tot nu se aude nimic.

KRISTINA: ...se pare că nu am reuşit să restabilim legătura cu domnul Cicero, dar haideţi să fim atenţi la ce a spus despre

sistemul nostru de justiţie fostul avocat al vedetelor şi actualul nostru prim-ministru.

Imaginea lui Cicero dispare în cele din urmă, fiind înlocuită într-o parte de linii de text pe un fundal albastru-deschis, iar în cealaltă parte, de fotografia unui bărbat zvelt, de aproximativ treizeci de ani – cu păr aranjat perfect, zâmbet cuceritor şi dinţi albi –, premierul. Kristina se retrage, în timp ce vocea lui înregistrată, autoritară, totuşi caldă şi calmă, răsună prin studio.

PREMIERUL: *Sistemul nostru unic de justiţie este dovada supremei democraţii care funcţionează în ţara noastră. Incluziunea este un drept, exprimarea unei opinii este un drept*, *să fii un membru de valoare al societăţii este un drept. Sistemul nostru promovează toate aceste lucruri*, *dându-ne tuturor o voce pentru a influenţa viitorul naţiunii noastre. Împreună suntem lideri mondiali. Împreună suntem vocea justiţiei.*

Publicul aclamă. Kristina zâmbeşte larg şi îşi tamponează ochii cu un şerveţel, în timp ce este adusă în centrul imaginii.

KRISTINA: Doamnelor şi domnilor, sunt sigură că premierul, deşi se află într-o binemeritată vacanţă, va sta *lipit* de ecranul televizorului din vila lui şi va urmări evoluţia acestui caz incitant – prima noastră adolescentă în celula condamnaţilor la moarte.

Priveşte în jos, iar spectatorii aplaudă din nou.

KRISTINA: Mulţumesc invitatului nostru din această seară şi îmi cer scuze că nu putem continua fascinanta discuţie despre viziunea lui interesantă şi cumva demodată asupra justiţiei. Amintiţi-vă să validaţi votul pentru Martha Honeydew! Credeţi că este vinovată de uciderea îngrozitoare a celebrului filantrop Jackson Paige sau o consideraţi nevinovată, aşa cum a făcut-o controversatul nostru invitat de astăzi? Ne dorim un alt criminal liber pe străzile noastre? Să ne uităm la aceste numere foarte importante şi la informaţiile despre votare! Sunaţi la 0909 87 97 77 şi pentru a vota „Vinovată” adăugaţi 7 la sfârşit sau un 0 pentru a vota „Nevinovată”. De asemenea, puteţi să votaţi trimiţând un mesaj cu MOARTE sau VIAŢĂ la 7997. Pentru a vota pe internet, vizitaţi pagina

noastră www.ochipentruochi.com, accesaţi secţiunea de sus, „Martha Honeydew – adolescenta asasină”, şi înregistraţi-vă votul. Apelurile sunt suprataxate; mesajul costă 5 lire sterline plus taxa standard a reţelei, votul pe internet costă tot 5 lire, după o taxă iniţială de înregistrare de 20 de lire. Pentru toate detaliile, vizitaţi pagina noastră de internet. Soarta ei este în mâinile voastre! Totuşi, vă rog să nu plecaţi nicăieri, fiindcă, după pauză, ni se va alătura fostul angajator al ocupantului Celulei 6, care ne va explica de ce crede că tatălui devotat al celor trei i-a fost înscenată crima.

Sigla cu ochiul se roteşte pe ecran, iar lumina din platou devine difuză.

Eve

Eve închide televizorul.

Sufrageria este întunecată, iar casa, liniştită. În spatele ei, ploaia bate în fereastra înnegrită. În faţă, masa este plină de dosare şi hârtii. Flacăra portocalie a focului din şemineu aruncă umbre mişcătoare în încăpere, în timp ce mica lampă de birou luminează discret. O ceaşcă de cafea rece este abandonată într-o parte a mesei şi jumătate de sandvici stă în echilibru, pe o carte.

— Ai agitat lucrurile, Cicero, mormăie Eve.

Se lasă pe spătarul scaunului şi o fotografie de pe şemineu îi atrage atenţia – una în care apare ea alături de Jim şi Max.

Se freacă la ochi şi priveşte din nou fotografia.

— Se întâmplă iar ce ţi s-a întâmplat şi ţie, şopteşte ea.

Focul trosneşte şi pârâie în şemineu ca şi când i-ar vorbi.

— De ce spune că a făcut-o? Este de aceeaşi vârstă cu Max şi o vor ucide, iar eu nu cred că-i pot opri.

Scutură din cap şi lacrimile îi curg pe obraji.

— Nu am putut s-o fac nici înainte. Am făcut asta pentru tine fiindcă nu aveai pe nimeni. M-am luptat pentru *avocaţi.* Am luptat ca să ai cu cine vorbi, dar...

Vocea i se sparge şi se bâlbâie.

— Mă doare de fiecare dată, iar de data asta este... mai rău... ştii că este mai rău... pentru că... pentru că... nu pot... să... o... mai... fac. Ea trebuie să fie ultima.

Îşi înclină capul înainte şi tot corpul îi tremură în timp ce suspină.

— Mi-e dor de tine, spune ea. Mi-e dor de tine, mi-e dor de tine, mi-e dor de tine şi este vina mea. Fără tine este... Dacă nu ar fi Max...

Cineva sună la uşă.

Ignorând soneria, îşi cuprinde faţa cu mâinile.

Soneria se aude din nou. Pentru o clipă, ascultă ploaia de afară, apoi se ridică de pe canapea şi se îndreaptă spre uşă, ştergându-şi nasul cu mâneca bluzei.

— Aşteaptă! strigă atunci când ajunge pe hol, cu vocea răguşită.

Descuie uşa şi o deschide.

— Max, ţi-ai uitat... se opreşte. Nu eşti Max.

În întunericul de afară nu distinge persoana; gluga trasă îi ascunde chipul, hainele îi sunt negre şi ude. Nu îl recunoaşte.

— Nu!

Eve dă să închidă uşa, dar el îşi bagă piciorul în deschizătură, păşind la lumină. Este mai înalt decât ea şi intimidant.

— Eve Stanton? întreabă cu o voce gravă.

— Ieşi afară, răspunde ea. Chem poliţia!

— Nu o face, spune el. Nu vreau să am probleme. Ştiu că fiul tău este în oraş. Ştiu că eşti singură, dar nu ţipa. N-am de gând să-ţi fac niciun rău.

— Ce vrei? Bani?

— Nu, râde el. O favoare şi o promisiune.

— Nu pot...

— Ai fost azi în vizită la doamna B., cu un bilet de la Martha.

— Cum de...?

— L-ai citit?

— M-ai urmărit?

— L-ai citit? întreabă el mai tare.

— Nu, răspunde ea. Nu!

El o priveşte.

— Am căutat informaţii despre tine. Ştiu ce s-a întâmplat cu soţul tău. Ştiu că fiul tău merge la şcoala Foxton. Ştiu că este în ultimul an.

— Îmi ameninţi familia?

— Nu. Vreau să ştiu dacă pot avea încredere în tine.

— Ei bine, nu poţi, aşa că pleacă.

Ea împinge din nou uşa, dar mâinile lui o blochează. Acum, faţa îi este luminată mai bine. Sub glugă, îi vede părul brunet şi conturul feţei slabe.

— Nu pot, răspunde el. Am nevoie de o favoare şi trebuie să-mi promiţi ceva.

— Ce? întreabă ea.

El ia mâna de pe uşă, o bagă în buzunar şi scoate un plic alb.

— Scrisoarea pe care i-ai dat-o doamnei B. era pentru mine. Acesta este răspunsul meu. Te rog, dă-i-l Marthei!

— Nu poţi coresponda cu prizonierii. Nu li se permite contactul cu nimeni din afară.

— În afară de tine, răspunde el. Dar trebuie să-mi promiţi că nu-l vei citi.

— Nu trebuie să fac asta. Dacă află, mă vor concedia.

— Dar nu vor afla.

— Dar dacă refuz?

— Nu cred că o vei face, pentru că eu cred că eşti diferită. Cred că îţi pasă cu adevărat.

Eve se holbează, încercând să-i vadă mai bine chipul, dar el se retrage în umbră.

Ea ia scrisoarea.

— Cine eşti? întreabă.

El se îndepărtează de uşă.

— Nu ţi-ai dat seama? Să-ţi fie ruşine!

După alţi câţiva paşi, dispare.

Martha

Am citit cândva că, dacă oamenii sunt lăsaţi prea mult timp singuri, încep să vadă chipuri în lucruri, ca şi când creierul ar căuta companie. Dar eu nu văd niciunul.

Celula 2 seamănă destul de bine cu Celula 1, dar e izolată fonic. Pereţii sunt de un alb murdar, la fel şi cearşafurile. De parcă toate sunt folosite şi vechi şi miroase a umezeală. Cred că fereastra este mai mică. Celula cu siguranţă este. Poate că următoarea va fi şi mai mică, apoi şi mai mică, până ce ultima celulă va fi doar o cutie. Un sicriu.

Este întuneric aici când apune soarele. Nu sunt lumini, lumânări sau torţe arzând; e aproape ca în Evul Mediu, cu

excepţia pietrelor de pe podeaua din hol, iar eu oricum nu le văd de aici pentru că uşa este închisă. Uşa este mereu închisă.

Lumina lunii intră prin sticla şi gratiile geamului. Îmi place. Dacă mijesc ochii astfel încât să văd doar lumina lunii, aproape că uit de zidurile care mă ţin înăuntru.

Şi afară plouă. Aud cum picăturile de apă lovesc geamul, iar la marginea ferestrei e o fisură. Apa reuşeşte să pătrundă înăuntru chiar dacă fisura nu e mare. *Pic, pic, pic.* Poate că o să plouă şi-o să picure la infinit, iar celula asta o să se umple şi-o să mă înec.

Pic, pic, pic

Stau întinsă pe pat...

Pic, pic, pic Mă uit la picături.

Pic, pic, pic

Mă uit la lumina lunii şi...

Pic, pic, pic

Aştept ca fiecare strop...

Pic, pic, pic

Să bată un ritm anume.

Pic, pic, pic

Vină, vină, vină.

Pic, pic, pic

Moartă, moartă, moartă.

Pic, pic...

O, la naiba! Pic, pic, la naiba, pic! încetează cu picuratul ăsta nenorocit.

Pic, pic, pic.

Bang, bang, bang.

Armă, armă, armă.

Moartă, moartă, moartă.

Dispărută, dispărută, dispărută.

Pic, pic, pic.

Ahh! Încetează!

Încetează, încetează, încetează.

Rahat, plouă neîncetat.

Rahat, rahat, rahat.

Încetează, te rog!

Nu, nu, nu.

Te rog!

Mamă, mamă, mamă.

Nu.

0l, lie, Ol...

Nu ascult.

I, saac, I...

Destul! Nu mă las torturată de nişte stropi nenorociţi de apă. Am să-i opresc.

Sar din pat şi mă duc la fereastră. Locul din care iese apa din perete şi picură pe podea este cam la înălţimea umerilor mei, iar eu îmi bag degetele acolo şi îmi curge pe umeri şi pe braţ.

— Te-am oprit, şoptesc.

Apa este rece, iar pulsul îmi încetineşte. Parcă ating din nou lumea de afară.

— Te-am îmblânzit, şoptesc.

Întind apa pe mână şi pe faţă. Apoi, stau dedesubt, îmi sprijin capul de zid şi las ploaia să-mi curgă pe umeri şi pe piele şi, deodată, nu mai sunt acolo, în celulă.

•

Sunt afară.

Sunt din nou pe strada Crocus, aşa cum sunt în fiecare seară de când ea a fost ucisă. Sunt în umbra pasajului – e scurtătura de la staţia spre Rises, unde oamenii fără adăpost caută un sălaş în colţurile din beton cu gunoaiele care sunt suflate de vânt înăuntru, dar unde ploaia nu poate ajunge.

Oamenii fără adăpost ştiu că sunt aici, ne vedem de la distanţă în fiecare seară, dar stau departe de ei. Eu nu-i deranjez, ei nu mă deranjează.

Cel cu câinele legat cu o bucată de sfoară a văzut-o murind. A vorbit cu poliţia. A spus că nu a fost un accident cu fugă de la locul faptei deoarece, la început, tipul nu era în maşina lui. A spus că s-a urcat în maşina lui, a pornit motorul, iar apoi a intrat direct în ea, intenţionat. Mie şi poliţiştilor ne-a spus că, după aceea, maşina s-a oprit şi a stat acolo destul de mult pentru ca un bărbat îndesat şi bine îmbrăcat să coboare, să vadă ce a făcut, să urce din nou şi să plece.

— Nu era Ollie B., mi-a spus. Nici nu era maşina lui.

Dar ştiam asta deja.

În amintirea mea, sunt în pasaj. Stau în singurul loc în care ploaia se scurge prin deschizătura de deasupra. Nu am haină pe mine şi apa îmi picură pe cap şi mi se prelinge pe faţă. Îmi ridic gluga şi păşesc alături, în umbră. De cealaltă parte a drumului

este un rând de magazine vechi; unele cu vitrinele sparte, altele cu vitrinele baricadate cu scânduri, desenate cu graffiti, sau cu reclame, sau cu alte lucruri lipite pe ele. Niciunul nu este deschis.

Mai fac un pas în lateral şi văd ceva – nu... pe *cineva* în pragul uşii unui vechi magazin de dulciuri. O umbră neagră iese în ploaie. Gluga ridicată îi acoperă faţa şi îşi ţine mâinile în buzunare.

Este înalt. Are umeri laţi şi se holbează la mine.

El merge înainte, traversând încrezător strada, spre mine, iar eu nu mă pot mişca.

— Te-am mai văzut, îi spun atunci când se apropie. Te ascundeai după uşă. Ştiu cine eşti şi te voi reclama. Îi vezi pe oamenii ăia, de acolo? Tipii fără adăpost? Ei au grijă de mine. Nu poţi face nimic. Vor spune poliţiei...

Inima îmi bate cu putere în timp ce se apropie tot mai mult încuviinţând din cap.

— Bineînţeles, spune el, pentru că nimeni nu poate fi ucis aici fără ca poliţia şi presa să ştie exact cine sunt făptaşii.

Are o voce gravă. Este caldă, prietenoasă, totuşi controlată şi fermă.

Îmi ridic privirea spre chipul lui pe jumătate ascuns în umbră.

— Ce vrei? îl întreb.

Se opreşte, îşi ridică mâinile şi îşi dă jos gluga, iar acolo, în luminile slabe şi portocalii ale străzii, văd chipul pe care l-am văzut de o mie de ori în ziare, în reviste şi la televiziune. E fiul lui Jackson Paige.

— Îmi cer scuze, spune el.

CELULA 3

Martha

M-au mutat în Celula 3 înainte de răsăritul soarelui. Un gardian pe care nu l-am mai văzut a intrat la 5.30 în dimineaţa asta şi m-a tras de la peretele lângă care am adormit, udă până la piele.

— Ce faci? Ce îmi faci? i-am strigat.

— Taci, gunoiule! mi-a strigat şi el.

Apoi, m-am trezit aici. Mă doare capul, degetele îmi sunt umflate şi încă mă simt udă şi rece până la măduvă, dar o rază slabă de soare se strecoară prin fereastra şi mai mică şi se topeşte în umbră, iar eu mă uit la particulele de praf care se joacă în lumina ei şi îmi doresc să fiu la fel de lipsită de griji ca şi ele şi la fel de mică pentru a putea zbura de aici, la tine, şi să te simt cu mine pentru ultima oară.

Îmi înclin faţa în căldura ei şi închid ochii.

•

— Ia haina mea, mi-a spus el.

Eram udă şi rece pentru că stătusem în ploaie. Urmăream cum mă privea şi am scuturat din cap, refuzându-l.

— Nu vreau să am de-a face cu tine!

Am plecat de lângă el, am traversat strada Crocus şi am ajuns dincolo de magazinele cu vitrine acoperite de scânduri.

— Am văzut că mă urmăreşti! i-am strigat. Poţi să mă laşi în pace?

A mers alături de mine.

— Cum faci faţă situaţiei? m-a întrebat. Cum te descurci cu banii? Cum de te lasă să locuieşti în apartamentul ăla, fără mama ta? Vor să ţi-l ia?

M-am oprit şi m-am holbat la el. Ploaia îmi curgea pe faţă şi îmi uda hainele. Fără jachetă, tremura într-un tricou mulat şi blugi uzi. Părul, care probabil era perfect înainte, îi stătea lipit de cap.

— De ce-ţi pasă?

— Dacă nu-mi păsa, nu eram aici.

Am mers mai departe şi am traversat parcul.

— Credeam că ai venit să te lauzi, i-am strigat peste umăr. Să te uiţi de sus la noi toţi, de pe podiumul tău, cu toţi banii tăi, cu oportunităţile şi influenţa şi cu toate rahaturile alea. Ca într-o *excursie în lumea sărăciei* sau ceva de genul ăsta.

A alergat după mine, cu haina încă în mână.

— Ştiu că nu Oliver Barkova ţi-a ucis mama.

— Ollie B.? am strigat eu prin vânt şi ploaie. Mda, şi eu ştiu. Toată lumea ştie.

— Şi voiam să-mi cer iertare.

Pantofii mei plescăiau în iarba udă.

— Nu ai fost tu, nu-i aşa? Era un tip solid. De ce vrei să-ţi ceri iertare?

Ploaia îmi udase hainele, iar eu stăteam cu picioarele într-o baltă. În fundal, cartierul Rises se înălţa ca o santinelă ce ne supraveghea pe noi toţi, cei săraci.

S-a grăbit să vină mai aproape de mine şi a aruncat haina pe umerii mei. Am vrut să o dau jos sau să o las să cadă, dar nu s-a întâmplat aşa. Nu am vrut să-i simt căldura sau mirosul.

— Nu ştiu... doar m-am gândit.

— Te-ai gândit că a făcut-o unul de-al *vostru?* Ai auzit vreun zvon cum că maşina era nouă şi atât de strălucitoare încât era imposibil să fi aparţinut cuiva de aici?

— De ce? Cine a văzut evenimentul?

Am pufnit în faţa lui.

— Ei bine, te-ai scuzat, deci acum poţi să pleci, i-am răspuns.

— Nu eşti supărată?

Ploaia cădea cu putere, cerul s-a întunecat şi mai mult şi a tot coborât de parcă ne înconjura şi ne ţinea la pământ. În depărtare s-a auzit un tunet. Am grăbit pasul.

— Nu! Nu ştiu. În orice caz, ce contează?

— Vreau să fac ceva pentru tine.

Am râs şi am continuat să merg.

— Ca să nu te simţi vinovat pentru că eşti milionar şi noi nu avem nimic?

— Nu! Pentru că vreau să îndrept lucrurile pentru tine.

— Nu am nevoie de mila ta, am izbucnit eu.

Am ajuns la intrarea casei Narcisa când alt tunet a răsunat deasupra, iar fulgerul a spintecat cerul. M-am oprit şi am apucat clanţa uşii strângând-o cu putere.

— Ştiu ce poţi face ca să îndrepţi lucrurile.

Am deschis uşa, iar haina i-a căzut la pământ.

— Orice, mi-a spus el.

— Poţi să te duci naibii!

Am intrat şi am trântit uşa după mine.

— Întâlneşte-te cu mine mâine, lângă pasaj! a strigat în urma mea.

Eve

Cicero pune o cană de cafea pe masă, în faţa lui Eve, şi ia loc în partea opusă.

— Cu lapte, fără zahăr, spune el.

— Ţi-ai amintit, răspunde ea, urmărindu-l cum presară zahărul din două pliculeţe în spuma de cappuccino. Ştii, nu ar trebui...

— Nu îmi mai pasă, intervine el.

Ea ridică din umeri şi învârte cu linguriţa în cafea.

— Ştii că ai fost urmărită, nu?

Eve scoate linguriţa şi priveşte pierdută lichidul maroniu care se prelinge.

— Te referi la bărbatul de lângă fereastră? Cel cu eşarfa albastră? Lucrează pentru *National News.* Mă tot urmăreşte de când a început toată treaba asta.

— Acum, va avea şi fotografii cu noi.

— Bănuiesc, răspunde Eve. Totuşi, nu-mi imaginez ce rău poată să mai facă.

Soarbe încet o gură de cafea şi pune ceşcuţa înapoi pe masă.

— Te-ai enervat ieri.

— Mi-au răstălmăcit cuvintele.

— Nu te *aşteptai* să o facă? De ce naiba ai continuat? Ar fi trebuit să-ţi dai seama...

— Trebuia să o spun, Eve! Nu ar fi trebuit să mă enervez, dar trebuia să fac ceva, intervine Cicero pe un ton sobru. Este a treia zi deja! Şi ştii care sunt statisticile?

— Nu urmăresc statisticile...

Eve se uită la masă.

— Nu, bineînţeles că nu o faci, dar... Ştiu că s-au înşelat în privinţa lui Jim, îmi aduc aminte situaţia lui, toţi credeam că va scăpa. Îmi amintesc.

— Cicero, în ziua a şasea era nouăzeci şi cinci la sută „Nevinovat”.

— Ştiu. Toată lumea a crezut că se va întoarce acasă, la tine.

— Nouăzeci şi cinci la sută! îi spune ea printre dinţi. Nu poţi să ai încredere în statistici.

— Martha este nouăzeci şi nouă la sută „Vinovată”.

Cicero se înclină spre ea, privind peste ochelari, iar Eve îşi înalţă capul din nou uitându-se la el cu durere.

— Şi, de când ai apărut în emisiune, probabil că este sută la sută.

— Eve, spune el aproape în şoaptă, o vor ucide. Trebuia să fac ceva. Trebuia să încerc.

Se întoarce cu spatele şi se uită la marea de clienţi. Unul ridică un ziar cu titlul „Criminala Martha se dezlănţuie”, altul: „Honeydew fură bunurile unui prizonier”.

— Toate sunt minciuni, spune Eve.

Un alt client, mai aproape de ei, aruncă ziarul pe masă. O fotografie a Marthei la scena crimei ocupă tot spaţiul primei pagini. Cea mai mare parte a fotografiei este întunecată, dar farurile maşinii de poliţie o scaldă în lumină albă dezvăluind braţele ridicate în aer şi arma de la picioare. Lumina străluceşte pe asfaltul ud ca şi când partea carosabilă ar fi fost din argint, ascunzând murdăria şi transformând locul într-o scenă dintr-o piesă de teatru sau într-o secvenţă de film.

În spatele ei se poate distinge pasajul subteran în care stau oamenii fără adăpost, iar culoarea portocalie a unui foc străluceşte slab pe feţele celor care se încălzesc lângă flacără.

Eve se încruntă în timp ce scrutează imaginea. Ceva nu e în regulă. Umbrele par ciudate. Inegale.

Mişcarea de lângă fereastra cafenelei îi atrage atenţia.

— Tipul de la *National News* pleacă. Probabil că a obţinut ce voia, spune Cicero.

Eve îl urmăreşte cu privirea în timp ce se îndepărtează.

— Am avut un vizitator aseară, târziu.

Bagă mâna în geantă, scoate un plic alb şi îl pune pe masă.

— Mi-a dat asta pentru Martha. Se pare că este un răspuns la biletul pe care i l-am dus doamnei Barkova, mama lui Oliver Barkova. Îţi aminteşti de el?

— Da, desigur.

Cicero se încruntă şi se apleacă înainte.

— Ai luat un bilet? De la Martha?
— Da, şi ştiu că nu ar fi trebuit, dar...
Gânditor, el îşi înclină capul într-o parte.
— Ciudat, spune el ridicând biletul. Cine era?

— Nu ştiu. Un bărbat. Un tânăr. Mai înalt decât mine, brunet. Nu i-am văzut faţa. Vorbea frumos, cu o voce familiară, pe care nu am reuşit să o identific.
— Ai vorbit cu el?
Ea dă din cap.
— Nu mi-a spus prea multe. Mi-a zis că e surprins că nu mi-am dat seama cine este.
Cicero se încruntă.
— De unde ai fi putut şti cine e? Cum de o cunoaşte pe Martha?
— Nu ştiu. Nu ştiu nici cum de o cunoaşte pe doamna B.
Cicero examinează adânciturile de pe plic.
— Ai de gând să-l deschizi? întreabă el.
— Nu, răspunde ea.
Cicero ridică plicul în lumină.
— Probabil că e cineva pe care îl cunoaşte. Poate un prieten de la şcoală.
Îl întoarce pe dos, jucându-se cu marginea sigilată.
— Ar putea să conţină ceva care să-i dovedească nevinovăţia.
— Nu pot să-l deschid. Nu este corect.
— Păcat, spune el punându-l înapoi pe masă. Soluţia ar putea fi chiar în faţa ta.
— În orice caz, ce diferenţă ar face? Chiar dacă ar fi o mărturie semnată de criminal, ei au criminalul pe care îl *vor.*
— Eve, îţi pierzi încrederea şi în societate...
— Deja mi-am pierdut-o. Am luptat pentru slujba asta pentru că era singura cale de a face o diferenţă. Pentru că nu puteam să lupt cu noul sistem judiciar, dar puteam să-i ajut pe cei prinşi în menghina lui. Dar ştii ce? Nu ştiu dacă îi ajută. Şi doare să-ţi pese. Este atât de dureros! Nu pot s-o mai fac şi nu pot lupta cu sistemul. Asta nu este justiţie, este o interpretare proastă şi cinică a ei. Tot ce putem face este să ne rugăm să nu ni se întâmple nouă niciodată să ajungem să fim puşi sub acuzare.
— Dar ţie ţi s-a întâmplat.
— Nu *mie...*

— Soţului tău...

Cicero se întinde să-i atingă mâna, dar ea şi-o retrage şi îşi acoperă gura. Are lacrimi în ochi. Simte nevoia să se ridice.

— Jim a fost un om bun, şopteşte el.

Ea dă din cap aprobator.

— L-a omorât pe omul ăla în legitimă apărare şi ştii foarte bine asta. Erai *acolo.*

— Nu există niciun număr la care să votezi pentru *circumstanţe atenuante*, nu? Eşti vinovat sau nu. Am mai avut conversaţia asta de o mie de ori, Cicero... Este o zonă gri...

— Dar nu se permite nicio nuanţă de gri! Este alb sau negru!

Cicero vorbeşte precipitat, din ce în ce mai tare. Clienţii ceilalţi încep să se întoarcă spre ei. Eve îşi ia ceaşca de cafea şi se aşază din nou pe scaun.

— Ochi pentru ochi, spune Cicero cu o grimasă. Legea a luat-o razna.

Îşi ia ceaşca de cafea şi bea o gură, iar spuma i se lipeşte de mustaţă.

— Dacă nu ar fi acţionat, probabil că ar fi fost ucis în bătaie. Sau amândoi aţi fi fost omorâţi. Ţi-a salvat viaţa.

— Sau eu l-am făcut să o piardă pe a lui, zice Eve.

— Nu pune problema aşa! Crezi că el şi-ar dori asta?

Ea îi dă un şerveţel.

— Poate că este ceva cu fata asta, Martha, spune Cicero ştergându-şi spuma de la mustaţă. Ceva mai mult decât vedem noi acum.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt sigur, dar se pare că are un as în mânecă.

— Nimic din ce ar putea schimba ceva.

El ridică din umeri şi ia o linguriţă, jucându-se cu spuma rămasă în ceaşcă.

— Cineva trebuie să lupte, spune el.

— Eu nu, răspunde ea. Nu pot...

— Atunci, cine?

Se gândeşte la ce i-a spus doamna B.: *este nevoie de o persoană mai curajoasă... de cea la care te aştepţi mai puţin...* Împinge ceaşca de cafea înapoi pe masă şi bagă scrisoarea în poşetă.

— Trebuie să plec, spune ea. Mă văd cu Martha într-o oră.

Cicero se ridică odată cu Eve şi merg împreună printre mese îndreptându-se spre ieşire.

Pe trotuar, se opresc.

Cicero se apleacă şi o sărută pe Eve pe obraz.

— Du-te la emisiune, spune el. Ce s-ar mai putea întâmpla rău acum?

Cei doi se întorc şi pleacă în direcţii opuse, dar ea abia face zece paşi după care se opreşte din nou. În faţa ei este un vânzător de ziare.

— Vedeţi dovada cu ochii voştri! strigă el. Fotografii în exclusivitate cu scena uciderii celebrităţii.

Ia un ziar de pe un stand. Este acelaşi pe care l-a văzut şi în cafenea: fotografia Marthei în pasaj, cu arma în mână, cu Jackson Paige şi oamenii fără adăpost. Îl înclină spre lumină, îl ţine mai aproape, scrutându-l.

În umbra pasajului se vede o siluetă doar dacă te uiţi cu atenţie, însă poate fi ignorată uşor dacă nu-ţi pasă. Eve îi dă banii vânzătorului şi pleacă.

Consiliere

Gardianul o conduce pe Martha spre camera de consiliere.

Mâinile îi sunt legate la spate.

— Ce se întâmplă? întreabă Eve.

Martha îşi ridică privirea şi se uită la avocată. Are un ochi vânăt şi faţa umflată.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a lovit de uşă, răspunde gardianul. A trebuit să schimbăm celulele mai devreme, iar ea era somnoroasă şi s-a izbit de uşă.

— Atunci, de ce are mâinile legate? Nu este periculoasă.

— Este o criminală, spune el.

— Scoate-i lanţurile şi ieşi de aici!

El se holbează la Eve pentru o secundă.

— De acum nu o mai legi! Nu e nevoie de lanţuri!

— Cum vrei.

Tonul este zeflemitor, iar gardianul nu se grăbeşte să identifice cheia potrivită şi să scoată lanţurile.

— Mulţumesc, spune Eve după ce el îi desface cătuşele.

— Sper că te simţi în siguranţă, mormăie gardianul trântind uşa în urma lui.

Eve ocoleşte masa, iar ea şi Martha iau loc.

— Cum de s-a întâmplat asta? o întreabă măsurând-o din priviri. Şi de ce ai părul ud? Şi salopeta... De ce este udă salopeta?

Martha nu-i zice nimic, însă Eve continuă să o privească îngrijorată, aşteptând un răspuns.

— A plouat aseară, nu-i aşa? mormăie Martha.

Îşi ia jacheta de pe spătarul scaunului şi i-o pune Marthei pe umeri.

— Am să mă asigur că-ţi vor aduce o salopetă uscată, spune ea. Majoritatea oamenilor folosesc salteaua... dacă... picăturile... Ar fi trebuit să-ţi spun, dar ei schimbă lucrurile... uneori nu fac nimic... alteori apelează la altceva.

— Nu contează.

— Am încercat să mă cert cu ei, dar neagă sau citează din contractul pe care l-ai semnat când ai venit.

— Am spus că nu contează, răspunde Martha şi se aşază din nou pe scaun. Îşi ridică picioarele pe marginea scaunului şi îşi strânge genunchii la piept. S-a întors vrabia, continuă ea, dând din cap spre fereastră şi copac.

Eve se întoarce ca să o poată vedea.

— Totul este bine în lume dacă vrabia este în copacul ei, nu? spune Martha.

— Mi-aş dori să fie adevărat, răspunde Eve. Atunci, pacea mondială ar fi mai uşor de obţinut şi aş şti adevărul despre ce s-a întâmplat între tine şi Jackson Paige.

Martha zâmbeşte.

— Să-ţi spun pe silabe? L-am împuşcat!

Eve lasă plicul pe masă, iar zâmbetul Marthei dispare. Se holbează la scrisoare, îşi întinde degetele spre ea şi-i atinge marginile.

— Ai citit-o? şopteşte ea.

— Nu.

Martha o ia şi o ridică până în dreptul buzelor, închizând ochii şi respirând sacadat.

— Cum ai obţinut-o? şopteşte ea.

— Mi-a fost adusă personal.

Martha îşi ridică privirea spre Eve.

— Cine...?

— Cine crezi?

Martha o fixează cu privirea, fără să-şi schimbe expresia feţei.

— Nu ştiu, spune ea.

— Eu cred că ştii.

Eve se apleacă spre geantă, scoate ziarul şi îl pune pe masă.

Martha se uită la fotografia ei de pe prima pagină.

— Cine a făcut poza? întreabă ea.

— Este o imagine de la camera poliţiei.

— Ţi-am spus că am făcut-o.

— Imaginea asta apare peste tot. Filmarea a fost difuzată în emisiunea *Moartea este Justiţie,* a apărut şi la ştiri. Şi la radio vorbeau despre asta. Spuneau că îţi dovedeşte vinovăţia, fără îndoială.

— Vezi?

— Dar eu nu cred asta. Nu apeşi pe trăgaci. Nu îndrepţi arma spre el.

— L-am împuşcat, totuşi. Am aruncat arma când a sosit poliţia. Ei mi-au spus să o fac. Nu voiam să mă împuşte.

— De ce? Ca să poţi petrece şapte zile aici şi să mori în alt mod?

— Nu...

Eve atinge fotografia.

— Uită-te acolo, spune ea. Uite! Vezi? în jurul focului sunt oameni fără adăpost. Ei ştiu probabil ce s-a întâmplat, dar, în mod ciudat, acum au dispărut toţi. Ieri, când m-am dus în vizită la doamna B., am parcat şi am trecut din nou pe acolo după ce am văzut fotografia asta. Se pare că, din ziua crimei, şi-au găsit alt loc în care să stea şi toţi au suficienţi bani pentru haine noi şi călduroase şi pentru supă caldă.

Martha ridică din umeri.

— Dar uită-te aici! îi spune Eve indicând cu degetul marginea umbrită a fotografiei. Vezi silueta aia?

Martha se holbează la Eve.

— De fapt, nu trebuie să te uiţi, pentru că eu cred că ştii. Acela nu este un om al străzii. Poartă haine prea bune.

— Nu ai cum să vezi atât de bine, o întrerupe Martha. E în ceaţă. Probabil că este un fel de pată, de la tipar.

Eve îşi ridică privirea spre ea.

— Nu, ai dreptate, nu pot. Fapt pentru care, după ce termin aici, mă gândesc să mă duc să caut pe cineva care să o poată mări.

— Îţi pierzi vremea.

— Eu cred că persoana asta, spune Eve arătând din nou cu degetul spre fotografie, este aceeaşi care a venit acasă la mine aseară şi mi-a dat plicul. Poate îmi va spune el de ce eşti dispusă să mori pentru ceva ce nu ai făcut.

Martha nu se mişcă şi nu rosteşte niciun cuvânt.

— Sau poate că are vreo legătură cu ce spunea doamna B. despre răsculatul împotriva majorităţii…

— La naiba cu majoritatea, nu mă interesează!

— Eu cred că te interesează.

— Crezi ce vrei, nu-mi pasă!

— Nu înţeleg de ce l-ai fi împuşcat.

Martha se apleacă peste masă.

— Nu-i nevoie să înţelegi, dar o vei face! Toată lumea o va face.

— Când? Când îţi vei rosti ultimele cuvinte? Dar ştii că s-au mai răzgândit. În alte dăţi n-au mai lăsat acuzaţii să vorbească la sfârşit. Atunci, cum va înţelege toată lumea?

— Nu ştii nimic!

— Atunci, explică-mi.

Martha ridică din umeri şi îşi încrucişează braţele pe piept.

— Nu, răspunde ea.

În cameră se lasă tăcerea, dar ticăitul monoton al ceasului încă se aude. Cele două nu se privesc. Respiraţia Marthei este inegală; lungă şi înceată, urmată de trepidaţii scurte. Se uită pe fereastră la frunzele portocalii şi roşii care se agită în vânt.

În cele din urmă, ia plicul, îl deschide şi scoate o foaie de hârtie. Ţinând-o în poală, citeşte clipind tot mai des, în timp ce privirea îi alunecă pe pagină. După ce termină, strănută, îşi freacă faţa cu mâinile, împătureşte hârtia şi o pune din nou în plic.

— Uneori, când nu faci nimic, faci, de fapt, ceva măreţ, şopteşte Martha. Eşti o rotiţă dintr-o maşinărie şi funcţionezi în virtutea inerţiei la fel ca toate celelalte, pentru că e prea greu să te împotriveşti.

Ea se uită la Eve.

— Dar, ştii, ajungi într-un punct în care trebuie să iei o decizie; fie te tot roteşti şi te uiţi indiferent cum maşinăria devine mai mare şi mai puternică şi distruge totul în cale, fie faci singurul lucru pe care îl poţi face – o mică mişcare într-o direcţie diferită, rugându-te că va bloca lucrurile sau că va face lumea să observe. Nu am vrut ca lucrurile să se întâmple aşa cum s-au întâmplat. Adevărul ar trebui să fie simplu, nu-i aşa? Oamenii ar trebui să ştie. Dar Paige, el...

Martha se opreşte, se uită la scrisoare şi din nou la Eve.

— Ce ştii despre el?

Eve ridică din umeri.

— Era milionar, star de televiziune, ambasadorul filantropiei, soţia lui a fost model, are un fiu adolescent. Tabloidele îl iubesc. Şi publicul îl iubeşte.

— Poate publicul vostru. Pune-le întrebări despre el oamenilor care locuiesc în apropierea cartierului Rises. Caută-l pe Gus Evans! Poţi avea încredere în el, mereu a avut grijă de mine. Întreabă-l pe el ce crede.

— L-am cunoscut ieri, când am primit biletul pentru tine.

— Mda, ei bine, atunci întoarce-te şi întreabă-l. Sau află unde sunt acum bătrânii fără adăpost, pune-le întrebări despre noaptea în care a fost ucisă mama. Întreabă-i cine le-a dat bani atunci ca să dispară. Întreabă-i când au încetat să mai funcţioneze camerele de supraveghere de la pasaj.

— Gus mi-a spus câte ceva... Dar ce sugerezi?

— Nu sugerez. Îţi spun. Jackson Paige nu era bărbatul pe care îl cunoştea publicul, publicul *vostru.*

— Publicul *vostru?* Ce vrei să spui?

Martha râde.

— Mă refer la oamenii cu bani, ca tine, din City sau cei care locuiesc pe bulevarde, care văd glazura, dar nu şi crăpăturile de dedesubt, pentru că aşa este mai uşor.

— Eu văd crăpăturile.

— Dacă le vezi, atunci eşti mai rea decât cei care nu le văd deloc.

— De ce?

— Pentru că le vezi şi nu faci nimic în legătură cu ele.

— Fac *asta*!

Martha râde din nou.

— Da, cum să nu. Ai coborât din turnul tău de fildeş ca să vorbeşti cu noi, netrebnicii, ca să te simţi mai bine. O, şi da, ai plantat un copac.

— Nu mă face să mă simt mai bine.

— Nu, probabil că nu, spune Martha uitându-se chiorâş la ea. O faci ca să-ţi aminteşti de soţul tău? Crezi că îi datorezi ceva pentru că l-ai văzut ucigând un om şi fiindcă a ajuns aici?

— Bărbatul îl... bătea... Jim ar fi murit...

— Asta ai spus poliţiei când a sosit? Că ai stat aşa, fără să faci nimic? pufneşte Martha spre ea.

Eve o fixează cu privirea, incapabilă să vorbească.

— Nu trebuie să-mi explici, dar de asta nu renunţi, nu-i aşa? De aceea ai plantat copacul. De aceea ai slujba asta. Şi de aceea nu vrei să apari în emisiunea *Moartea este Justiţie?* Pentru că te simţi vinovată? El şi-a pierdut viaţa, dar tu trăieşti.

Ochii lui Eve se umplu de lacrimi.

— Presupun că ai citit ziarele, că te-ai uitat la ştiri.

— Oamenii din zona în care locuiesc ştiu ce se întâmplă, dar nu din tabloide sau din altă parte, ci pentru că au ascultat şi au urmărit. Întreabă pe cine vrei! Noi, eu şi cu tine, semănăm mai mult decât crezi.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spune Eve.

— Nici eu.

Amândouă tac din nou, fără să se uite una la cealaltă.

Ceasul ticăie.

Vântul suflă mai cu putere, iar frunzele copacului cad pe pământ.

Martha se uită la Eve şi înapoi.

— Cred că te-a iubit foarte mult dacă a făcut asta, şopteşte ea. Probabil că a ştiut că va fi executat.

Eve respiră greu.

— Probabil că şi *el* te iubeşte foarte mult, spune ea.

— Cine? şopteşte Martha.

Eve face un semn spre plic.

— Tânărul care a venit la mine acasă, aseară. Cel care a scris biletul pentru tine.

Martha schiţează un zâmbet.

— De unde a ştiut unde locuiesc? întreabă Eve.

— Nu ştiu, răspunde Martha.

— Ar trebui să fiu îngrijorată?

— Deloc.

Eve se apleacă din nou spre geantă.

— Vecina ta este o doamnă foarte bună, spune ea. Şi se gândeşte mult la tine.

Martha ridică din umeri.

— Ţi-a trimis asta.

Eve lasă pachetul de biscuiţi pe masă.

— Nu credeam... Pot să... *Am voie* să îl iau?

— Nu. Dar, spune ea în timp ce deschide pachetul, cât timp eşti aici, cu mine, cine va şti?

Martha

Încă simt gustul minunat al biscuiţilor. Refuz mâncarea pe care mi-o oferă pentru că arată ca un rahat şi probabil că are şi gust asemănător. Tot sper să găsesc bucăţele de biscuiţi printre dinţii din spate.

Binecuvântată fie doamna B.! Şi Eve!

Toţi ştim ce s-a întâmplat cu soţul ei, cu Jim. Varianta oficială, cea pe care au spus-o poliţiei, era că un tip i-a atacat într-o seară, în drum spre casă. L-a lovit pe Jim de mai multe ori în cap ca să-l doboare, iar apoi a încercat să o violeze. El şi-a revenit destul de repede, a apucat o bucată de metal şi l-a lovit pe tip în cap de câteva ori ca să-l oprească. L-a ucis. Mereu a spus că nu asta a fost intenţia lui şi că a făcut-o în legitimă apărare şi ca să-şi protejeze soţia, dar, pe de altă parte, oamenii sunt complicaţi, nu-i aşa? Mda, ştiu, ar trebui să mă uit mai întâi la mine. Râde ciob de oală spartă şi lucruri din astea...

Adevărul este ceva ciudat şi nu este mereu bine să-l cunoşti sau să-l spui.

Totuşi, îmi place de Eve. Este drăguţă, dar este la fel ca toţi ceilalţi de aici.

Nu m-a lăsat să păstrez scrisoarea. Mi-a spus că ei o vor găsi. Nu contează, pentru că am reţinut toate cuvintele. Dacă stau aici şi închid ochii, îl aud rostindu-le.

Dumnezeule, îmi este dor de el!

Mi-aş dori să fiu prin preajmă, ca să văd ce se va întâmpla după ce oamenii vor afla adevărul. Dacă există un rai sau vreun

fel de viaţă de apoi, atunci poate aş putea să urmăresc tot de acolo. Aş putea să fiu fantomă şi să mă întorc să văd ce se va întâmpla după ce vor afla şi alţii adevărul. Mi-aş dori să pot fi cu el atunci. O, scandalul care va urma!

Mă întreb dacă va putea să mă simtă lângă el.

Dacă va putea să mă vadă.

Mă întreb... O, Dumnezeule!... Mă întreb dacă-şi va găsi pe altcineva.

Bineînţeles că-şi va găsi. Cum ar putea să nu o facă?

Mă întreb dacă îşi va aduce mereu aminte de mine.

Cum este să mori?

O să mă doară?

Iisuse, fato, taci din gură!

Gândeşte-te la vremurile bune, fericite!

Gândeşte-te la noaptea în care a plouat şi erai cu el...

•

În noaptea aceea, când am urcat o mulţime de scări pentru că liftul era din nou defect, mi-am spus că nici nu se punea problema să ne întâlnim şi în ziua următoare. Dar era totuşi ceva în neregulă cu asta. Nu voiam să mă întâlnesc cu el, dar m-am dus acolo în fiecare seară. Asta am făcut. Şi, dacă tot urma să fiu acolo, atunci poate că era drăguţ să am cu cine vorbi.

Poate.

Aşadar, în seara următoare, am stat în pragul cu copertină al unui magazin din faţa pasajului, a cărui vitrină era acoperită cu scânduri, nu aşteptându-l pe el, ci aşteptând ceva. Cam mirosea a urină de pisică şi erau ambalaje de alimente şi mucuri de ţigară pe jos, dar acolo nu bătea ploaia şi puteam să urmăresc oamenii care treceau fără să fiu văzută. Chiar în acel loc stătea prima dată când l-am văzut.

Mergea pe partea cealaltă a drumului, cu gluga ridicată, cu mâinile în buzunare, în blugi şi încălţat cu pantofi sport, negri. Era inobservabil. Putea fi oricine, de oriunde. Dar nu pentru mine.

— Nu eram sigur că vei veni, mi-a spus când a păşit pe prag.

— Nu aveam altceva de făcut, i-am răspuns. Deci, m-am gândit să vin.

El s-a întors şi l-am văzut zâmbind, iar chipul îi era luminat de neoanele de pe stâlpii de iluminat.

Pentru câteva minute, nu am făcut decât să ne uităm unul la celălalt. În afara pragului cu copertină, ploaia cădea pe beton şi pe asfalt şi deasupra noastră vuiau maşinile, dar acolo, în adăpostul nostru, eram singuri. Pentru câteva secunde, în mintea mea, eram doar noi în toată lumea.

Brusc, conştientă, mi-am întors privirea şi m-am uitat la gunoaiele pe care le împrăştiam cu picioarele.

— Vrei să mergem în altă parte? l-am întrebat.

— Mda, mi-a răspuns. Unde este frumos?

— Aici, în zona asta, doar într-un singur loc, i-am răspuns.

•

Nici nu îmi mai aminteam de când nu mai fusesem în pădurea Bracken.

Aveam opt ani când am fost acolo ultima dată? Poate zece?

Când ne-am întors, mi-am dat seama că între crengi atârna o parte din copilăria mea. Acolo, aveam din nou opt sau zece ani, căutam castane cu mama, mă feream de urzicile care îmi ameninţau picioarele goale, temându-mă că cineva mă urmărea din întuneric.

Totul era mai mic, de parcă mă uitam în jos, de undeva de la înălţime. Coroanele copacilor erau destul de dese încât să nu ne plouă, iar noi ne-am plimbat în întuneric şi apa se prelingea de pe frunze pe scoarţa şi trunchiurile copacilor.

— Ce-i locul ăsta? m-a întrebat. Este fantastic!

I-am zâmbit.

— Pe aici, i-am spus eu conducându-l pe lângă cel mai mare stejar din pădure, pe o potecă accidentată.

— De unde ştiu că pot avea încredere în tine? mi-a şoptit el. Ai putea să mă atragi într-o capcană.

M-am oprit din mers şi m-am întors spre el.

— De unde ştiu *eu* că pot avea încredere în tine?

Abia îl vedeam în întuneric. Câteva picături de ploaie i-au căzut pe glugă, scurgându-se pe jachetă, şi am urmărit atentă cum una ciudată, care strălucea în lumina lunii, i s-a prelins pe faţă.

— Îmi pare rău pentru mama ta, a şoptit el.

Am scuturat din cap şi mi-am scos apa din ochi clipind.

— Nu tu ai făcut-o, am şoptit eu.

— Nici Oliver B. Totuşi, ştii cine a făcut-o, nu-i aşa? m-a întrebat.

Am continuat să mă holbez la el. Simţeam că totul se aduna în mine: frustrarea, mânia şi toate celelalte şi nu-mi doream să se întâmple asta chiar în acel moment.

— Nu, am reuşit să zic. De ce? Tu ştii?

I-am văzut silueta întunecată în lumina strălucitoare când şi-a dat jos gluga şi am simţit tristeţea care i se citea pe chip. M-a privit mai mult timp fără să adauge nimic.

— Tu ai făcut-o? l-am întrebat. De aceea tot vii în pasaj? Pentru că te simţi vinovat? Simţi că trebuie să faci ceva ca să remediezi situaţia?

— Nu, a spus el. Nu, Martha, nu eu am fost, eu...

— Minţi, nu-i aşa? Tu *ai fost.* Bineînţeles, toate au sens acum.

— Nu, îţi jur că nu am fost eu.

— Atunci...

— Tata a făcut-o. Bine? Jackson a făcut-o! Am văzut maşina când a venit acasă în seara aia. Dumnezeu ştie cum de mai funcţiona. Ştiu ce s-a întâmplat şi, Martha, îmi pare atât de rău! Ar fi trebuit să...

Cuvintele i-au pierit. Nu înţelegeam prea bine ce spunea. M-am simţit de parcă aş fi fost lovită în faţă sau aruncată pe scări. Eram amorţită. Goală. Şi sufeream. Eram confuză şi neîncrezătoare.

— Ce? am spus eu ţinându-mă de cap. Ce? Ce naiba...? Cum de ai ştiut şi nu ai făcut nimic? Cum de ai lăsat pe altcineva să moară pentru asta? Ollie, o, Dumnezeule, Ollie *a murit.* L-au ucis! Tu i-ai lăsat să-l ucidă! Iisuse...

Cred că m-am foit încolo şi-ncoace, printre copaci, timp de câteva minute; cred că am lovit unul pentru că degetele de la picioare îmi sângerau şi erau vinete.

— Cum ai putut face asta? Cum...?

— Martha...

A venit spre mine cu palmele ridicate în semn de pace, dar eu l-am lovit în piept şi peste ochi, iar el şi-a ridicat mâinile ca să se apere, dar nu a încercat să mă oprească.

— Pleacă de lângă mine! am strigat. A ucis-o pe mama! Ollie era vecinul meu! El şi doamna B. îmi erau ca o familie. Cum ai putut? Cum ai putut?

— Martha, a spus el pe un ton calm şi reţinut. Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău, nu am putut face nimic...

— Ai fi putut să spui cuiva! Ai fi putut să-i pui capăt!

Am luat o creangă noduroasă şi ascuţită de pe jos şi am ridicat-o gata să-l lovesc.

— Am s-o fac, i-am spus eu.

— Ce să faci? Să mă ucizi? Te va face să te simţi mai bine?

— Ochi pentru ochi, i-am zis printre dinţi.

— Chiar crezi în asta? Ochi pentru ochi?! Aşa cum spune sistemul nostru stupid de justiţie, care l-a ucis pe Ollie? Care nu a cerut nicio dovadă şi nu i-a oferit nicio apărare? Care nu i-a făcut dreptate mamei tale?

— Ai fi putut să-l salvezi!

— Chiar crezi?

— Ai fi putut să te duci la poliţie.

— Cine m-ar fi ascultat?

— Sau la presă... Sau... Sau să fi mers la emisiunea *Moartea este Justiţie...* Sau să suni la emisiune... Sau... Sau...

— Ei, haide! Ştii cum stau lucrurile în realitate, nu? Ştii despre corupţie şi înţelegerile făcute. Ştii cum putea Jackson să aranjeze liniile telefonice. Nu există justiţie adevărată! Totul este doar manipulare şi minciună.

M-am holbat la el. Ştiam cum stăteau lucrurile, cu toţii ştiam. Dar... El a închis ochii şi şi-a coborât capul.

Voiam răzbunare? Ameninţările astea erau o formă de răzbunare? Am încercat să gândesc... să mă calmez... să respir...

Avea dreptate şi, în sinea mea, ştiam asta.

•

Ce mi-a spus m-a consumat.

Am stat în casă şi m-am uitat pe fereastră să văd cum plouă, cum apune soarele şi cum răsare din nou.

Nu puteam să înţeleg cum cineva care ştia nu a făcut nimic şi acest lucru a dus la sfârşitul lui Ollie. Eram mânioasă din cauza asta sau pentru că Jackson nu a fost adus în faţa justiţiei pentru uciderea mamei? Nu ştiu.

În orele acelea, în mintea mea, am strigat la el, l-am lovit cu pumnii şi picioarele şi am ţipat, dar, de fapt, n-am făcut decât să plâng.

M-am întrebat neîncetat ce aş fi făcut dacă aş fi fost în locul lui? Ce aş fi putut face?

Când a început să se întunece din nou, mi-am dat seama că nu am să primesc niciodată un răspuns şi, chiar dacă mai ploua, ştiam că trebuia să ies. Fusesem destul timp îmbufnată.

Mă aştepta din nou acolo, dar, de data asta, cu un termos cu ciocolată caldă, o pătură şi o umbrelă.

— Îmi pare rău, mi-a spus. Îmi doresc să fi făcut ceva, dar atunci...

M-am întins spre el, fără să ştiu cu adevărat ce făceam sau cum mă simţeam, şi i-am cuprins mâinile ude.

— Nu eşti responsabil pentru el, am şoptit eu. Nu este vina ta.

Încă ţinându-l de mână, l-am condus dincolo de Rises şi din nou în pădurea Bracken. Am mers iar pe potecă, dar, de data asta, am înaintat printre copaci până când am ajuns la un luminiş pe care îl ştiam din urmă cu câţiva ani.

M-am plimbat în jurul lui ca şi când vizitam casa unei vechi rude. Semăna cu locul din amintirea din copilărie, însă era cumva diferit: adăpostul din crengi era dărăpănat, dar fusese reparat cu lemn nou în unele locuri; banca din lemn era uzată, cu mai multe iniţiale scrijelite pe ea şi cu şipcile mult mai şubrede. O saltea pătată cu Dumnezeu ştie ce şi colcăind probabil de purici era ascunsă pe jumătate sub o tufă mare şi lângă ea erau câteva sticle goale şi nişte cutii de bere. Totuşi, pe cealaltă parte, chiar acolo unde cădea lumina lunii, era un loc unde crescuseră flori.

Ne-am aşezat în adăpost, chiar la intrare, unde era uscat, am făcut un foc măricel, ca să ne încălzească măcar partea din faţă, dacă nu şi spatele.

La început, ne-a fost greu să vorbim. Nu ştiam ce să-i spun. Era ciudat şi jenant, amândoi testând apele cu observaţii despre frunze, copaci sau flori.

Mă gândeam la mama. O parte din mine voia să ştie totul despre acea seară. Evident, din punctul lui de vedere: cum arăta maşina când s-a întors, ce a spus Jackson despre asta, cum arăta. Dacă era supărat. Dar o parte din mine voia să renunţe. Ştiam că nu era bine.

El a încercat să se scuze din nou şi, oricât de mult îmi doream să fiu supărată pe el, să-l fac să plătească, dintr-un motiv oarecare, n-am reuşit. Părea sincer.

Încet, ne-am apropiat unul de celălalt. Apoi, când ploaia s-a mai oprit, s-a întors spre mine.

— Aş vrea să te cunosc, mi-a spus.
— De ce? l-am întrebat. Pentru că te simţi cumva obligat să ai grijă de fiica femeii pe care a ucis-o tatăl tău?
El a tresărit şi s-a uitat la mine.
— Nu, deloc.
— Atunci, pentru că te simţi vinovat?
S-a întors din nou spre mine.
— Pentru că îmi place de tine, mi-a răspuns.
Cuvintele lui m-au lăsat mută. Nu am putut decât să îmi ridic privirea spre stelele de pe cerul nopţii. În mintea mea, mi-am spus că nu era bine, că nu aveam nevoie de nimeni. Era mai simplu să fiu singură. Mai uşor. Dar, chiar dacă o spuneam, nu însemna că aşa era.
— Fără presiuni, mi-a spus el. Deloc. Niciodată. Putem încerca să fim doar prieteni.
— Isaac Paige, i-am spus întorcându-mă spre el. Fiul celebrului milionar Jackson Paige, prieten cu Martha Honeydew, fata orfană din Rises. Ar putea fi un titlu de ziar.
— Ca să fiu sincer, m-a adoptat.
— Sau ar putea să scrie: „Isaac Paige, adolescentul celebru al anului şi ambasadorul ştirilor naţionale despre infracţionalitate, văzut în suburbii”, am râs eu de el.
— Nu îmi pune etichete, a zis. Şi toată prostia asta cu ambasadorul nu înseamnă nimic pentru mine.
S-a îndepărtat de mine. Am atins o coardă sensibilă.
— Totuşi, am răspuns mai încet. În lumea reală, relaţia noastră n-o să meargă. Este imposibil. Vieţile noastre sunt prea diferite. Ce ar spune tatăl tău?
— Nu-mi pasă de ce spune tata.
Am pufnit.
— Până când te va scoate din testament şi îţi va tăia alocaţia...
— Nu sunt aşa.
— Isaac, am şoptit eu, singurul lucru pe care l-am putea avea noi doi vreodată este cerul, cu stelele de deasupra, nu familia sau prietenii...
El s-a întors din nou spre mine.
— Atunci, avem cerul şi stelele şi ne bucurăm de ele cât putem. Cât durează, cât este simplu.

L-am privit în ochi şi am ştiut că nu va dura sau că va rămâne ceva simplu şi am simţit că aerul se schimbă în cel mai ciudat mod, ca atunci când te înţeapă ceva în ceafă sau când ceva în atmosferă avertizează că vine furtuna. Destul încât să mă facă să mă opresc şi să observ, dar nu suficient cât să mă reţină să mă aplec înainte, să-i ating faţa cu mâna şi să dau aprobator din cap.

Mă ridic şi privesc pe fereastră. Cerul se întunecă deja, iar stelele strălucesc.

* * *

Cerul nostru, Isaac, am şoptit în aer. Am împărţit cerul şi stelele un an.

Un an întreg.

Opt luni înainte ca lucrurile să înceapă să meargă prost.

Zece, înainte ca el să înceapă să ne urmărească, unsprezece, înainte de ultimatumul lui.

Era doar o chestiune de timp.

Dacă voiam să fim în siguranţă, ar fi trebuit să ne limităm la cer.

Dar am avut dreptate, vezi? Mi-am dat seama că vorbea serios încă din prima seară petrecută cu el, atunci când l-am privit în lumina lunii. Doar că nu mi-am dat seama în acel moment.

Asta este.

El este, nu eu.

Este mai puternic. Mai inteligent. Are mai mulţi bani. Mai multă influenţă şi putere.

La urma urmelor, cine m-ar asculta pe mine, o fată orfană din Rises?

Am să-mi joc rolul. Am să mă asigur că oamenii ştiu adevărul şi o să-mi reglez conturile, dar cum rămâne cu restul? Aceea nu este lupta mea.

El este cel potrivit pentru asta.

El poate schimba lucrurile.

6.30 p.m. Moartea este Justiţie

Pe ecranul albastru-închis se văd pete albe. Se aude un pârâit. Sigla, „Ochi pentru ochi” se roteşte.

NARATORUL: Studioul „Ochi pentru ochi” vă prezintă...

Cuvintele încetează să se mai rotească. Fâşâitul nu se mai aude, cuvintele capătă un aspect zimţat, ochiul se înroşeşte şi clipeşte.

KRISTINA: Bună seara, doamnelor şi domnilor, şi bine aţi venit în această seară la *Moartea este Justiţie*!

Tema muzicală se derulează pe ritmul unei inimi care bate. Într-o rochie de culoarea cireşelor, cu decolteu adânc, tocuri înalte şi coafură perfectă, Kristina traversează studioul spre ecran. Muzica nu se mai aude, aplauzele încetează, iar ea zâmbeşte.

KRISTINA: În această seară, doamnelor şi domnilor, vă promitem un spectacol incitant! Cu toţii vom aştepta cu respiraţia tăiată momentul în care ultimele voturi vor sosi în direct pentru prizonierul din Celula 7, Anton Kinsella.

O fotografie umple ecranul din dreapta ei. E faţa rotundă a unui bărbat de vârstă mijlocie, cu ochi albaştri şi barba încărunţită.

KRISTINA: Va înfrunta scaunul electric? Îl va prăji curentul electric în această seară ori se va duce acasă? Abia aşteptăm să aflăm!

Spectatorii aplaudă.

KRISTINA: Vom urmări statisticile, vă vom întreba ce părere aveţi despre crimă şi făptaş şi vă vom pune în legătură video directă cu Celula 7, de vreme ce ultimele lui ore şi minute trec.

O transmisiune video în direct din Celula 7 înlocuieşte fotografia acuzatului. În colţul de sus, un cronometru indică timpul, în vreme ce Anton Kinsella, îmbrăcat într-o salopetă albă, se plimbă înainte şi înapoi pe lângă un scaun cu curele din piele în dreptul gleznelor şi picioarelor şi cu o coroană din metal deasupra.

KRISTINA: Dragi privitori, continuaţi să votaţi! Aceasta este decizia voastră! *Voi*, publicul, hotărâţi ce este dreptatea şi *voi*, oamenii, o puneţi în aplicare!

Îşi coboară privirea spre un monitor de pe birou.

KRISTINA (încruntându-se): Cred că e îngrijorat. Dar haideţi mai întâi să ne îndreptăm gândurile spre povestea care captează atenţia tuturor...

Tocurile îi ţăcăne când se îndreaptă spre pupitru.

KRISTINA (zâmbind): ...uciderea cu sânge rece a comorii naţionale, Jackson Paige. Astăzi este ziua a treia din celula condamnatei la moarte Martha Honeydew şi, ca de obicei pentru a treia zi, şocul s-a estompat cumva, iar lucrurile s-au mai potolit. Avem un invitat care o reprezintă pe acuzată şi vorbeşte în numele ei.

Se opreşte la pupitru.

KRISTINA: Sincer, dragi privitori, sunt foarte interesată să aud ce va spune acest reprezentant în numele cuiva care şi-a recunoscut deja vina – ce ar mai putea spune cineva? –, dar suntem hotărâţi să vă propunem o dezbatere corectă şi echilibrată.

Se opreşte, iar un val de apreciere se aude din public.

KRISTINA: Mai mult decât atât, vă prezentăm un reportaj în exclusivitate aici, la *Moartea este Justiţie. Nimeni* nu a mai fost reprezentant de două ori! Dar aşa stau lucrurile! Da, într-adevăr, este *a doua oară* pentru ea! Vă vine să credeţi?

Chipul îi este serios, cu o răceală în ochi, dar pare să zâmbească.

KRISTINA: Da, dragi privitori! Şi acum situaţia se complică. Această persoană şi-a reprezentat înainte fiul, care a fost executat pentru uciderea brutală a mamei Marthei Honeydew, Beth. Bineînţeles, sunt sigură că vă amintiţi acest caz. Dar iat-o din nou, făcându-şi apariţia astăzi, la ora de maximă audienţă a televiziunii, pe primul canal inovativ pentru justiţie din lume, vorbind în numele fiicei victimei fiului ei!

Se opreşte cu gura deschisă simulând groaza. Spectatorii suspină.

KRISTINA: Ştiu! Ce întorsătură a evenimentelor! Sunt *foarte* curioasă să aud ce are de spus şi de ce a ales să accepte

acest rol. Doamnelor şi domnilor, v-o prezint pe doamna Lydia Barkova.

Spectatorii aplaudă acoperind ritmul electric al muzicii de introducere în timp ce doamna B., îmbrăcată în negru şi cu părul dezordonat legat la spate, iese din culise şi se îndreaptă spre Kristina, care stă la birou. Moderatoarea zâmbeşte, o invită să se aşeze pe scaunul din stânga, ocoleşte biroul şi ia loc în mijloc. Muzica nu se mai aude, iar aplauzele se opresc.

KRISTINA: Bine ai venit la emisiune, doamnă B.! Cred că aşa vă spune toată lumea, doamna B.?

DOAMNA B. (dând din cap): Corect! Prietenii îmi spun doamna B.
KRISTINA: Excele...
DOAMNA B. (întrerupând-o): Puteţi să-mi spuneţi doamna Barkova.

Kristina îşi înclină capul şi zâmbeşte forţat.

DOAMNA B.: Nu vă cunosc. Nu sunteţi prietena mea.

Zâmbetul moderatoarei piere, dar numai pentru puţin timp.

KRISTINA: Trecând mai departe sau nu prea, să vorbim despre apariţia ta anterioară aici, când ţi-ai reprezentat unicul fiu, Oliver.

DOAMNA B.: Nu am nimic de spus despre asta.
KRISTINA: Nu doreşti să comentezi dacă acesta e motivul pentru care o aperi pe Martha Honeydew? Simţi că eşti responsabilă pentru ea? Te stimulează sentimentul de vinovăţie?
DOAMNA B.: Vinovăţie? De ce vinovăţie?
KRISTINA (râzând): Pentru că fiul tău a ucis-o pe mama ei! Cu siguranţă, ai sperat că l-ai crescut mai bine de atât!
DOAMNA B.: Nu fiul meu a ucis-o pe Beth!
KRISTINA: Vrei să spui doamna Honeydew?
DOAMNA B.: Da, bineînţeles. Eram prietene, îi spuneam Beth.
KRISTINA: Deci, el a ucis-o pe prietena ta?
DOAMNA B.: V-am spus că nu el a ucis-o...
KRISTINA: Totuşi, publicul l-a găsit vinovat. Încerci să sugerezi că toţi...

Se uită la notiţele ei.

KRISTINA: ...cei şase sute de mii patru sute optzeci şi nouă de oameni care l-au votat vinovat s-au înşelat?

DOAMNA B. (încet): Îmi cunosc fiul.

KRISTINA: Lăsând asta la o parte pentru un minut, să ne întoarcem la detaliul pe care l-ai menţionat acum o clipă: tu şi Beth Honeydew eraţi prietene?

DOAMNA B.: Da, poate bune prietene. Eram vecine de apartament.

KRISTINA: Te-a ajutat mult?

DOAMNA B.: Da, m-a ajutat. Era o doamnă cu suflet bun. Fiica ei este o fată bună, de aceea...

KRISTINA: Vom ajunge şi la asta, doamnă B. Aşa cum spuneam...

DOAMNA B.: V-am zis să-mi spuneţi pe nume: doamna Barkova.

KRISTINA: Scuze! Din nou, aşa cum spuneam, Beth te-a ajutat mult pentru că trecutul tău, originile, să le spunem aşa, sunt diferite, nu-i aşa? Valorile tale nu sunt valorile tradiţionale ale ţării noastre, nu-i aşa?

DOAMNA B.: Am venit în această ţară când aveam trei ani.

KRISTINA: Totuşi, dacă ne uităm la trecutul tău, putem să înţelegem din ce motive lucrurile au mers foarte prost pentru tine.

DOAMNA B.: Ce a mers prost?

KRISTINA: Ai fost crescută doar de tatăl tău, care, incapabil să plătească o bonă, te-a luat cu el la muncă, la docuri şi în şantiere navale...

DOAMNA B.: Tatăl meu a fost un om bun.

KRISTINA: Unde ai învăţat o engleză proastă.

DOAMNA B.: Doamnă Albright, vorbiţi prostii! Nu am de gând să stau aici şi să ascult...

KRISTINA: Doamnă B., poate că în cultura ta bunele maniere nu există. În a mea însă, cu siguranţă, există. Lasă-mă să termin...

DOAMNA B.: Maniere? Astea sunt maniere? Mă invitaţi aici să vorbesc despre Martha şi mă insultaţi? Nu, nu vă las să terminaţi, pentru că vorbiţi prostii. Vorbiţi prostii şi spuneţi minciuni! Nu sunt aici ca să discut despre fiul sau tatăl meu, Dumnezeu să le odihnească sufletele, sau despre cei cincizeci şi patru de ani pe care i-am trăit în ţara asta. Sunt aici ca să vorbesc despre domnişoara Martha.

KRISTINA: Doamnelor şi domnilor, spune că are maniere şi totuşi înjură ca un soldat!

Spectatorii râd.

DOAMNA B.: M-aţi întrerupt din nou. Vă plac lucrurile doar în felul dumneavoastră. Acum, tăceţi şi ascultaţi!

Kristina se sprijină de spătarul scaunului, îşi încrucişează braţele pe piept şi ridică o sprânceană.

KRISTINA: Te rog, continuă, doamnă B.!

DOAMNA B.: Nu contează de unde vin, ci contează cine sunt. Ştiu diferenţa dintre bine şi rău. Şi fiul meu o ştia. Şi Martha. Sunt aici pentru că Martha nu are pe nimeni. Este singură pe lume. Sunt aici ca să spun că nu merită să fie ucisă.

KRISTINA: Spui că minte?

DOAMNA B.: A trecut prin vremuri grele. Nu are familie. A fost nevoită să renunţe la şcoală ca să lucreze pentru a-şi plăti chiria.

KRISTINA: Îmi pare rău, doamnă B., dar despre ce chirie vorbim? Este minoră, ar trebui să locuiască într-o casă de copii şi să fie întreţinută de guvern.

DOAMNA B. (oftând): Nu, Martha nu este aşa. Spune că instituţiile alea sunt de rahat. Plăteşte chiria pentru apartamentul mamei ei şi trebuie să câştige bani şi pentru mâncare. Lucrează din greu, face ore suplimentare curăţând toalete şi alte lucruri de acest fel. Este o fată bună. Şi grijulie. Ea a avut grijă de mine de la execuţia lui Ollie încoace. Venea în fiecare zi. În unele zile beam ceai împreună şi, uneori, rămânea la mine până târziu. Astfel, plăteam căldura doar pentru un apartament.

Moderatoarea se apleacă înainte, cu mâinile împreunate în faţă.

KRISTINA (cu vocea joasă): Deci, îi găteşti cina şi o laşi să stea cu tine. Este foarte frumos din partea ta.

DOAMNA B.: Este o fată minunată şi dulce. Nu a făcut niciodată nimic rău. Asta îmi frânge inima. Este un copil. Mama ei ar fi...

Doamna B. scoate un şerveţel din buzunar, îşi şterge ochii şi îşi suflă nasul. Kristina dă din cap şi întinde mâna spre interlocutoarea ei.

DOAMNA B.: Încerc din greu să ajut. Mi-e dor de băiatul meu şi de prietena mea şi acum, în curând... Este o fată bună, vă spun. Mama ei, Beth, a crescut-o bine şi ar vrea ca oamenii să vadă ce fată bună este, nu să-şi amintească de ea ca de o criminală. Ea s-ar pricepe la asta mai bine decât mine, ar face oamenii să vadă şi să înţeleagă.

Se abţine să nu plângă.

KRISTINA: Cred, doamnă B., că viaţa a fost foarte dură şi pentru tine, iar eu şi spectatorii îţi ştim necazurile şi grijile şi îţi dorim fericire în viitor. Ţi-ai făcut mândră prietena, nu-i aşa, doamnelor şi domnilor?

Dând din cap, se uită la spectatori şi un val de aplauze răsună în studio.

KRISTINA: Ţi-ai făcut datoria! I-ai oferit Marthei un reprezentant, ne-ai dat informaţii despre ea şi ne-ai prezentat cazul ei, iar, pentru asta, societatea îţi este recunoscătoare.

DOAMNA B.: Ea este o fată deşteaptă. Ştie ce se întâmplă, vede corupţia şi vrea să...

Microfonul doamnei B. este întrerupt brusc. Kristina o ignoră şi se ridică în picioare. Reflectorul o urmează spre spectatori, în timp ce lumina din jurul biroului şi de deasupra doamnei B. scade.

KRISTINA: În timp ce ne apropiem de încheiere, haideţi să recapitulăm ce am aflat în această seară de la reprezentanta Marthei care, conform propriei mărturii, o cunoaşte mai bine decât oricine. Doamna Barkova, o imigrantă în această ţară, care a crescut în mare parte pe docuri şi în şantierele navale şi care, după mai bine de cincizeci de ani, mai are de învăţat cum să ne vorbească limba corect, a declarat că Martha a renunţat la şcoală, că plăteşte în mod ilegal chirie pentru un apartament social ce nu este pe numele ei şi care este prea mare pentru nevoile ei. Ne-a mai informat şi că Martha s-a crezut prea bună pentru a accepta grija statului.

Agitaţia tăcută din jurul biroului este acoperită de vocea moderatoarei.

KRISTINA: Am mai aflat şi că acuzata o vizita pe doamna Barkova în fiecare zi ca să îi mănânce mâncarea câştigată cu greu, dar fără să plătească pentru asta. Însă, în ciuda tuturor acestor lucruri, singuratica doamnă Barkova insistă că fata nu merită să moară. Vă întreb, dragi spectatori: este aceasta descrierea unei fete nevinovate sau vi se pare că bătrâna singuratică este manipulată, în mod tragic, de sentimentul ei de vinovăţie? Nu eu hotărăsc asta. Tot ce putem face aici este să vă oferim informaţiile care ni s-au prezentat.

În spatele ei, luminile se sting încet, iar doamna B. nu mai e acolo.

KRISTINA: Vă vom lăsa să meditaţi asupra acestor întrebări şi, în timp ce voi, spectatorii, vă gândiţi la ce să votaţi, noi vom reveni în Celula 7.

Legătura video din Celula 7 ocupă tot ecranul din spatele ei; bărbatul stă pe podea în colţ, ţinându-şi capul în mâini.

KRISTINA: La mai puţin de două ore înainte de închiderea liniilor de votare, putem vedea că statisticile indică...

Două coloane apar pe ecran, „Vinovat” şi „Nevinovat”, însoţite de un ticăit, în timp ce urcă. Coloana „Nevinovat” se opreşte la mai puţin de jumătate, iar cealaltă continuă să crească, ticăitul auzindu-se din ce în ce mai tare.
Se opreşte cu un bubuit. „75%” pâlpâie roşu pe ecran.

KRISTINA: Şi, aţi văzut, doamnelor şi domnilor, 75%! Va trebui să votaţi rapid pentru ca acel procent să scadă! Se pare că ne putem aştepta la o execuţie în seara aceasta. Revenim după pauză.

Ea zâmbeşte, iar imaginea de pe ecran dispare.

Eve

Eve aruncă telecomanda spre ecran. Acesta se crapă şi se face alb.
— O şansă să vorbească cineva pentru ea. Una! Şi vaca aia...

Max intră în cameră, se uită la mama lui şi la ecranul spart al televizorului.

— Îţi aminteşti că am instalat camera aia la uşa de la intrare acum ceva timp? spune el.

Eve închide ochii şi se sprijină de dulapul din bucătărie.

— Ce e cu ea?

— Am reuşit să măresc imaginea şi să-l văd pe vizitatorul tău de ieri. N-ai să ghiceşti cine era.

Ea deschide ochii.

— Arată-mi!

Martha

Au lăsat deschisă uşa celulei. Totuşi, nu pot să ies. Are gratii. Nu le-am mai observat. Probabil că erau pe partea exterioară a zidului.

Nu văd prea multe, doar peretele opus şi uşa spre camera de consiliere, dar aud mişcare şi voci din capătul coridorului.

Cred că ştiu de ce.

Sunt şapte celule, dar nu şi şapte oameni, pentru că nu este prins ori ucis cineva în fiecare zi. Nu ştiu câţi oameni sunt aici. Nu sunt doar eu, dar nu cred că toate celulele sunt ocupate.

Un lucru este totuşi sigur: În Celula 7 este cineva. Este cel pe care l-am văzut în prima mea zi, care a râs când i-am spus că l-am ucis pe Jackson Paige. Ar fi trebuit să-i spun că nici crima şi nici moartea nu sunt lucruri amuzante. Niciodată nu mi-am dorit să moară cineva. Mi-am dorit să plece şi să mă lase în pace, să devină oameni mai buni sau să trăiască sub o piatră, departe de toată lumea sau ceva de genul ăsta, dar nu mi-am dorit niciodată să moară.

Mă întreb dacă pe bărbatul din Celula 7 l-am auzit plângând mai devreme.

Mă întreb cum îl cheamă, ce a făcut. Sau ce nu a făcut.

Nu ştiu unde a plecat gardianul. Poate că ne-a părăsit. Poate că nu este tot timpul aici. Toţi suntem închişi, cum am putea să ne dăm seama?

Pentru o secundă, mă gândesc la faptul că s-ar putea să izbucnească un incendiu şi că noi toţi ne-am prăji ca nişte pui, dar, pe de altă parte, cred că oricum nu ar conta, iar apoi mă

întreb dacă m-am mai gândit la asta. Mă întreb şi dacă o iau razna.

Se spune că singurătatea te înnebuneşte.

Şi lipsa somnului, şi picăturile alea nenorocite de ploaie de ieri.

Nu m-ar mira să-mi fi pierdut minţile.

La sfârşit, după şapte zile de iad, îi voi implora să mă ucidă.

Undeva, o uşă se deschide şi se închide. Simt un curent rece; aud voci grave şi cineva se agită, apoi aud pe cineva care râde. Altcineva suspină.

— Nu, nu, nu! se aude vocea unui bărbat. Vă rog, nu!

El o fi? Tipul din Celula 7?

— Vinovat! strigă un cor de voci.

După aceea se mai aud câteva aclamaţii, nişte aplauze.

— Ucideţi-l pe ticălos! strigă cineva.

— Ochi pentru ochi! spune altcineva.

Mă întreb dacă a făcut-o *cu adevărat.* Dacă el *chiar* a ucis pe cineva. Cu sânge rece. Mă gândesc la Eve şi la soţul ei. A fost autoapărare. Ei bine, oarecum. Dar dacă omori pe cineva accidental?

Există atât de multe incertitudini. Dar de-acum şi-au pierdut rostul.

S-a făcut linişte şi atmosfera e apăsătoare. Mă simt copleşită de tristeţe şi, brusc, încep să plâng. Mă aşez pe podea, lacrimile îmi curg şiroaie şi cad pe jos.

Pic, pic. Picături mici, ca nişte semne întunecate.

Dau să mi le şterg cu mâna şi sunt aruncată cu forţă în trecut. Iată-te! Eşti în faţa mea! Închid ochii.

•

— Ştiam că nu va dura, mi-ai spus atunci când Jackson a început să devină suspicios.

Îţi aminteşti de seara din pădure? Mi-ai spus că relaţia noastră nu are niciun viitor, că singurul lucru pe care l-am putea împărţi vreodată este cerul, cu stelele de deasupra, nu familia sau prietenii...

— Am avut-o pe doamna B. Ea ne-a acceptat. Începeam să intru în panică.

— Dar nimeni altcineva. Am fost de acord să avem o relaţie doar cât totul ar fi rămas simplu. Ei bine, nu mai este...

— Îi pui tu capăt?

— Martha, dacă nu o facem, o va încheia el pentru noi. Ne va termina!

— Nu merită să lupţi?

— Dacă ar fi doar viaţa mea în joc, aş risca totul. Dar cum pot să o risc pe a ta? Ştii ce va face. Nu pot risca să te rănească şi nu pot risca să plătească altcineva pentru asta.

L-am luat de mână şi l-am privit în ochi.

— Ce vrei să spui, Isaac? am şoptit. Ce vrei cu adevărat în viaţă, pentru viitorul tău? La ce visezi?

— Este diferit, a şoptit el. Ce voiam înainte să te cunosc... s-a schimbat. Presupun că am ştiut dintotdeauna cât de corupt este tatăl meu, iar crimele...

S-a oprit şi a scuturat din cap.

— Dar... Sună îngrozitor, ştiu! A trebuit să le ignor ca să-mi pot continua viaţa. Altfel, nu ştiu, nu cred că aş fi putut face faţă. L-am văzut că face acte de caritate. Ştii, mi-a plăcut asta şi îmi plăcea să-l însoţesc în locurile alea şi am crezut că aş putea să-i folosesc banii şi influenţa ca să fac ceva bun pentru lume. Să încerc să echilibrez un pic lucrurile... Dar, când te-am cunoscut... Mi-ai deschis ochii şi m-ai făcut să văd că sunt mai multe de echilibrat decât am crezut vreodată.

S-a oprit şi a înghiţit cu greu.

— Tu m-ai *inspirat*, m-ai făcut să văd că aş putea chiar să încerc să schimb lucrurile. La scară mare.

M-am aşezat într-o poziţie incomodă.

El mi-a zâmbit.

— Eşti puternică. Eşti o persoană mică într-o lume mare. Fără bani, cu puţină educaţie, fără familie...

— Vai, mulţumesc!

— Ascultă-mă! Nu ai nimic, dar vrei să continui să lupţi ca să încerci să le arăţi oamenilor adevărul despre ce s-a întâmplat. Chiar dacă nu eşti nevoită.

— Le datorez asta.

El a scuturat din cap dezaprobator.

— De fapt, nu le-o datorezi, dar eşti o persoană bună. Iar eu am bani, şi influenţă, şi educaţie, şi o familie cam denaturată, şi ce fac? Nimic. Tu... *tu*...

A înaintat din nou şi mi-a cuprins faţa cu mâinile...

— M-ai făcut să visez că lucrurile se pot schimba şi pot fi mai bune. Pentru mine, pentru tine, pentru toată lumea.

— Toată lumea ştie că sistemul judiciar este corupt, i-am şoptit eu, dar toţi se tem să nu cumva să fie prinşi de partea greşită. Chiar crezi că poţi schimba lucrurile?

El a încuviinţat.

— Dar nu singur, mi-a spus.

— Împreună? l-am întrebat.

Da, împreună!

Dreptate şi adevăr pentru mama şi Ollie erau singurele lucruri la care am îndrăznit să sper. Cele la care se referea el mă depăşeau cu mult, însă, în acel moment, am avut curajul să cred că poate avea dreptate. Dacă ne jucam fiecare rolul, atunci, împreună *puteam* schimba lucrurile.

•

Revin în prezent şi mă uit prin celulă: e rece, dură şi atât de pustie. Totuşi, lumina e diferită cu gratiile la uşă. Atunci nu m-am gândit niciodată că ceea ce am făcut va fi atât de important sau atât de hotărâtor, dar acesta este rolul meu şi rolul meu aproape s-a încheiat.

Încerc, dar nu am fost decât o orfană din Rises; asta sunt şi asta voi fi mereu.

•

Pe coridor sau într-o celulă se aude agitaţie şi mi se întoarce stomacul pe dos de surprindere şi frică.

— Cum te cheamă? spune o voce.

— Ce? întreb şi mă ridic în picioare.

Îmi şterg lacrimile, încercând să-mi dau seama de unde se aude vocea.

— Cum te cheamă? mă întreabă din nou. E o voce de bărbat, răguşită, ca şi când ar avea ceva în gât.

— Martha, răspund. Care este numele tău?

— Emilio, spune el.

— Eşti prizonier? În care celulă eşti?

— Ăăă, 4, cred, mormăie el. Am cam pierdut şirul.

— Eu sunt în 3.

— Ei bine, eu trebuie să fiu în 4 atunci, pentru că sunt sigur că nu sunt în 5. Eşti femeie?

— Mmm, fată, presupun. Am şaisprezece ani.

— Şaisprezece? Ce cauţi aici?

— Am ucis un bărbat.

— Şi recunoşti asta? Vreau să spun... eu am ucis un bărbat, dar nu recunosc asta în faţa nimănui. Am zis că sunt nevinovat, lasă-i pe ei să încerce să dovedească contrariul. Nu că ar fi nevoie să dovedească, dar... Pe cine ai ucis? Vreun prieten?

— Nu. Pe Jackson Paige.

Râsul lui răsună pe coridor şi prin celule.

— Pe Jackson Paige? Poftim?! Pe *acel* Jackson Paige?

— Da, răspund.

Emilio râde din nou.

— Minunat, spune el. Era timpul ca cineva să-l coboare de pe piedestalul pe care s-a urcat singur. Minunat!

— Dar este mort.

— Fato, probabil că ai *salvat* nişte vieţi scăpând de el. Nu e probabil, chiar ai *salvat* vieţi. Ar trebui să-ţi dea o medalie, nu să te trimită pe scaunul electric!

— Totuşi, răspund eu, nu poţi ucide oameni doar pentru că tu nu eşti de acord cu ei.

Tace pentru o clipă, iar eu îl aud cum respiră greoi şi cum se agită prin celulă.

— Mda, ei bine, ştii tu... Este complicat, nu-i aşa? Cu siguranţă nu l-ai ucis ca să te distrezi. Cred că ai avut un motiv.

— Mda, am avut un motiv, dar tot am să mor, şoptesc.

Tace din nou. Din cealaltă parte a coridorului se aud zgomotul unor scaune şi o uşă care scârţâie.

— N-am să te mint, spune el. Probabil c-ai să mori, mda. Îi avea pe mulţi la mână. Dar dacă ies, fato, am să folosesc toţi banii pe care am să-i găsesc ca să îţi votez nevinovăţia.

— Emilio...

— Probabil nu ar conta deloc. El şi-a câştigat simpatia mulţimii. Însă, într-o zi, nu-i aşa?, oamenii vor vedea cât de proşti au fost.

Din cealaltă parte a coridorului se aud voci, râsete şi zăngănitul metalic al unor roţi.

— Chiar ai făcut-o? întreabă el.

Uşa din capătul coridorului se deschide brusc, iar eu tresar.

— Ai făcut-o? întreabă el din nou.

Printre gratii, văd un cărucior venind pe coridor, roţile învârtindu-se pe podeaua pietruită şi nu-i pot zări decât cizmele celui care-l împinge. Mă uit cu mai mare atenţie şi văd întins pe targa metalică un corp îmbrăcat cu aceeaşi salopetă albă de

închisoare ca a mea. Braţele i se leagănă în lateral, pe lângă trup, degetele îi sunt aidoma cârnaţilor din frigider şi pe mână are un tatuaj cu un trandafir.

Este bărbatul pe care l-am văzut în prima mea zi aici.

Mă uit cum este împins pe lângă mine, întins pe cărucior şi se îndreaptă spre capătul holului. Aud cum se închide cealaltă uşă.

— Am avut ideea asta, şoptesc eu.

— Care?

Uşa se deschide din nou şi apare gardianul.

— Stingerea, doamnelor! strigă el.

Cheile îi zăngăne în mână, apoi se aude un zgomot metalic surd, iar uşile încep să se închidă.

Mă las în genunchi şi-mi lipesc faţa de gratii când uşa se mişcă spre mine.

— Am avut ideea asta nebunească! îi strig lui Emilio.

Cineva loveşte cu bastonul printre gratii şi îmi dă peste degete. Ţip, dar nu mă mişc.

— Că noi chiar am putea face lucrurile mai bune! strig din nou, dar totul se întunecă.

•

Ceva mă trezeşte. Un fâşâit. Ca şi când cineva dă cu spray sau cu un odorizant de cameră. Apoi se opreşte.

Stau întinsă pe podea, lângă uşă. Este întuneric. Este atât de întuneric, încât aş putea pluti în spaţiu. Nu, este mai întunecat decât atât, pentru că nu sunt stele. Este şi frig. Iar acum este o linişte absolută.

Simt ceva ciudat pe frunte şi ridic o mână să o ating, iar ceva se desprinde de pe vârful degetului meu.

„Sânge închegat? mă întreb. Oare m-a lovit?”

Ochii mi se obişnuiesc încet cu întunericul, iar formele încep să se zărească – patul, toaleta, chiuveta – mda, lucrurile obişnuite.

Şi fereastra de sus. Cerul mă atrage spre ea. Îmi place. Mă întreb ce este acolo, cum este să fii sus şi să te simţi atât de singur.

Aşa? mă întreb eu. Nu! Aş fi liniştită şi calmă. Liberă. Şi lipsită de toate rahaturile de pe pământ.

Ar trebui să locuiesc acolo. Să fac o colonie.

Mda, sigur, în visele tale.

Visele sunt tot ce am aici. Şi amintirile.

Mă târăsc pe podea şi mă întind în pat.

Celula asta a fost simplă, cred. Dar apoi clipesc, clipesc din nou şi văd ceva venind spre mine din umbră.

Cineva vine spre mine.

La început în întuneric, dar apoi însoţită de lumină, silueta capătă formă. Este o femeie cu părul până la umeri, mai scundă decât mine, slabă, cu faţa rotundă. Are ochi negri, un zâmbet larg şi îşi întinde braţele spre mine.

Clipesc, clipesc. Închid ochii, îi frec.

Nu, nu, nu, nu, nu, îmi spun în mintea mea. Nu o lăsa să te păcălească. Deschid din nou ochii.

Ea este în faţa mea. Se apleacă spre mine. Îmi zâmbeşte cu braţele întinse.

— Mamă? şoptesc eu.

— Martha, răspunde ea. Mă bucur atât de mult să te văd.

— Dar... Dar... Mamă, nu eşti... Nu eşti...?

— A trebuit să vin să te văd, spune ea.

Vocea ei este atât de caldă, de bună şi de liniştitoare. Mă bucur atât de mult să o aud din nou. Şi să o văd din nou.

Mă ridic.

— Mi-a fost atât de dor de tine, îi spun. Mă bucur atât de mult să te văd!

— A trebuit să vin să te văd, îmi zice, după care se opreşte, coborându-şi privirea spre mine. Ceva s-a schimbat, ceva e în neregulă, faţa ei, pare... Să-ţi spun cât de *dezamăgită* sunt de tine.

— C... ce?

Se apleacă spre mine, cu faţa foarte aproape de a mea.

— Cum ai putut? Cum *ai putut?* Fiica mea, o criminală, o asasină. Cum crezi că mă face să mă simt?

— Dar...

Se ridică şi începe să se plimbe prin celulă în sus şi-n jos.

— Nu am crezut c-ai să ajungi *aşa*! Tu... tu... O fiinţă *fără inimă.*

Se opreşte şi vine spre mine...

— TICĂLOASĂ fără inimă!

— Ce? Dar, mamă, trebuie să înţelegi...

— Înţeleg! Să nu crezi că nu înţeleg, îmi spune şi vocea ei tot mai stridentă umple celula, răsunând din pereţi. I-ai găurit inima

îndrăgitului naţiunii! Ai ciuruit cu gloanţe un simbol! I-ai distrus corpul eroului nostru! Pentru ce?

— Nu! strig ţinându-mi capul în mâini, legănându-mă. Nu, mamă, nu, nu aşa a fost. A fost un singur glonţ, unul, doar unul, iar el...

— Ai înţeles GREŞIT! Ştii ce?

— Ce?

— Nu Jackson Paige m-a ucis! strigă ea. Isaac te-a MINŢIT. Este un MINCINOS şi te URĂŞTE!

— Nu, nu ar...

— Eşti o criminală şi te URĂSC! Mă răsucesc în mormânt din cauza ta!

— Nu, te rog, nu! Mamă, mamă, te iubesc, nu face asta, te rog! Nu aşa a fost, nu aşa, nu aşa. Te rog! o implor în timp ce trag cearşafurile în jurul meu şi mă prăbuşesc pe saltea. Îmi pare rău! Îmi pare rău! Mamă, te rog, iartă-mă!

Suspin neîncetat, iar sunetul paşilor ei se estompează.

— Martha?

Este o altă voce.

— Lasă-mă în pace, răspund. Te rog, pleacă!

— Mi-ai mai spus asta şi nu ai vorbit serios.

Cunosc vocea asta.

— De fapt, mi-ai spus să mă duc naibii, îţi aminteşti? Prima dată când ne-am întâlnit? În faţa blocului?

— Îmi amintesc, şoptesc eu, bineînţeles că îmi amintesc.

— Nu vrei să mă vezi? M-am strecurat înăuntru. I-am furat cheile gardianului.

— Mi-ar face plăcere să te văd, spun eu.

Mi se pare că aud paşi şi mă întorc să văd cine e.

Pielea îi străluceşte în lumina lunii şi razele discrete ale astrului i se reflectă în ochi. El zâmbeşte, iar corpul mi se încălzeşte şi inima mi se topeşte.

— Isaac, şoptesc eu şi mă simt relaxată. O, Dumnezeule, mă bucur atât de mult să te văd! Nu credeam că te voi mai întâlni vreodată. Credeam... Plâng din nou acum, dar de uşurare. Cum ai ajuns aici? O să mă iei cu tine?

Nu îmi pot lua privirea de la el. Toată fiinţa lui mă alină şi mă face să mă simt uşurată.

— Ţi-ar plăcea asta? întreabă el. Să fugim! Doar noi doi. Ai vrea să începem o viaţă împreună, într-un loc sigur unde putem fi singuri?

Eu dau din cap aprobator.

— Da, da, o, ar fi minunat! Ar fi atât de bine. Da, Isaac, da, hai să o facem, te rog.

— Ei bine, GHINION!

Vine spre mine strigându-mi cuvintele în faţă.

— De ce aş vrea să fiu cu o CRIMINALĂ? Doar asta eşti. O CRIMINALĂ!

Nu mă pot mişca. Deschid gura, dar nu pot să vorbesc.

— Crezi că te-am iubit? Hei?! Chiar crezi că cineva ca mine s-ar îndrăgosti *vreodată* de una ca tine? îmi spune.

— Eu... eu, nu pot vorbi.

— Nu te-am iubit niciodată! NICIODATĂ! Nu eşti decât o târfă nenorocită. O scursură. Aşa cum a spus tata. Te-am *folosit*!

— Isaac, te rog, nu!

Lacrimile îmi curg şiroaie şi nu le pot opri. Lumea mea se destramă. Sunt distrusă. Cad. Nu pot... nu pot...

— Mori, iar cuvintele astea să-ţi răsune în urechi: eu... nu... te-am... iubit... niciodată! Ai înţeles? strigă el.

Mă holbez în acei ochi pe care ştiu că i-am văzut privindu-mă iubitori.

— Ai înţeles? strigă el din nou.

Dau aprobator din cap, pentru că trebuie să o fac.

Când se întoarce, vreau să-l iau de mână, dar nu reuşesc...

Închid ochii, trag cearşafurile peste cap şi mă prăbuşesc din nou.

Inima îmi e sfâşiată. Sufletul îmi arde. Sunt goală.

Plâng. Suspin. Până când începe să mă doară capul şi renunţ, epuizată. Doar atunci privesc de sub cearşaf. Cumva, mă aştept să-i văd pe amândoi, dar bineînţeles că nu sunt acolo. Chiar şi în lumina slabă şi cu vederea înceţoşată, îmi dau seama că uşa este încă închisă şi văd cât de mică este fereastra.

„Ştii că nu a fost nimic real, nu-i aşa? Erau holograme, sau halucinaţii, sau alte rahaturi ciudate”.

Capul îmi este greu. Am un gust ciudat în gură. Mă simt ca un rahat.

Mă rostogolesc pe spate, mă holbez prin celulă.

Se aude din nou fâşâitul.

Ce este *asta*?

Clipesc din nou şi mă ridic. Pentru că am plâns, nu văd bine şi-mi simt ochii grei, dar zăresc ceva aproape de uşă... ceva care se chinuieşte să treacă prin lumina lunii iese pe dedesubt.

Ca o ceaţă... sau ca un abur... sau... ca un gaz.

Mă *gazează?* Ce? De ce?

— Pentru că pot!

Mă uit într-o parte, iar Ollie stă lângă mine, pe pat, învârtind pe deget cheile de la maşina lui. Părul lui creţ îi învăluie chipul.

— Pentru că te urăsc, pentru că te *controlează,* controlează totul...

— Nu, nu, nu! spun chinuindu-mă să cobor din pat, trăgând cearşaful cu mine. Nu eşti adevărat! Nu te ascult!

— Eşti slabă şi inutilă şi nu vei putea realiza niciodată nimic...

— Nu te ascult, nu te ascult...

Mă prăbuşesc pe podea.

— Nu m-ai salvat, nu-i aşa? Nu ai votat de suficient de multe ori. Iar eu te-am iubit. Erai ca o surioară pentru mine.

Mă târăsc spre uşă şi îl pipăi acum cu mâinile. Pipăi vaporii, gazul, orice ar fi. „Nu este corect, gândesc eu. Cum pot ei să-mi facă asta? Cum...”

— Vrei să ştii cum este să mori?

Vocea lui este atât de dură... Bag cearşaful în spaţiul de sub uşă, împingându-l cu vârful degetelor cât de mult pot.

— Vrei să ştii cum este durerea?

Încerc să nu ascult.

— Ştii că nimeni nu te place. Nimeni în afară de mine nu te-a plăcut, iar tu m-ai lăsat să mor. Isaac doar se foloseşte de tine. Cum te-ai putut gândi vreodată...

Mă ridic şi mă holbez la fantoma lui Ollie. Camera se roteşte în jurul meu, îmi simt capul greu, dar nu am de gând să mă las învinsă.

— Taci naibii din gură, spun. Nu eşti adevărat, iar eu nu te ascult!

Picioarele mi se înmoaie şi, brusc, mă trezesc pe podea şi zac acolo ca şi când aş fi ieşit dintr-o luptă; emoţiile se scurg din mine ca sângele.

CELULA 4

Eve

Femeia de la birou agită un pix între degete, în timp ce fixează cu privirea ecranul calculatorului.

Eve stă în faţa ei.

— Cum spuneaţi că vă cheamă? întreabă ea fără să-şi mute privirea.

— Eve Stanton.

— Doamnă Stanton, să ştiţi că nu lăsăm pe oricine să apară pe post, răspunde ea. Este o televiziune de ştiri foarte respectată. Este important pentru integritatea noastră să impunem cele mai stricte metode. Invitaţii noştri vin de obicei doar chemaţi şi numai cei mai pricepuţi în domeniul lor sunt solicitaţi să-şi împărtăşească părerile, deoarece pot influenţa voturile spectatorilor şi, astfel, pot altera cursul justiţiei.

— Îmi citiţi asta? întreabă Eve.

Ea îşi ridică privirea.

— Nu.

Eve se întoarce. Pe peretele opus este un şir de câteva televizoare. Deasupra lor este scris numărul fiecărei celule.

Se întoarce din nou.

— Acestea sunt... Sunt acestea...?

— Ceea ce vedeţi acolo testăm momentan în birourile noastre şi sperăm să le putem introduce pe piaţă, să fie disponibile în toate casele, firmele şi birourile, la un preţ special, pentru o transmisiune constantă de douăzeci şi patru de ore.

— Din celule?

— Da, doamnă. Din celule. Avem şi capacitatea de a focaliza, de a vedea pe timp de noapte, de a capta sunetul...

— Îi *urmăriţi*?

— Şi dumneavoastră o veţi putea face în curând, pe canalul nostru plătit, dedicat verdictelor Departamentului de justiţie.

— Dar asta e o încălcare a intimităţii.

— Prin încălcarea legilor noastre, se uită din nou în jos, prizonierii au renunţat la orice intimitate.

— Asta e împotriva drepturilor omului.

— În conformitate cu termenii contractului pe care îl semnează la intrarea în celula condamnaţilor la moarte, ei renunţă la drepturile omului.

— Ei ştiu că sunt urmăriţi?

— Toate informaţiile în legătură cu folosirea datelor sunt incluse în partea de jos a contractului şi toţi prizonierii pot să le citească atunci când li se cere să-l semneze.

Eve se încruntă şi se uită din nou la ecrane. Făcând un pas mai aproape, se concentrează asupra Celulei 4 – Martha stă întinsă pe pat, cu capul ascuns sub cearşaf.

Eve ridică un deget şi atinge ecranul.

— De când sunt ferestrele mai mici? întreabă ea.

— Nu avem voie să discutăm despre arhitectura celulelor, dar purtăm discuţii constante în vederea asigurării calităţii transmisiunii.

Eve se uită peste zid.

— Mai este o priză aici, spune ea. Şapte ecrane pentru şapte celule, dar este o priză în plus. Ce scop are?

Chipul femeii se luminează şi o priveşte zâmbitoare pe Eve.

— Aceea este pentru cea mai nouă inovaţie, spune ea. Şi a opta interfaţă a noastră. Un ecran de calculator care va asigura transmisiunea în direct pentru cea mai nouă tehnologie CV.

Eve se întoarce spre birou.

— CV. Conferinţă video?

— Consiliere virtuală, spune ea bucuroasă.

— Poftim?

— Conform cercetărilor făcute în rândul privitorilor, s-a aflat că cei mai mulţi simt că plăcerea vizionării a fost diminuată din cauza lipsei unei legături cu acuzaţii, mai ales pentru că lipseşte accesul la gândurile care i-ar fi putut conduce la comiterea crimei. Sunt sigură că tu, ca privitor, vei considera că asta poate să influenţeze nedrept votul spectatorilor şi astfel...

— Să altereze cursul justiţiei.

Recepţionista îşi ridică privirea şi zâmbeşte larg.

— De fapt, continuă Eve, nu sunt unul dintre spectatori.

Femeia nu mai zâmbeşte şi rămâne cu gura căscată.

— Oh!

— Nu urmăresc. Cred că deja cursul justiţiei a fost influenţat în mod nedrept prin introducerea unui sistem care se bazează pe bani.

— O, dar...

Eve ridică mâna.

— Nu, de fapt... dă Eve să spună, dar se opreşte şi priveşte împrejur. Câteodată, domnişoară... îmi pare rău, nu ştiu cum vă cheamă... uneori nu te trezeşti într-o situaţie anume şi te întrebi cum naiba ai ajuns acolo?

Se uită din nou la ecrane.

— Nu pot decât să mă întreb dacă, la un moment dat în trecutul nostru, nu am ales o direcţie greşită; dacă, la un moment dat, cineva probabil că a avut puterea să se ridice şi să spună nu, dar, dintr-un motiv oarecare, nu a făcut-o. Este ca şi când au împins o bilă la vale, ca să vadă ce se întâmplă, dar acum nu o mai pot opri.

— Ce bilă? întreabă femeia.

— Iar acum, vorbeşte Eve pe un ton mai ridicat, acum este atât de mare şi de puternică, încât... încât... şi toţi acei oameni, care erau poate nevinovaţi... sunt... şi suntem blocaţi în acest loc infernal.

— Cum spuneaţi că vă numiţi? întreabă femeia, cu telefonul în mână.

— Chemaţi paza? Nu vă deranjaţi!

Se întoarce şi pleacă.

— Eve Stanton! strigă în urma ei. Avocatul desemnat al acuzatului!

Trânteşte uşa din sticlă şi iese în stradă.

Martha

Îmi bubuie capul. Am faţa umflată. Cred că am degetele rupte.

Nu vreau să cobor din pat şi, oricum, nu cred că pot.

Nu îmi mai pasă. Sunt epuizată. Secătuită. Terminată.

Nu mai vreau timp sau zile, vreau să mă omorâţi acum!

Nu vreau să fiu jucăria pe care o torturaţi. Mă faceţi să halucinez ca să vedeţi cum îmi pierd minţile. Sau ca să mă distrugeţi.

Dacă nu v-aş fi spus deja că sunt vinovată, sunt sigură că aş fi făcut-o acum, doar ca să încetaţi.

Mă întreb când ajunge Eve.

Ce-o să-mi spună?

O să facă ceva?

În orice caz, ce mai contează?

Sunt în Celula 4, dar nu ştiu cum am ajuns aici. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am prăbuşit pe podea, gândindu-mă că totul este de rahat, întrebându-mă dacă mama, şi Isaac, şi Ollie chiar cred asta, gândindu-mă că aşa trebuie să fie, încercând apoi să găsesc o metodă prin care să fac din cearşafuri un fel de laţ şi să termin acum cu toate.

În clipa următoare, mă trezesc aici, simţindu-mă deja pe jumătate moartă.

Ştiu că sunt în Celula 4 fiindcă cineva a scris „încă 3 zile” pe perete cu litere mari, maronii.

Mă holbez la litere şi mă întreb cu ce le-a scris, de vreme ce aici n-au pixuri sau creioane.

Mai este ceva pe perete, deasupra scrisului, chiar în partea de sus, la îmbinarea cu tavanul; seamănă cu o cutie sau ceva de felul ăsta. Nu ştiu. Mă rostogolesc şi stau cu faţa la perete.

Trei zile.

Mai apuc să dorm de trei ori.

Încă trei răsărituri de soare prin ferestrele care devin tot mai mici. Asta dacă următoarea celulă mai are fereastră.

Încă trei apusuri de soare.

Putem sări câteva, vă rog? Putem să o facem acum şi să terminăm treaba?

Nu, stai aşa, încă patru apusuri. Desigur, execuţia are loc după ce toată lumea ia cina, îşi plimbă câinele şi se face comodă pentru divertismentul de seară, în faţa televizorului, cu o ceaşcă de ceai în faţă sau cu un pahar cu vin, în funcţie de zi.

Fericire!

Dar nu ştiu cât este ceasul. Nu vreau să mă uit la ceas. Am să stau aici toată ziua. Am să stau întinsă şi am să dorm.

Sau să mor. Vă rog!

Dumnezeule, mă doare capul.

Trag de cearşaf sperând că răcoarea va face bine ochilor mei, iar patul pare că se mişcă de lângă perete.

Ceva de acolo îmi atrage atenţia. Marginea unui cuvânt sau a unui tipar. Mă uit pentru o vreme. Nu vreau să fiu curioasă. Nu pot să mă deranjez. Nu vreau să ştiu ce este.

Dar...

„Nu, Martha, culcă-te, lasă chestia aia în pace, ignor-o!”

Dar... invoc energia de undeva, împing patul mai departe şi văd mai mult.

Îl împing mai departe şi...

Zidul ascuns în spatele patului este acoperit cu un scris roşu.

Mă ridic – nu mă pot abţine – şi mă uit mai de aproape.

Ted McNally. Thomas Redfearn. Alison Holmes. Craig Stiller. Marcus Allcock. Ahmed Johnson. John Reinbeck. Oscar DeVillo. Clarice Netenberg.

Numele sunt scrise ciudat. Înceţoşat. Unele sunt pătate cu picături şi dungi.

Sunt scrise cu sânge.

Continuă la nesfârşit. Sunt cu sutele.

Brusc, mă trezesc din nou. Sunt vie şi îmi fac griji.

„Aceea nu a fost mama ta şi acela nu a fost Isaac”, spune acea parte din mine, mai puternică acum, iar eu ascult. „Ei te-au gazat, te-au făcut să-ţi vezi propriile amintiri, dar mama ta şi Isaac nu cred asta, nu au crezut-o şi nu o vor crede vreodată. Iar tu ştii asta. Nu-i lăsa pe ticăloşi să câştige!”

Dau din cap. „Ştiu”, îmi spun eu în gând.

„Fii puternică! Rămâi puternică!”

Mă uit din nou la nume. Simt un fior pe şira spinării.

Câţi oameni au fost în celula asta, în ultimele trei zile din viaţa lor, când mai aveau atâtea de făcut sau de spus? Să îşi ceară scuze, să explice, să implore înţelegere, sau dreptate, ori justiţie corectă?

Citesc numele ca şi când aş avea o obligaţie sacră faţă de sufletele lor.

Boris Axenborough. Corrine Hamah. Edith Chalabi. Oliver Barkova.

Ollie. Vecinul şi prietenul meu. Confidentul şi sentimentul meu de vinovăţie.

Mă aplec în faţă şi îmi prind degetul într-un arc de la pat; acesta îmi intră în piele, iar sângele curge. Îl strâng şi mai mult şi iese afară ca o bulă închisă la culoare.

Când mă ridic, se aude un zbârnâit pe peretele din spatele meu. Îmi întorc privirea, sunt sigură că se mişcă acea cutie de lângă tavan.

O urmăresc.

6.30 p.m. Moartea este Justiţie

Pe ecranul albastru-închis se văd pete; se aud bâzâituri şi pârâituri. Sigla cu ochiul se roteşte.

Titlul – „Sâmbăta pe canapea” – pluteşte pe ecran când începe să se audă coloana sonoră, mai lentă şi mai dulce decât în zilele săptămânii; bătăile de inimă se desluşesc mai încet. Titlul dispare într-o sclipire, iar luminile se aprind într-un studio mai intim. Kristina, care poartă o pereche de pantaloni gri şi o bluză roz, mulată pe corp, stă pe una dintre canapelele din piele, iar în faţa ei este o masă joasă de cafea, plină cu ziare şi reviste. Lângă ea se află Joshua Decker, îmbrăcat cu o cămaşă deschisă la piept un pic prea mult.

Coloana sonoră nu se mai aude.

KRISTINA (zâmbind): Bună seara, dragi privitori, şi bine aţi venit la ediţia specială de sâmbătă a emisiunii *Moartea este Justiţie!*

Din public se aud slab aplauze.

KRISTINA: Astăzi ni se alătură reporterul nostru de teren, Joshua Decker, la adăpost de vremea rece de afară.

Aplauzele spectatorilor se aud mai tare, însoţite de un val de voci feminine.

JOSHUA: Mulţumesc, Kristina, este o plăcere să mă aflu aici!

KRISTINA: Ei bine, ca în fiecare sâmbătă, scopul nostru este să vă prezentăm ceva special, iar în această săptămână nu facem nicio excepţie, pentru că astăzi avem doi invitaţi care ni se alătură! În primul rând, îl avem pe nimeni altul decât Rafi Mannan, preşedintele corporaţiei media Life Visions, compania ce a preluat sistemul nostru de justiţie şi l-a transformat în sistemul inovativ de vârf care este astăzi. Cel mai corect din lume, spun mulţi, în care fiecare dintre cei aflaţi în public este jurat şi poate lua decizii. Bună seara, Rafi!

Camera se retrage ca să-l arate pe Rafi pe cealaltă canapea: relaxat, cu părul neglijent, îmbrăcat în blugi şi pulover.

RAFI: Bună seara, Kristina! Joshua!

JOSHUA: Şi, în al doilea rând, alături de noi se află redactorul-şef al *National News*, Albert DeLonzo.

Un bărbat slab, purtând o cămaşă albă şi o haină gri, se apleacă de pe celălalt capăt al canapelei, ridică o mână şi zâmbeşte.

ALBERT: Este o plăcere să mă aflu aici!

KRISTINA: Vă mulţumesc amândurora că aţi venit! Rafi, aş vrea să discut mai întâi cu tine. Cred că ai să le oferi privitorilor noştri nişte informaţii incitante.

RAFI: Nişte informaţii foarte incitante, da! După cum poate ştiţi, Life Visions cercetează în mod constant modalităţile prin care se poate îmbunătăţi experienţa vizionării celulelor, încercând să-i apropie pe votanţi de acuzaţi şi de culoarul morţii şi, astfel, să le permită să ia decizii în privinţa voturilor pe baza unor informaţii. Confruntând şi analizând părerile privitorilor, a devenit evident că nu erau complet implicaţi în această experienţă şi, pentru a îmbunătăţi acest lucru, sunt foarte bucuros să anunţ că acum putem să le oferim un sistem mult mai performant şi incluziv, care permite implicarea mai intimă din partea privitorilor, de oriunde s-ar afla.

JOSHUA: Ne ţii în suspans...

RAFI: Chiar din acest moment, lansăm programul de *vizionare de douăzeci şi patru de ore* a tuturor celor şapte celule!

Spectatorii aplaudă. Rafi zâmbeşte şi face o plecăciune.

Din cealaltă parte a canapelei, DeLonzo dă din cap.

RAFI: Pentru o taxă lunară, privitorii vor putea să se conecteze pe baza televizoarelor, a calculatoarelor, a telefoanelor sau a oricărui dispozitiv pe care îl folosesc şi să se apropie de acuzaţi în timp ce aceştia stau în celule. *Aşa ceva nu s-a mai întâmplat până acum.* Veţi putea să urmăriţi fiecare moment, fiecare expresie facială, să vedeţi toate defectele şi slăbiciunile caracterului lor şi orice sfidare, scuză, motiv sau *nevinovăţie* pe care credeţi că le-ar putea manifesta.

KRISTINA: Rafi, am sugerat asta de multă vreme. Sunt atât de mulţumită să văd că, în sfârşit, aşa ceva s-a realizat.

RAFI: La Life Visions ne-am asumat întotdeauna serios răspunderea faţă de privitori şi faţă de acuzaţi, înţelegem suferinţa pe care o poate simţi un votant dacă, la un moment dat, în viitor, şi din orice motiv, descoperă că a votat greşit şi, desigur, realizăm care sunt implicaţiile acestui lucru asupra acuzatului. Într-un fel, e ca şi cum acuzatul ar fi în casele voastre, dar, desigur, fără ca privitorii să fie în pericol!

JOSHUA: Şi cred că acum ai o ofertă exclusivă pentru noi, Rafi.

RAFI: Avem. Cu ocazia lansării acestui proiect, oferim acest serviciu gratuit pentru următoarele şaptezeci şi două de ore. Adică, puteţi să vă conectaţi acum, să alegeţi celula pe care doriţi să o vedeţi apăsând butonul roşu, să schimbaţi celula ori de câte ori vreţi şi să o urmăriţi non-stop până marţi seara, moment în care puteţi alege să cumpăraţi pachetul la un preţ redus, de început, disponibil chiar de astăzi. Dacă veţi profita de această ofertă, veţi reuşi să o urmăriţi pe Martha Honeydew în Celula 7 – ultima celulă.

KRISTINA: Să o urmăriţi în vreme ce timpul conduce spre decizia cea mai importantă. Să vizionaţi ceea ce ar putea fi ultimele ei ore. Şi ce coordonare excelentă! E extraordinară surpriza introducerii sistemului chiar în timpul acestui caz important al primei adolescente care s-a aflat vreodată pe culoarul morţii.

RAFI: Suntem binecuvântaţi că avem ocazia de a fi parte activă în sistemul de justiţie, mai ales într-un asemenea caz. Este cu adevărat o acţiune democratică. Am vrut o lume mai sigură, ni s-a prezentat una, dar cu răspunderea asigurării că nu ne gândim doar la viaţa pierdută a victimei, ci şi la ameninţarea vieţii acuzatului.

JOSHUA: Ei bine, dragi privitori, înainte de încheierea emisiunii, vom viziona un reportaj în exclusivitate despre noul sistem şi vom intra direct în Celula 4, cu Martha Honeydew. Aşadar, rămâneţi pe acest post! Dar, înainte de a face asta, haideţi să ne îndreptăm atenţia spre cel de-al doilea invitat, redactorul-şef al *National News*, Albert DeLonzo. Este o plăcere să te avem aici, Albert!

ALBERT: Plăcerea este a mea şi trebuie să spun că sunt *foarte* entuziasmat de acest nou proiect al Life Visions! Uau, va fi bun şi sunt sigur că cititorii mei se vor înghesui să se înscrie.

Nimic nu se aseamănă cu urmărirea activităţii oamenilor, nu-i aşa?

JOSHUA (zâmbind): O, *îmi place*!

KRISTINA: Albert, ştii cum funcţionează societatea. Spune-mi, ce cred oamenii despre asta acum? Cum *se simt*?

ALBERT: Este o întrebare interesantă, Kristina, iar acesta este un caz *fascinant*

JOSHUA: Totuşi, este un caz închis, nu?

ALBERT: Aşa ai crede. Există multă furie şi indignare faţă de Honeydew. Am văzut suferinţa publicului. De exemplu, pe străzi a avut loc un priveghi cu lumânări aprinse, care a adunat aproximativ cinci mii de oameni la porţile casei familiei Jackson. La catedrală s-a deschis o carte de condoleanţe, iar oamenii au stat la o coadă de mai mult de un kilometru aşteptând să o semneze şi poate cel mai şocant lucru dintre toate au fost florile şi darurile lăsate la locul crimei, care devin un adevărat *covor-mărturie* al suferinţei.

KRISTINA: Cred că vedem acum pe ecran o fotografie de la acest eveniment.

Camera se retrage. În studioul de weekend, ecranul din dreapta pare mai mare. O fotografie a scenei crimei îl umple – în fundal se pot zări betonul monoton al cartierului High Rises, un cer gri şi întunecat şi un drum de asfalt; în prim-plan se vede o explozie de culoare. Flori, jucării de pluş, panouri scrise de mână, cu numele lui Paige, plante în ghiveci, cruci strălucitoare, fotografii cu chipul lui zâmbitor, lumina lumânărilor care străluceşte asupra tuturor lucrurilor.

Un ofiţer de poliţie stă de veghe lângă un grup de oameni care se roagă.

ALBERT (şoptind): Ca să vezi! Nu îţi dai seama de adevărata importanţă a unui om decât după felul în care îl percepe lumea după moarte. Sute şi mii de oameni merg în pelerinaj în Rises, o zonă în care probabil că înainte le-ar fi fost frică să se ducă. Şi, acum, uită-te la ei!

Pe ecran, camera aduce în prim-plan un copil care ţine în mână un trandafir roşu; din ochii închişi îi curge pe obraz o lacrimă.

În studio este linişte. Imaginea dispare. Camera se întoarce spre canapea; Kristina se şterge la ochi, iar Albert îşi bagă

şerveţelul în buzunar, în vreme ce ceilalţi doi bărbaţi scutură din cap exasperaţi.

ALBERT: Ne-a fost furat un erou al vremurilor noastre.

JOSHUA: Este o tragedie care afectează atât de multe vieţi.
RAFI: Putem doar să fim recunoscători că, datorită sistemului nostru, astfel de acte sunt relativ rare şi foarte aspru pedepsite.
KRISTINA: Albert, cred că totuşi ai o bârfă pentru noi; ceva ce ai auzit pe stradă.
ALBERT: Ei bine, Kristina, n-am auzit chiar pe stradă, ci am văzut cu ochii mei.
KRISTINA: Spune-ne!

El se apleacă în faţă; camera îl aduce în prim-plan.
ALBERT: Ieri, cred că am fost martorul unei întâlniri dintre două persoane importante care, în trecut, şi-au exprimat nemulţumirea faţă de sistemul nostru actual. Unul dintre personaje nu era nimeni altul decât Justice Cicero.
KRISTINA: Domnul Cicero.
ALBERT (râzând): Da, domnul Cicero a băut o cafea cu avocata desemnată a acuzatei. Cu doamna Eve Stanton. Unul dintre fotografii mei a reuşit să imortalizeze momentul.

Camera se retrage din nou, iar imaginea care îi înfăţişează pe Cicero şi pe Eve în cafenea ocupă ecranul din dreapta. El se apleacă spre ea, uitându-se peste ochelari, în timp ce Eve îşi ţine capul în mâini, privind în jos.

JOSHUA: Este o fotografie tristă.

ALBERT: Mă întreb despre ce vorbesc. Despre crima Marthei, despre sistemul de justiţie, despre faptul inevitabil că ea va fi, cel mai probabil, prima adolescentă din culoarul morţii care va fi executată? Sau despre cum ar putea să o scape?
KRISTINA: Ai reuşit ceva interesant, Albert. Domnul Cicero şi-a expus destul de clar viziunea când a apărut în emisiune.
ALBERT: Totuşi, Eve Stanton este, cumva, o enigmă. Soţul ei a fost executat în urma uciderii unui bărbat despre care a pretins că i-a atacat. Ea a făcut o petiţie pentru introducerea rolului de avocat-consilier, citând legi umanitare.
KRISTINA: Prizonierii nu au dreptul la vizite.

ALBERT: Tocmai acesta era şi argumentul ei, şi anume că este inuman să nu li se permită contactul cu oamenii.

RAFI: Totuşi, au ucis pe cineva – la ce se aşteaptă?

ALBERT: Să discute cu ea. Apropo, asta ar fi o ştire de senzaţie.

KRISTINA: Ceea ce mă nedumereşte este lipsa de comentarii din partea familiei Paige. În dimineaţa de după crimă, purtătorul lui de cuvânt a dat o scurtă declaraţie, dar nu am auzit nimic din partea soţiei sau a fiului.

JOSHUA: Poate că sunt pur şi simplu copleşiţi de durere.

ALBERT: Da, sunt de acord cu tine, Josh. Probabil că suferinţa îi sufocă şi, din această cauză, sunt incapabili să comenteze. Noi, publicul, trebuie să le respectăm intimitatea în aceste momente îngrozitoare şi să le aşteptăm răbdători comentariile. Acum, am trimis mai mulţi ziarişti să stea în faţa casei lor, în aşteptarea momentului în care vor fi pregătiţi să vorbească. Totuşi, ce comentarii ar putea să facă, în afară de a-şi exprima şocul, groaza şi sentimentul de pierdere în faţa crimei tragice. O crimă fără sens, comisă de o *copilă*, de o fată care, după aşteptările societăţii, ar trebui să fie inocentă.

Pe ecran apar două fotografii. În stânga este Martha în uniforma de şcoală: are pistrui, zâmbeşte şi îşi ţine părul lung legat la spate. În dreapta e fotografia ei de cazier: poartă o salopetă albă de închisoare, chipul îi e brăzdat de lacrimi şi părul proaspăt ras.

ALBERT: Am câteva întrebări pentru final, Kristina. Este acest lucru tipic pentru o familie cu un singur părinte? Asta se întâmplă când doar un model de urmat este prezent în casă şi, dacă este aşa, ce ne rezervă viitorul? Şi, uitându-ne la cele două fotografii ale ei, Martha şcolăriţa şi Martha criminala, cum de a greşit atât de mult mama ei încât să-i permită să devină fata din dreapta?

KRISTINA: Este o observaţie cu adevărat judicioasă, Albert, mulţumesc!

Ea se întoarce din nou spre cameră.

KRISTINA: Iar acum, aşa cum am promis, avem acel reportaj exclusiv pentru voi. Rafi, nu-i aşa că este extraordinar?

RAFI: Am aşteptat atât de mult acest moment, Kristina.

KRISTINA: Şi sunt sigură că şi privitorii, şi spectatorii noştri sunt *la fel* de entuziasmaţi ca şi noi.

Un murmur se aude din public. Kristina îşi duce o mână la ureche.

KRISTINA: Da, putem să intrăm în transmisiune directă cu Celula 4 chiar acum şi să descoperim ce face Honeydew, în cele doar şaptezeci şi opt de ore posibil rămase din viaţa ei.

Ecranul se acoperă cu un fel de alb – e întunecat în unele locuri, cu aspect şifonat în altele.

KRISTINA: Se pare că avem o problemă tehnică, doamnelor şi domnilor. Dacă puteţi avea puţină răbdare...

Îşi duce din nou mâna la ureche; ascultă şi se încruntă.

KRISTINA: Se pare că nu avem...

Albul murdar se mişcă, se mută, alunecă pe ecran şi dispare. Ce se dezvăluie în spatele lui se înceţoşează, apoi se refocalizează. Martha stă în mijlocul Celulei 4, cu degetele însângerate, ţinând într-o mână cearşaful de pat alb murdar, pe care tocmai l-a luat de pe cameră.

Kristina îşi duce mâna la gură.

JOSHUA: O, Dumnezeule...

RAFI: Rahat!
ALBERT: Uau!

Patul Marthei este răsturnat şi lipit de uşă. Acum se văd toate numele anterior ascunse şi, deasupra lor, cu litere estompate, pătate şi unsuroase, cu câteva picături şi dungi de sânge, se citesc cuvintele „CÂŢI NEVINOVAŢI?”

Camera aduce în prim-plan numele, chipul Marthei, apoi mâinile şi degetele ei pătate de sânge. Lasă cearşaful să cadă pe podea. Imaginea cu ochii ei închişi îngheaţă.

JOSHUA: Cineva să cheme un doctor!

În câteva minute, tabelul cu abonamentele vizionării celulelor se blochează.

Martha

El m-a trezit din somn, iar eu nici măcar nu ştiam că dorm.

Mi-a dat un motiv să mă trezesc în fiecare dimineaţă şi mi-a amintit de ce trebuie să respir.

M-a aprins.

Am zâmbit pentru prima dată după foarte mult timp.

El a făcut posibil ca eu să mă salvez.

Măcar dacă ar fi putut rămâne aşa.

•

Viaţa a fost bună opt luni.

Ieşeai din maşină la marginea drumului şi mergeai pe jos. Uneori, aduceai prăjituri sau mâncare la pachet şi stăteam pe jos în apartamentul meu şi le mâncam ca la picnic. Sau ne plimbam explorând pădurea, care a devenit locul nostru. O dată, o căprioară a trecut prin faţa noastră în timp ce, la orizont, soarele răsărea şi o lumină frumoasă roz-portocalie ne-a încălzit feţele cât am privit cu admiraţie.

Primăvara a venit şi, în cele din urmă, m-am simţit destul de puternică încât să mă uit printre lucrurile mamei. Însă amintirile duioase declanşate de fotografii şi vederi au dispărut când am găsit scrisorile. Abia puteam vorbi când te-am întâlnit în acea seară.

— Ce nu este în regulă? m-ai întrebat, iar eu ţi-am arătat ce am găsit.

•

Degetele şi încheieturile mâinilor îmi sunt bandajate. Cuvintele pe care le-am scris şi numele care erau ascunse au dispărut. Acolo, sus pe zid, e o cameră? Dacă da, cine mă urmăreşte şi cine a văzut ce am făcut?

Aş putea să o întreb pe Eve dacă mă vor lăsa să o mai văd.

Am auzit-o strigând de cealaltă parte a uşii când mă bandaja un medic. Am sperat că mai avea un mesaj pentru mine. Încă văd cuvintele din celălalt bilet când închid ochii – *Te rog, nu face asta! Spune-i lui Eve că vrei să-ţi schimbi pledoaria. Spune-i adevărul. Te iubesc! Vreau să fiu cu tine. Ixx.*

Ce bine a făcut vreodată adevărul?

Ollie a spus adevărul.

Aceasta este calea.

Unele lucruri sunt mai importante decât să fim împreună, iar noi nu am putea niciodată să rămânem împreună. Timpul nostru a trecut, iar acum s-a terminat. Nu au rămas decât amintirile.

Mă dor degetele. Încheieturile. Mă doare capul.

Sufletul îmi este prea obosit ca să-l suporte cineva.

Când am să stau pe scaunul ăla, legată fedeleş, aşteptând ca electricitatea să mă lovească, al tău va fi chipul pe care am să-l văd.

În viaţa asta nu putem fi împreună, dar am să te aştept în viaţa următoare.

Eve

Eve îşi toarnă un pahar mare de vin roşu şi se aşază pe canapea. Max a aprins focul, a pregătit cina şi a făcut ordine.

„Sunt binecuvântată să am un fiu ca el”, gândeşte ea.

În uşa de la sufragerie se aude o bătaie uşoară, iar el se uită împrejur.

— Mamă, s-a întors.

Eve bea o gură de vin şi se ridică în picioare.

— Invită-l înăuntru, Max.

— Ştii cum ar putea să pară asta? Nu este o idee bună.

Ea pune paharul pe masă.

— Mulţumesc, spune Eve scurt. Înţeleg, dar...

— Şi tipul de la ziar a pus pe cineva să te urmărească. Au arătat la televizor o fotografie cu tine. Dacă fac rost de-o fotografie cu tine şi...

— Mulţumesc, Max, dar îl poţi invita înăuntru.

Ea îl aude vociferând când dispare din nou şi-i aude cuvintele rostite răguşit, invitându-l pe vizitator să-şi scoată încălţările.

Se mai aude o bătaie uşoară în uşă, iar Eve se ridică.

Un tânăr îmbrăcat în hanorac intră în cameră. Îi întinde o mână, iar cu cealaltă îşi dă jos gluga.

— Mulţumesc, doamnă Stanton, spune el plecându-şi capul uşor.

Eve îi strânge mâna.

— Ia loc, domnule Paige.

— Te rog, spune jenat. Parcă ai vorbi cu tatăl meu.

— Îmi pare rău, răspunde ea când se aşază. Probabil că încă e foarte dureros.

Confuz, el se uită la Eve. Se privesc în ochi o secundă prea mult înainte ca el să-şi mute privirea, încurcat, în altă parte şi să se aşeze pe canapea.

— Spune-mi Isaac.

— Vrei un pahar cu vin, Isaac?

— Nu, mulţumesc, doamnă Stanton.

— Eve.

El dă din cap.

— A fost o zi de rahat, Isaac, spune ea ducând din nou la gură paharul cu vin.

— Am văzut emisiunea mai devreme, cu Martha. Ea...

Isaac se opreşte, rămas fără cuvinte.

— Este uluitor ce le fac prizonierilor din celule, continuă Eve. Nu vreau să fiu asociată cu nicio forţă de justiţie sau divertisment, dar mă tem pentru viitor şi nu pot renunţa.

O jumătate de sticlă de vin a făcut-o vorbăreaţă.

— Acest guvern pretinde că acţionează în interesul populaţiei, dar asta e o minciună. Prim-ministrul şi acoliţii lui ne manipulează ca să ne comportăm exact cum vor ei, zice ea după ce goleşte paharul şi îşi mai toarnă unul. Şi dacă cineva spune ceva împotriva guvernului, ştii ce se întâmplă?

Nu aşteaptă ca Isaac să răspundă.

— Bineînţeles că ştii. Conduc prin frică, iar frica noastră le dă şi *mai multă putere.* Şi îmi pare rău pentru tatăl tău, pentru că oricine l-a ucis, şi sunt sigură că nu a fost Martha, nu va mai fi găsit vreodată. Şi asta, domnule Paige, *Isaac,* este o tragedie pentru amândoi. Dar noi ştim că nu mai există justiţie în ţara asta.

Amândoi tac. Focul din şemineu aruncă lumini jucăuşe prin cameră şi pe chipurile lor, totul fiind ascuns în semiîntuneric.

— Mă bucur că te-ai întors, spune ea. Deşi Max nu prea se bucură.

— Îşi face griji pentru tine.

Eve mai ia o gură de vin şi se uită la foc. Simte căldura în obraji şi pe mâini emanând dinspre jarul alburiu.

— Ai mai văzut-o pe doamna B. de când a fost la emisiune? întreabă ea încet.

— Da, răspunde el.

— Îmi pare rău că am încurajat-o să o facă.

— Nu trebuie. Se bucură că a făcut-o. Trebuia să încerce.

Dă aprobator din cap şi, când nu se mai uită la foc, îi întâlneşte privirea.

— Cum de ai aflat unde locuiesc?

— Nu este greu de aflat, doamnă... *Eve...*

— Pentru cineva cu banii şi influenţa ta?

— Nu, răspunde el fixând-o cu privirea. Pentru oricine are un telefon sau un calculator şi internet.

— Nu toţi au aşa ceva.

El continuă să se foiască în scaun.

— *Ştiu*, spune el. Doar pentru că am acelaşi nume de familie ca tatăl meu, asta nu înseamnă că am aceleaşi principii etice.

— Aşa tată, aşa fiu... spune Eve luând încă o gură de vin.

— Dacă asta crezi cu adevărat, atunci nu eşti persoana care credeam că eşti. Sau ai băut prea mult...

— Nu pot fi cine vrei tu să fiu, Isaac, zice ea lăsând paharul cu vin pe masă. Nu cred că voi fi vreodată şi îmi pare rău pentru asta, vorbesc serios. Dar am terminat cu toate astea. Îţi pierzi vremea venind aici. M-am păcălit singură. Nu schimb cu nimic situaţia pentru niciun prizonier din culoarul morţii. M-am săturat să văd oameni murind. Oameni care ar putea fi nevinovaţi, dar nimănui nu-i pasă câtă vreme îi amuză şi atât timp cât rata infracţionalităţii e scăzută. Aaa... şi câtă vreme cineva face bani din asta.

— Te înşeli! Chiar produci o schimbare!

— Nu ştiu ce să zic, dar, oricum, nu contează. Martha este ultimul meu caz, indiferent dacă-mi place sau nu. Voi fi înlocuită. De un *avocat-consilier virtual.*

— Un ce?

— Este incredibil, nu-i aşa? Sunt înlocuită de un program de calculator. De un ecran care vorbeşte cu prizonierii. Caută răspunsuri în baza de date. *Empatie generată de calculator.*

— Când se va întâmpla asta?

— Mâine. Sau poimâine. Nu ştiu sigur. Se pare că tot dă erori. În orice caz, cândva săptămâna asta.

— Atunci, trebuie să o faci pe Martha să conteze.

Încet, Eve se apleacă spre Isaac, încruntându-se când se concentrează asupra feţei lui şi îl priveşte în ochi.

— De ce eşti aici? şopteşte ea. De ce ţi-a trimis o scrisoare? De unde a ştiut doamna B. numărul tău de telefon?

Isaac îşi coboară privirea.

— Nu Martha l-a ucis pe tatăl meu, şopteşte el.
— Atunci, cine a făcut-o?
El îşi pune coatele pe măsuţa de cafea şi îşi sprijină capul cu mâinile.
Eve traversează camera, închide uşa şi se aşază din nou pe canapea, lângă el.
— Spune-mi cine a făcut-o, şopteşte ea. Şi de ce îşi asumă ea vina.
Se uită la ea cu o faţă palidă şi umflată.
— Crezi în promisiuni, Eve? spune el. Crezi că, dacă faci o promisiune unei persoane pe care o iubeşti şi care te iubeşte, trebuie să o respecţi, chiar dacă asta înseamnă că va muri?
Ea îl fixează cu privirea, amintindu-şi de Jim, de acea seară şi de promisiunea făcută.
— Tu şi Martha Honeydew...
— Chiar dacă acea promisiune a fost ideea ei, iar ea ştia ce ar însemna când ţi-a cerut să o respecţi?
— Spune-mi! Împărtăşeşte-mi! Lasă-mă să te ajut!
— Nu pot, şopteşte el. Nu îi pot trăda încrederea.
— Ştii cine ţi-a ucis tatăl?
El dă aprobator din cap.
— Ştii sigur că nu a fost ea?
El dă din nou din cap.
— O poţi dovedi?
El pufneşte zeflemitor.
— Ce se mai poate *dovedi*? Cui îi pasă de dovezi? îi spune râzând sacadat. Am spus prea multe. Nu am venit aici pentru asta. Speram că îmi va răspunde la scrisoare.
Tonul lui este abrupt, hotărât.
— Îmi pare rău, mormăie Eve.
— Pune-o să mă sune de pe telefonul tău.
Când se ridică să plece, Isaac îi dă o bucată de hârtie pe care este notat numărul lui.
— Dacă m-ar lăsa să o vizitez...
— Acum cinci minute ai spus că nu ar conta ce faci; aceasta este şansa ta. Ultima ta şansă. Trebuie să o vizitezi.
— De ce acoperă pe altcineva? întreabă Eve în urma lui.
El se opreşte.
— Am avut o idee, un fel de plan, dar lucrurile s-au schimbat repede. Tatăl meu, el... Trebuie să-i spun că am avut timp să mă

gândesc şi că nu trebuie ca lucrurile să stea aşa, nu vreau să fie aşa! Ne-am grăbit! Şi trebuie să-l găseşti şi pe Gus. Cere-i actele pe care i le-am lăsat eu şi Martha. Şi, când pleci de acolo, să te asiguri că nu eşti urmărită sau toate astea vor fi inutile.

Martha

Mama te-ar fi plăcut. Mama mea adevărată, nu halucinaţia ciudată de aseară. Doamnei B. i-a plăcut de tine. După ce a trecut peste şocul identităţii tale.

— Ce naiba cauţi cu un Paige? Nu sunt oameni buni, mi-a spus cu un limbaj mai colorat decât cerul, preluat de la tatăl ei care a învăţat engleză de la docheri şi pescari. Pretind că sunt buni, ca feţele spoite, dar sunt oameni răi. Ştii asta.

— El este diferit, i-am răspuns. În orice caz, a fost adoptat, nu este un Paige adevărat.

— Ah... nu contează... S-a născut gol şi trupeşte, şi la minte, spune ea. Situaţia, educaţia, ştii tu – perele şi copacii.

— Vrei să spui merele, chicotesc eu. Merele nu cad departe de copac.

După două săptămâni, te-a invitat la cină.

— Para aia nenorocită a căpătat picioare şi a fugit de lângă copac, mi-a spus ea după ce ai plecat acasă.

Am râs de ea.

— Mărul, doamnă B.

La puţin timp după asta, am găsit-o stând pe jos, în mijlocul sufrageriei, înconjurată de ziare vechi. Mi l-a arătat pe cel pe care-l avea la îndemână.

— Mi-a luat mult timp să îl găsesc, mi-a spus ea. Dar acum îmi amintesc.

M-am ghemuit lângă ea şi am luat ziarul. Pe prima pagină era tipărită fotografia unui bărbat brunet, care zâmbea.

— Dumnezeule, seamănă cu...

— Pentru că este tatăl lui Isaac. A murit când băieţii erau doar nişte copii. A avut cancer.

Privirea profundă a bărbatului m-a atras.

— Frumos, nu-i aşa? mi-a spus înghiontindu-mă cu cotul. Ca Isaac.

M-am înroşit.

— Eu... n-nu... ştiu, m-am bâlbâit.

Râsul doamnei B. a umplut camera, iar pereţii au părut să vibreze din cauza asta.

— Tu niciodată nu rămâi fără cuvinte! a zis ea. Da, frumos, nu-i aşa?

M-a bătut pe spate cu mâinile ei mari, iar ochii îi străluceau.

— Ai grijă, fato! Băieţii ăştia te fac să-ţi dai chiloţii jos.

Mi-am plecat capul, simţind căldura în obraji.

— Doamnă B.! Nu ştiu la ce te referi!

— Eu cred că ştii, mi-a zis dând din cap şi mijind ochii, privindu-mă prin ochelari. Asigură-te că ţii mâna pe aparat!

— Ce? am chicotit eu. Pe *aparat?* Cum adică?

— Puşculiţă, organ, păsărică, borcanul cu miere. Aud că i se spune în tot felul. Ştii despre ce vorbesc. Nu ai o mamă care să-ţi spună să faci asta. Să te păstreze în siguranţă.

Obrajii îmi ardeau.

— Doamnă B., chiar nu trebuie să-ţi faci griji, pot avea grijă de... *aparatul* meu...

M-a înghiontit din nou cu cotul.

— Eşti amuzantă când te ruşinezi, mi-a spus.

M-a cuprins cu un braţ, m-a îmbrăţişat strâns şi a râs cu poftă. Am râs şi eu cu ea.

Este frumos să pot zâmbi. Amintirile cu tine sunt frumoase. Aici, doar cu amintirile pot să-mi ocup timpul. Şi cu speranţa pentru un loc mai drept. Unul mai bun, pentru care poţi lupta când nu voi mai fi...

•

Când te-am întâlnit coborând din tren la pasaj câteva zile mai târziu, ai întârziat o oră; aveai altă jachetă, mai largă, şi o glugă mare, trasă pe cap.

— Am încercat să te sun, ţi-am spus. Ce nu este în regulă?

— Cred că mi-a făcut ceva la telefon, mi-ai răspuns. Ştie pe unde mă duc. Cred că suspectează ceva. Tot face aluzii despre prietene. Îmi spune să aduc acasă o fată drăguţă, care locuieşte în Avenues.

— Ce?

Ai scuturat din cap.

— Uită de asta, nu este important. Dar...

M-ai ţinut de mână şi m-ai condus în umbre.

— Mai este ceva. Unde putem merge să vorbim? mi-ai şoptit. Nu în apartamentul tău, ne-ar putea găsi acolo. Undeva unde este sigur. Am aflat unele lucruri.

Ţi-ai deschis jacheta şi, în lumina portocalie din stradă, am văzut documente înfăşurate şi hârtii îndesate oriunde încăpeau. Le-am fotocopiat.

M-am uitat la ele.

— Cunosc pe cineva, i-am spus eu. Putem avea încredere în el.

Ai rămas mască atunci când Gus a răspuns la uşă.

— Dezordinea nu te face lipsit de încredere, ţi-am şoptit când am intrat în locuinţa lui.

Printre hainele aruncate, ambalajele de chipsuri, cutiile goale de băuturi şi farfuriile murdare, ne-am aplecat asupra documentelor pe care le-ai adunat din biroul tatălui tău: scrisori scrise de mână, conturi pe nume diferite, detalii despre conturi bancare din ţări diferite.

— Nu înţeleg nimic, am spus.

— Nici eu, ai răspuns.

Apoi, am găsit o listă cu nume de poliţişti, oficialităţi, ziarişti, personalităţi de televiziune, directori de companii multinaţionale... toate cu cifre mari notate alături, unele cu detaliile infracţiunilor şi delictelor pe care nimeni nu voia să le facă publice.

— Îi are pe toţi la mână? Ar putea face orice ar vrea şi să-i şantajeze cu astea până ce totul ar fi dat uitării? te-am întrebat.

— Aşa pare, ai răspuns.

Am luat lista şi m-am uitat la nume.

— Este o nebunie! Este imensă. Cum de nimeni nu a fost pedepsit pentru infracţiunile astea? Pentru... *crime* şi *violuri* şi... *Iisuse...*

— Cineva a fost, ai remarcat tu.

— Da, poate, dar cineva care era nevinovat!

— Nu înţeleg cum de a organizat el asta, ai spus. Cum de s-a gândit la aşa ceva. El este un om direct. Chestia asta e vicleană. Nu este atât de inteligent.

— Crezi că altcineva...?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

Niciunul dintre noi nu a îndrăznit să rostească numele sau infracţiunile cu voce tare, dar am citit lista în minte. Nu am

putut să înjur sau să ţip. Nici măcar nu am putut să plâng din cauza ruşinii pe care am simţit-o pentru că făceam parte dintr-o societate în care se întâmpla aşa ceva.

— Asta nu mai are legătură cu noi şi nici cu posibilitatea de a ne mai vedea sau nu, am spus. Asta are legătură cu toţi. Cu mama mea, cu a ta, cu Ollie, cu doamna B., cu Gus, cu toate victimele care nu au avut parte de justiţie corectă, cu oamenii fără apărare din culoarul morţii… cu toată lumea.

— Toată lumea ştie că sistemul este corupt, doar că nimeni nu o spune. Nimeni nu îndrăzneşte. Dar ei nu ştiu că este atât de grav.

Am fluturat mâna peste documentele din faţa noastră.

— Crezi... că putem folosi asta cumva?

Gândurile mi se învârteau în cap.

— Şi ce să facem cu ea? ai întrebat.

— Am putea să o ascundem aici, împreună cu scrisoarea pe care am descoperit-o şi am putea găsi pe cineva care să asculte. Să le arătăm pe toate.

— Cui? Ştii ce se va întâmpla! Dacă-i spui cuiva care ar putea face ceva, unui ziarist sau poliţiei, ori toate astea, noi vom dispărea. Asta presupunând că ar sta măcar să ne asculte.

— Poate că nu ar asculta un orfan din Rises, am spus eu, dar l-ar asculta pe fiul lui Jackson Paige.

— Dar...

— Imaginează-ţi! Dacă am putea să-l doborâm, am putea să-i doborâm pe toţi cei care au legătură cu el. Gândeşte-te câte vieţi am putea salva, iar dacă am putea da în vileag corupţia, poate că asta ar schimba sistemul de justiţie, ar reinstaura corectitudinea. Este prea târziu pentru Ollie, pentru mama mea şi pentru a ta, dar nu şi pentru alţii… Asta ai vrut.

•

Când am ajuns acasă în seara aia, apartamentul meu fusese spart şi devastat. Sertarele erau golite, canapelele şi scaunele sfâşiate, şifonierele răsturnate, fotografiile smulse din rame şi sticla spartă.

Îţi aminteşti? Îţi aminteşti cum ai rămas fără cuvinte când ţi-am spus despre ameninţarea scrisă pe peretele din sufragerie? Ăsta a fost momentul critic pentru tine? Faptul că aşa-zisul tău tată m-a ameninţat că mă omoară dacă mă mai văd cu tine?

Iar ei nu ştiau atunci nimic despre documente. Te-ai gândit la asta în seara în care Jackson Paige a fost împuşcat? Pentru că eu, cu siguranţă, m-am gândit.

— Pot să fiu eu martira, ţi-am spus în seara aia, cu pistolul în mână, când Jackson era pe jos. Dar luptătorul trebuie să fii tu.

Albastrul girofarurilor poliţiei a pâlpâit pe chipul tău şi în ochii tăi. Dumnezeule, ce mult te iubeam şi încă te iubesc!

— Nu, mi-ai răspuns.

Am vrut să-ţi spun că putem să fugim şi să fim mereu împreună, dar era ceva egoist. Visam la posibilitatea schimbării, la o justiţie corectă şi speram să se afle adevărul; *nu* puteam să renunţ la asta.

— Aşa trebuie să fie, ai spus tu.

— Ai influenţă şi bani. Oamenii te vor asculta. Tu poţi să faci astfel încât lumea să asculte. Eu nu pot. Dar pot face asta, ţi-am zis.

•

Dacă închid acum ochii, aici, în celula asta, îmi amintesc ultimul nostru sărut şi, dacă mă concentrez destul de mult, pot să-l simt şi să miros cum stai aproape de mine. Şi pot să aud ultimele cuvinte pe care le voi mai auzi vreodată din gura ta, atunci când mi-ai spus „te iubesc”.

— Pleacă! am strigat în acea seară şi ţi-am văzut umbra dispărând în întuneric, ştiind că nu te voi mai întâlni vreodată.

CELULA 5

Eve

Eve merge cu maşina pe strada Crocus. Ochelarii de soare îi acoperă ochii roşii, dar, când se uită mijit prin parbriz la ceva în faţa ei, îi scoate şi ridică surprinsă din sprâncene la vederea sutelor de flori şi omagii aduse lui Jackson, care se întind acum pe toată lungimea aleii şi pe stradă. Pavajul gri crăpat şi asfaltul sunt acoperite de petale moi în culori frumoase.

— Câte sunt acum? îşi spune ea.

Oftând şi scuturând din cap, virează în partea opusă şi dă peste ceea ce căuta. Încetinind, parchează lângă un tânăr îmbrăcat în blugi bufanţi şi hanorac, a cărui glugă trasă îi ascunde faţa. Coboară geamul, iar el o priveşte pieziş.

— Iar tu, spune el.

— Urcă în maşină, Gus!

El continuă să meargă.

— Cee?

— Urcă în maşină!

— Pe naiba! Mi s-a spus să nu urc în maşini cu necunoscuţi, zice el. Şi tu chiar eşti o străină.

— Urcă naibii în maşină înainte să sun la poliţie şi să-i fac să te aresteze pentru ceva inventat!

El se opreşte.

— Iisuse, femeie nebună! Bine, bine.

Urcă, iar maşina porneşte.

Martha

Încă două nopţi de somn.

Încă două răsărituri de soare prin ferestrele tot mai mici.

Încă două mici dejunuri cu pâine prăjită rece şi suc de portocale.

Încă trei mese de prânz.

Încă trei cine până când am să mor.

Mă uit prin celulă. Îmi distruge sufletul. Îmi amorţeşte creierul. Îmi consumă speranţa. Mă face să înnebunesc şi să o iau razna.

Mă simt epuizată.

Zilele trec mâncând, dormind şi privind răsăritul şi apusul soarelui.

Am să am voie să aleg ce voi mânca în ultima zi?

Ultima mea cină, dar fără vin sau prieteni în jurul mesei. Oricum, nu am destui prieteni încât să ocup o masă şi doar cu o singură persoană mi-aş dori să-mi petrec ultimele ore.

Nu am putut niciodată să discutăm ca oamenii normali. În partea lui de cartier, paparazzii îl urmăreau ca viespile la gem; dacă ar fi fost văzut cu mine, cu o fată din Rises, vestea ar fi apărut în toate tabloidele.

Spunea că nu-i pasă, dar mie îmi păsa.

Ar fi aflat tot felul de lucruri şi despre mine. Ar fi discutat despre faptul că mama a fost ucisă. Titlurile ar fi fost „Fiica victimei unui accident de maşină” sau „Orfană din cauza unui vecin criminal”. Toate prostiile şi minciunile.

Lumea este formată din minciuni şi jumătăţi de adevăr.

Nu voiam ca orice era între mine şi Isaac să fie umbrit şi să ne amintească de faptul că tatăl lui a fost cel care a omorât-o pe mama.

Dar, hei, de fapt chiar asta ne-a adus împreună.

Dacă aş putea să aleg cu cine să stau la ultima cină, atunci aş vrea să fiu cu el. O seară în pădure, un apus de soare portocaliu printre arbori, linişte şi cântecul păsărilor. Nu-mi pasă ce mâncare or să-mi dea. Aş prefera ceva care să nu-mi facă respiraţia urât mirositoare sau să mă facă să râgâi. Poate budincă cu caramel, aşa cum făcea mama, sau prăjitura cu miere a doamnei B. Aş mânca-o încet, bucurându-mă de fiecare îmbucătură şi, mai ales, de fiecare secundă petrecută cu el.

•

Într-o noapte de vară, am stat împreună în parc, pe cele două leagăne rămase. Era cam la o lună de când tatăl lui a început să-l întrebe pe unde îşi petrecea timpul şi cu cine, iar conversaţiile noastre erau mai serioase. Timpul petrecut împreună părea ameninţat. Am sorbit fiecare secundă înainte de inevitabilul sfârşit.

— În seara accidentului, mi-a spus el în timp ce leagănele noastre scârţâiau la fel de tare ca traficul din depărtare, a venit

acasă vorbind aiurea. Era târziu. Poate că era unsprezece noaptea sau miezul nopţii. L-am auzit vorbind la telefon. Era beat. Mama striga la el, era isterică. „Te-ai întâlnit din nou cu căţeaua aia", a spus ea.

— Avea o aventură?

— A avut mai multe, cu toate femeile din High Rises, dar mama, cea *adoptivă,* arăta bine la braţul lui, iar familia ei avea bani. Nu ar părăsi-o niciodată... Este o femeie puternică, în felul ei. În orice caz, erau afară, în spatele casei, ţipând unul la celălalt, aşa că m-am dat jos din pat şi m-am dus să văd despre ce era vorba. Nu puteai să nu vezi maşina, era...

— Un om fără adăpost mi-a spus că a lovit-o o maşină de teren, am spus eu.

El a aprobat din cap, uitându-se pieziş în timp ce ne legănam unul lângă celălalt.

— Maşina lui Ollie era mică. Zăngănea dacă mergea cu mai mult de şaizeci de kilometri pe oră. Obişnuiam să glumim că era mai bine să evite vulpile, că, dacă ar lovi una, ar distruge maşina.

— Maşina era distrusă, mi-a spus el, râcâind cu picioarele pământul de sub leagăn şi oprindu-se. Era... partea din faţă era... ei bine, nu trebuie să ştii.

M-am apropiat de el. Becurile stradale din apropierea parcului se arseseră de mult şi nimeni nu le înlocuise. Era întuneric. Îi vedeam conturul feţei în lumina felinarelor din depărtare, de pe drumul principal, dar nu distingeam mai mult.

— După o jumătate de oră, au venit nişte oameni cu o camionetă. Tata i-a condus înăuntru şi am văzut că le-a dat bani şi că şi-au strâns mâinile. Amândoi au început să lucreze la maşina de teren.

— Cum?

— Au reparat-o. Mie mi s-a părut că era compromisă, dar au adus o capotă nouă şi vopsea...

A oftat, m-a luat de mâini şi am apropiat leagănele.

— Totuşi, am făcut fotografii, mi-a şoptit. Şi am încercat să înregistrez ce vorbeau ceilalţi bărbaţi cu tata la telefon, dar nu se auzea prea bine. Am ieşit din casă pe furiş şi i-am urmărit când au plecat. Nu ştiu de ce am făcut asta. Ar fi fost mai uşor să mă întorc în pat, să trag pătura peste cap şi să nu-mi pese, dar ceva m-a oprit. Am oprit acolo, în vechea parcare, a povestit

el arătându-mi locul de dincolo de strada Crocus şi spre barul din apropiere, m-am ferit prin umbră şi m-am ascuns în pragul uşii magazinelor.

M-a strâns de mână.

— I-am ascultat vorbind cât au stat acolo, apoi i-am urmărit spre High Rises, iar când i-au lovit maşina lui Oliver B. ca să facă să pară că el a făcut accidentul, m-am ascuns printre tomberoane. Cu zgomotul pe care îl făceau, nu-mi vine să cred că am fost singurul care i-a văzut.

— Atunci, de ce nu ai făcut nimic?

I-am simţit mâna mângâindu-mi părul şi oprindu-se pe obraz.

— Am sunat la poliţie şi la ambulanţă, a spus el, dar ce altceva puteam face?

— Să spui cuiva care putea face ceva?

— Cui, Martha?

— Poliţiei! Ziarelor! Unui ziarist! Cuiva...

— Nimeni nu ar fi crezut...

— Aveai dovada! Ar fi fost o ştire de senzaţie pentru ei. Ai fi putut să le spui ce a făcut tatăl tău, ai fi putut să le arăţi fotografiile, filmarea. Le-ar fi plăcut, le-ar fi pus pe prima pagină, ca subiect de scandal.

Mi-a ridicat mâinile spre buzele lui şi le-a sărutat.

— Aş fi vrut eu, mi-a şoptit. Chiar îmi doresc să se fi întâmplat asta. Dar ştii că nu ar fi mers. Povestea abia s-ar fi auzit, înainte să dispară odată cu toate dovezile. Ştii asta, Martha. Te-ai întrebat vreodată care este cel mai puternic lucru din lume?

— O persoană? am spus eu. Cineva căruia să-i pese sincer de oameni. Sau aşa ar trebui să fie.

— Ar trebui, dar nu este. Puterea însăşi este cel mai puternic lucru din lume. Cine o are poate face orice vrea. Cum o obţine poate fi legitim, dar cum o păstrează, o sporeşte sau o foloseşte, acesta este lucrul îngrijorător.

— Nu e corect. Chiar dacă avem toate dovezile, nu putem face nimic. Ce rost are să încercăm? Cum am putea vreodată să facem pe cineva să asculte sau să le vadă?

El m-a tras mai aproape şi i-am simţit căldura pe obraji când ne-am sărutat.

— Nu renunţăm, mi-a şoptit. Aici, acum, noi doi, împreună. Vom găsi o cale!

Mi-a dat drumul la mâini şi s-a ridicat.

— Destul cu lucrurile triste, mi-a spus şi a răsucit leagănul. Lanţurile de care era atârnat s-au înfăşurat când scaunul s-a întors.

— Ţine-te bine şi uită-te în sus, mi-a spus.

Am făcut cum a zis, iar el m-a împins. M-am uitat la steluţele de pe cer, în timp ce lumea se rotea şi se înclina în jurul meu, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, până când leagănul s-a oprit.

— Este o nebunie, i-am spus în timp ce mă ridicam în picioare clătinându-mă ameţită şi l-am sărutat din nou.

•

Bâzâitul camerei de pe perete mă readuce în prezent şi îmi şterge de pe chip zâmbetul oferit de amintire.

Se pare că am găsit o cale, Isaac.

Îmi ridic capul şi mă uit la cameră. Oare câţi oameni mă urmăresc?

Toţi oamenii din Avenues şi City care l-au ridicat pe Jackson Paige pe un piedestal?

Dar, oare, peste două zile mă vor urmări?

Vor afla adevărul destul de curând.

Eve

Eve îşi parchează maşina în apropierea pasajului, de unde se vede muntele de flori şi de omagii aduse lui Paige.

Gus scoate nişte sunete ciudate, de dezaprobare.

— Ce este? întreabă ea.

— Rahatul ăsta, spune el. Oamenii sunt atât de proşti!

— Asta înseamnă că ştii adevărul?

— Sunt probabil singurul care ştie *tot* adevărul, dar asta nu înseamnă că ţi-l voi spune.

— Pentru că nu vreau să plătesc pentru asta?

— Aşa-i, mda, şi din cauza onoarei.

— O, nu-mi da replica asta!

— Ce, crezi că, dacă sunt din Rises, pentru că sunt lefter şi autorităţile mă au la mână, nu am nici principii?

— Nu am spus…

— Nu era nevoie, femeie. Tu eşti cea fără principii, tu eşti cea care mă obligă să urc în maşină. Cea care mă ameninţă.

— Nu te-am ameninţat! În orice caz, de ce nu ştiu autorităţile? De ce nu le-ai spus?

— Nu au întrebat. Nu vor să ştie. Şi, aşa cum am mai spus, din cauza onoarei.

Eve bate cu degetele pe volan.

— Unde locuieşti? întreabă ea.

El se întoarce spre Eve.

— Ce? De ce?

— Pentru că trebuie să-mi dai nişte hârtii şi nişte scrisori.

— Nu am niciun rahat de hârtie.

— Ba da! Isaac mi-a spus că ai.

— Nu te duc acasă la mine! Dacă mă văd vecinii?

— Ăsta e şi motivul pentru care am venit noaptea.

— Nu-mi asum riscul! Nu te duc acasă la mine. Şi, chiar dacă ţi-aş da toate rahaturile alea, ele nu dovedesc cine l-a ucis şi de ce.

— Ai citit tot?

El ridică din umeri.

— Atunci, cum rămâne cu scrisoarea Marthei?

Gus o fixează cu privirea.

— Ei bine... Tot nu scrie cine l-a ucis.

— Dar toate acele hârtii reprezintă dovezi.

— La ce folosesc? Nu poţi face nimic cu ele. Cine o să asculte? Cine o să le publice? E inutil!

Se întoarce şi se uită lung pe geam la poliţistul care patrulează în faţa memorialului Jackson.

— Ştii, m-am săturat de asta, spune Eve. Încerc să fac ce trebuie şi oamenii sunt dificili. Martha nu a făcut-o, sunt sigură de asta, dar ea nu recunoaşte. Isaac mi-a spus-o într-o oarecare măsură, dar nu-mi va zice nimic altceva din cauza unei promisiuni. Chiar dacă asta înseamnă că ea va muri. Afirmi că ştii totul, dar nu vrei să-mi împărtăşeşti ce ştii. Şi, între timp, momentul în care acea fată nevinovată va fi executată se apropie. Iar eu nu pot face nimic în privinţa asta. Dă-mi hârtiile şi gata!

— Dar dacă spui cuiva că eu ţi le-am dat sau că le-am ascuns? Ce crezi că mi se va întâmpla atunci? Mă vor prinde. Nu mă vei mai găsi şi nimeni nu va şti şi nici nu-i va păsa cuiva dacă mai apar sau nu.

— Nu voi spune nimănui.

— Corecţie, spune el. Nu *vrei* să spui nimănui, dar uneori nu ai de ales.

Ea îşi cuprinde capul cu mâinile.

— Nimeni nu îţi va face nimic doar pentru că ai avut grijă de nişte hârtii.

— Să nu crezi asta, femeie!

Eve porneşte motorul maşinii, îşi pune din nou centura de siguranţă şi blochează uşile.

— Ce faci? Lasă-mă să ies!

Turează motorul, iar poliţistul care păzeşte florile se opreşte din mers.

— Nu crezi că pe poliţist l-ar interesa să afle că ai sărit în maşina mea şi că mi-ai cerut bani?

— Nu ai face asta.

— Dar dacă i-aş oferi un motiv să-ţi percheziţioneze casa?

Turează motorul mai mult, iar poliţistul îi fixează cu privirea.

— Dar dacă găseşte documentele? Ar crede că ai intrat prin efracţie în casa lui Jackson şi că le-ai furat. Ce s-ar întâmpla atunci?

Porneşte maşina. Poliţistul dă să apuce staţia radio.

— Nu...

— Amândoi ştim ce s-ar întâmpla, nu-i aşa? Ai mai spus-o. Ce ai spus acum un minut? *Mă au la mână. Nu mă vei mai găsi şi nimeni nu va şti şi nici nu-i va păsa cuiva* – ceva de genul ăsta, nu-i aşa?

— Ştii, credeam că eşti o persoană corectă.

— Se întâlneau, nu-i aşa? Martha şi Isaac Paige?

— Ce?

— Nu-i aşa?

— Mda, da, bine, se întâlneau.

Maşina se deplasează un pic.

— Cum s-au cunoscut?

— Nu spun...

Trage de mâner, dar portiera nu se deschide.

— Rahat! Bine... bine... s-au cunoscut după ce a murit mama ei. Isaac a început să-şi petreacă timpul pe aici.

— De ce?

— O, Dumnezeule, eşti proastă? Pentru că se simţea vinovat. Din cauza mamei ei.

— De ce s-ar fi simţit vinovat? Nu avea nicio legătură cu asta, nu-i aşa?

Gus îşi ridică disperat mâinile.

— Nu el a ucis-o pe mama ei, dacă la asta te referi. El este un tip de treabă...

— Şi Jackson? Ştia că se întâlneau?

Maşina continuă să meargă, iar poliţistul desface tocul armei.

— Jackson? Rahat, el le-a *interzis* să se întâlnească, iar apartamentul ei a fost vandalizat. A spus că o omoară dacă se mai vede cu el. Şi vorbea serios.

— Aşadar, a venit şi a găsit-o în acea seară?

Poliţistul se îndreaptă spre maşină.

— Rahat, te rog, lasă-mă să plec acum!

— Cine l-a împuşcat pe Jackson? A cui era arma?

— Nu-ţi pot spune.

Eve trage frâna de mână, iar poliţistul îndreaptă lanterna spre parbriz.

— Arma lui Jackson. Era a lui Jackson, se precipită Gus. A spus că voia să o împuşte, a spus nişte prostii despre mama ei, nişte lucruri de-a dreptul nasoale...

Poliţistul se apropie.

— Cine l-a împuşcat?

— Nu pot! spune el. Nu poţi să afli asta de la mine!

— Cine era acolo? Cine a văzut ce s-a întâmplat?

— Eu... el... Iisuse, femeie, lasă-mă să plec! Sunt blocat aici. Sunt prins într-un triunghi nenorocit cu autorităţile, Martha şi Isaac, iar acum cu *tine.* Şi nu am făcut nimic!

Poliţistul bate în geamul şoferului.

— Cum se cheamă strada pe care stai?

— Ce?

— Repede, cum se numeşte strada pe care locuieşti?

— Snowdrop Close, Iisuse, Snowdrop Close!

Ea apasă butonul, geamul coboară, iar aerul rece intră în maşină.

Gus îşi pleacă privirea.

— Bună seara, doamnă, pot să vă întreb ce faceţi aici în seara asta?

Eve îi zâmbeşte poliţistului.

— Îmi pare rău, domnule ofiţer, spune ea. Am venit să mă uit la omagii.

— Şi tu? întreabă el îndreptând lanterna spre faţa lui Gus.
— Mda, şi eu, mormăie Gus.
El se uită din nou la Eve.
— Nu aveţi nicio problemă, doamnă?
— Niciuna, mulţumesc!
— Ei bine, atunci vă las în pace.
Poliţistul pleacă. Gus oftează uşurat.
— O, spune Eve, mă scuzaţi, domnule ofiţer, aş vrea să vă rog ceva, aţi putea să-mi arătaţi cum ajung pe Snowdrop Place?
El se întoarce spre maşină.
— Snowdrop Place? De ce ar vrea cineva ca dumneavoastră să ajungă acolo?
— Sunt avocată. Trebuie să las nişte dosare unui client.
— Înţeleg. La ce număr?
— Te conduc eu, îl întrerupe Gus. Nu contează, domnule ofiţer, îi arăt eu.
— Eşti foarte amabil, spune Eve zâmbind.
Poliţistul se îndepărtează. Eve închide geamul, porneşte din nou motorul şi demarează.
— Ştii, voi ăştia din Avenues, veniţi aici ca să vă faceţi treburile murdare, ne băgaţi în rahatul vostru, iar noi trebuie să ne asumăm vina pentru că aveţi bani să scăpaţi. Rahatul cade în jos, femeie. E timpul să se oprească! Am să-ţi dau lucrurile, scrisorile şi toate celelalte, promit, dar am să-ţi mai spun ceva. Opreşte maşina!
— Poftim?
— Opreşte maşina lângă pasaj. Aici! Opreşte aici!
Ea parchează pe marginea drumului.
— Vezi chestia aia montată pe zid?
Se apleacă în faţă şi-i arată prin parbriz.
— Cameră de supraveghere. E acolo de ani buni. Au spus că e pentru protecţia noastră. Dar, când avem nevoie de ea, ne spun că nu funcţionează.
— Şi...?
— Descuie portiera!
— Crezi că sunt proastă? Ai să fugi.
— Nu, spune el. Ţi-am promis şi am vorbit serios. Acum, urmăreşte camera.
În timp ce se îndepărtează de maşină şi traversează drumul, Eve se uită la camera care se roteşte şi îl urmăreşte.

Consiliere

— Nu credeam că ne vor lăsa să ne întâlnim din nou, spune Martha uitându-se la Eve cu încheieturile şi mâinile bandajate.

— A fost nevoie de ceva muncă de convingere, răspunde Eve. Cum te simţi? Pari obosită.

— Chiar sunt, spune Martha. Este...

Cuvintele se sting.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

Martha o fixează cu privirea, pieptul mişcându-i-se în sus şi-n jos în timp ce respiră şi se joacă cu degetele în poală. Îşi trece mâna peste scalpul ras.

— Nu, şopteşte ea

Eve dă aprobator din cap.

Martha inspiră adânc şi se apleacă în faţă.

Într-un fel, va fi o eliberare când se va întâmpla, şopteşte ea. Nu credeam... că... că va fi...

Îşi încrucişează braţele pe piept.

— Nu ştiu... mormăie ea. Te voi vedea mâine?

— Sper, răspunde Eve.

Martha se cuprinde singură cu braţele.

— Gardianul a spus că nu vom mai discuta cu niciun avocat din oficiu. Că acum există unii virtuali şi discuţi spre o cameră de unde îţi vorbeşte o voce.

— Ştiu, am aflat abia ieri. Ai vorbit cu vreunul?

— Nu.

Se uită în gol pe fereastră peste umărul lui Eve.

— Ştii, mă bucur că ai plantat copacul. E frumos să vezi ceva în grădină. Ceva normal.

— Dacă te vor duce să vorbeşti cu unul, nu trebuie să spui nimic.

Martha se uită din nou la Eve.

— Totul se transmite în direct, pentru cei din afară, reia Eve.

— Şi cum rămâne cu camerele din celule?

— Fac acelaşi lucru.

— Mă urmăresc tot timpul?

— Nu ţi-ai dat seama de asta ieri, când le-ai arătat ce scria pe perete?

— Nu neapărat. Pur şi simplu m-am gândit că oamenii din birouri ar putea să vadă... Nu ştiu... Poftim? Se transmite la televizor?

— La televizor, pe internet... Este gratis. Ei bine, e gratis până pe la ora şase a celei de-a şaptea zile.

— Atunci trebuie să plăteşti?

Eve dă aprobator din cap.

— Ai văzut toate numele de pe perete?

Ea dă din nou din cap.

— Bun, şopteşte Martha. Şi mesajul meu?

— O, da.

Martha schiţează un zâmbet.

— Aşadar, ai urmărit tot? întreabă ea.

Eve se foieşte în scaun.

— Doar un pic, aseară, răspunde ea.

— Aha, mă bucur că nu ai putut să te uiţi acum două seri.

— La care?

Martha ridică din umeri.

— Eram în Celula 3, cred. Cam toate sunt la fel.

Eve îşi aşază mâinile pe masă, ţinându-le împreunate.

— Odată, un prizonier mi-a spus că el crede că într-una dintre celule ţi se administrează un gaz care te face să ai halucinaţii.

— Asta trebuie să fi fost. Drăcia naibii!

Martha îşi suflecă mânecile salopetei şi îşi încrucişează braţele pe piept. Continuă să se foiască pe scaun.

— Probabil că unora li se pare amuzant.

— Poate că li se pare aşa unor oameni care sunt mai cruzi.

— Da, şi acum pot să şi urmărească. De parcă totul ar face parte din programul de divertisment, ştii, ca într-o grădină zoologică stranie sau aşa ceva.

Îşi freacă faţa cu mâinile şi expiră zgomotos.

— Dacă nu ar vedea gazul, atunci nu ar mai fi amuzant, nu-i aşa? Aş fi semănat cu o fată nebună, scoasă din minţi. Nu se ştie niciodată, poate că unor oameni de treabă nu le va plăcea, poate că vor organiza şi nişte proteste publice, spunând că este... nu ştiu... împotriva drepturilor omului sau aşa ceva. Ai crede că este. Să fii gazat şi aşa mai departe.

Face o pauză, gândindu-se.

— La ce oră te-ai uitat?

— Cam pe la patru sau cinci, azi-dimineaţă, spune Eve. M-am trezit şi nu am mai reuşit să adorm.

— Aşadar, m-ai urmărit cum dorm?

— Îmi făceam griji pentru tine. Era... era singura cale prin care puteam să văd ce faci. Te-ai supărat? Ai fi preferat să nu o fac?

— De ce ţi-ai făcut griji pentru mine? Pentru că asta-i slujba ta?

Eve se gândeşte pentru o clipă.

— Presupun că din cauza a ceea ce îţi fac. Pentru cât de vulnerabilă te-ai simţit. Nu pentru că eşti clienta mea, ci pentru... pentru că eşti vulnerabilă. Şi singură.

— Pentru că sunt o adolescentă?

— Nu, nu neapărat. Pentru că eşti om. Pentru că nu-mi place suferinţa. Sau durerea. Pentru că-mi fac griji în privinţa ta. Pentru că mă simt inutilă. Pentru că nu vreau să mori.

Eve o urmăreşte pe Martha cum se şterge la ochi cu podul palmei.

— Pentru că eu cred că eşti speriată.

Respiraţia Marthei îi bolboroseşte în piept.

— Nu mă voi mai uita, îi spune Eve.

— Nu contează, răspunde Martha. Doar că e un pic ciudat, asta e tot.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Hm, parcă eşti un psiholog care întreabă tot timpul „Vrei să vorbeşti despre asta?”

— Ei bine, asta e ciudat, spune Eve cu un zâmbet.

Afară, copacii se încovoaie în bătaia vântului puternic, iar păsările zboară în zigzag.

Martha se uită în partea laterală a camerei.

— Ştii, în fiecare celulă e câte un ceas şi toate ticăie la fel de tare. Credeam că mă voi obişnui cu sunetul, dar…

— Îmi aduc aminte de unul dintre prizonieri, spune Eve. Numele lui era Jorge şi a reuşit să se caţăre pe tocul uşii şi să smulgă ceasul de pe perete. L-a zdrobit în bucăţi.

— Ceasurile se află în interiorul unor cutii de metal.

— Da, de atunci.

Martha rânjeşte la ea.

— Ai voie să-mi spui lucruri de genul ăsta?

Eve ridică din umeri.

— Ce se va întâmpla cu slujba ta, cu aceşti noi avocaţi virtuali?

— Tu eşti ultimul meu client, spune ea.

Martha se foieşte pe scaun.

— Asta înseamnă că nu mă vei uita?

— Oricum nu te-aş uita, răspunde Eve căutând prin poşetă. În cele din urmă scoate un pachet de biscuiţi. De data aceasta cu cremă.

— Mulţumesc! Sunt preferaţii mei, dar nu vreau să mă îngraş, spune Martha încercând din nou să zâmbească.

Eve pune biscuiţii pe masă.

— Mănâncă-i naibii pe toţi, îi răspunde ea.

Cu o grijă incredibilă, Martha desface pachetul, ia un biscuit şi ronţăie marginea. Eve o priveşte cum mănâncă.

— De cât timp erai cu Isaac Paige? întreabă ea.

Pentru o secundă, Martha se opreşte din mâncat.

Privind-o pe Eve, tot trupul pare să i se încordeze.

— Cu cine ai vorbit?

— Cu Isaac, cu doamna B. şi cu Gus, din High Rises. Ştii că o cameră de supraveghere era îndreptată exact spre locul în care pretinzi că l-ai împuşcat pe Jackson?

Martha termină de mâncat biscuitul.

— Dacă ştii asta, atunci ştii şi că nu se mai poate face nimic, mormăie ea cu gura plină.

— Păstrează fişiere de rezervă pentru toate camerele de supraveghere.

Martha înghite.

— Nu contează. Nu vreau să trec prin toate astea. Nu vreau să mă gândesc sau să vorbesc despre asta. Nu vreau să fac nimic. Zarurile au fost aruncate.

Mai ia un biscuit din care muşcă jumătate, în timp ce o urmăreşte pe Eve cum scoate telefonul mobil din buzunar şi atinge ecranul.

— Nu ai voie... spune Martha.

Eve îşi atinge buzele cu un deget ca să-i facă semn să tacă şi, cât ţine telefonul la ureche, ea şi Martha se privesc reciproc.

— Bună, eu sunt. Sunt aici, spune Eve. Aha. Da, e în faţa mea. Mănâncă biscuiţii pe care i-ai trimis. Ai avut dreptate, sunt preferaţii ei.

Martha rămâne cu gura căscată. Clipeşte încontinuu.

— Îi voi da telefonul. Nu, e în regulă, aici nu sunt camere, e în regulă.

Îi întinde telefonul.

— Vrea să vorbiţi.

Martha se holbează, cu gura căscată.

— Ia-l!

Martha scutură dezaprobator din cap.

— Ia-l, şuieră Eve. Este Isaac.

Îi împinge telefonul pe masă.

Cu mâna tremurândă, Martha se întinde lent, atinge telefonul cu degete nesigure şi, cu privirea aţintită asupra lui Eve, îl apucă şi-l duce la ureche.

— Bună, şopteşte ea.

Fără să se mai uite la Eve, umerii i se ridică în clipa în care îşi aduce genunchii la piept şi-i cuprinde cu un braţ, apropiindu-se de marginea scaunului şi mişcându-se înainte şi înapoi.

— Şi mie îmi este dor de tine, şopteşte ea dând din cap şi zâmbind. Ai văzut emisiunea? Şi doamna B.? I-a văzut numele?

După o secundă, zâmbetul dispare.

— Nu pot. Nu am...

Îşi sprijină capul de genunchi.

— Nu pot, spune ea. Nu... Nu pot să le spun asta... Nu am de gând să...

Cu o mână, se şterge la ochi.

— Cine m-ar crede? şopteşte ea. Ştiu... dar dovezile... camera...

Scutură din nou din cap cât îl ascultă pe Isaac vorbind.

— Nu, am discutat despre asta... chiar şi cu... Nu, Isaac, te rog... N-am de gând să mă răzgândesc...

Pentru o secundă, se uită la Eve, dar faţa i se schimonoseşte, ochii i se umplu de lacrimi şi se cocoşează pe scaunul ei, cu privirea în pământ.

Suspină înăbuşit.

— Şi eu te iubesc, şopteşte ea.

Închide telefonul şi-l scapă pe podea. Eve înconjoară masa şi, când Martha începe să tremure şi să plângă, o îmbrăţişează.

6.30 p.m. Moartea este Justiţie

Genericul răsună în ritmul bătăilor unei inimi. Pe ecranul albastru-închis se văd puncte albe şi se aude un bâzâit. Sigla cu ochiul şi cuvintele „Ochi pentru ochi” se rotesc în jurul irisului.

Muzica se opreşte. Sigla se mută spre marginea ecranului, unde cuvintele nu se mai rotesc, iar luminile se aprind într-un studio diferit. E o veche sală de tribunal, cu pereţi lambrisaţi cu lemn de stejar. Un podium din lemn, pentru juraţi, este plin de spectatori şi se văd mese mari din lemn şi cinci pupitre din stejar, bogat ornamentate.

Kristina stă lângă o masă flancată de scaune înalte din lemn, în spatele căreia sunt nişte panouri, fiind îmbrăcată cu un costum de culoare albastru-electric, cu decolteu adânc şi strâmt în talie. Poartă ochelari cu lentile fără dioptrii şi o perucă lungă de judecător.

KRISTINA: Bună seara şi bine aţi venit la *Duminica Judecăţii!*

Spectatorii aplaudă.

KRISTINA: Ca întotdeauna, la *Duminica Judecăţii* transmitem în direct din această clădire istorică din centrul Londrei, Old Bailey, care se află aici de la sfârşitul secolului al XVII-lea şi a găzduit procesul fraţilor Kray şi pe cel al lui Oscar Wilde. În urma dispariţiei tribunalelor, a fost salvată de la demolare, fiind transformată în studiouri de televiziune pentru propria noastră emisiune, iar acum găzduieşte emisiunea *Sună pentru dreptate,* transmisă de două ori pe zi, şapte zile pe săptămână.

Se opreşte ca să zâmbească spre cameră.

KRISTINA: Aici, la Studiourile „Ochi pentru ochi”, suntem nerăbdători să vă prezentăm acest nou concept. Dacă nu aţi văzut filmul de prezentare sau dacă nu aţi selectat canalul, nu veţi fi dezamăgiţi dacă o veţi face. Pentru voi, oamenii obişnuiţi din public, este o ocazie să faceţi parte dintr-un complet de judecată şi să vedeţi acuzaţii în timp ce vă relatează poveştile lor. Credeţi că sunt vinovaţi? Apăsaţi pe sonerie! Vreţi să fiţi aici? Atunci, accesaţi pagina noastră de internet pentru detaliile privind cumpărarea biletelor. Este posibil ca biletele să se epuizeze, aşadar, accesaţi pagina cât mai curând posibil!

Spectatorii aplaudă. Dinţii Kristinei şi colierul ei cu diamante strălucesc în luminile studioului.

KRISTINA: În seara asta, ni se alătură în platou minunatul nostru reporter de teren, Joshua Decker.

Purtând un costum scump albastru, Joshua intră în studio şi, cu mâinile ridicate, îi salută pe cei din public, în timp ce toţi aplaudă şi fluieră. Trecând mai departe, le face semn cu ochiul unora şi ia mâna unei spectatoare şi o sărută zâmbind.

KRISTINA: Mulţumesc, Joshua, că ni te-ai alăturat! Înţeleg că astăzi nu ai stat prea mult pe teren.

JOSHUA: Am mers doar dintr-o parte în alta a studioului, unde se află minunatul nostru public!

Un murmur răsună printre femei.

KRISTINA: Joshua, ştii că în tribunalul de la *Duminica Judecăţii* trebuie să porţi peruca specifică.

Moderatoarea îi dă o perucă albă de judecător – mai scurtă decât a ei. El zâmbeşte, o pune pe cap şi se întoarce spre cameră.

JOSHUA: Ce spuneţi, dragi privitori? Par mai dichisit?

Se aud fluierături. Joshua pozează pentru ei.

KRISTINA (vorbind tare, ca să acopere fluierăturile): Vorbind serios, dragi privitori...

Joshua ridică o mână ca să calmeze publicul.

KRISTINA: În seara asta, exclusiv pe canalul nostru, vă aducem câţiva experţi care vor discuta cazul adolescentei criminale Martha Honeydew şi care vă vor ajuta să luaţi o decizie informată în ceea ce priveşte votarea. Chiar este vinovată, aşa cum pretinde? Ne-a furat cu adevărat comoara naţională?

În studio e linişte. Camera se apropie de chipul moderatoarei. Are ochii umezi şi îi tremură buzele.

JOSHUA: Să-i aducem în studio!

Joshua şi Kristina se îndreaptă spre pupitre.

KRISTINA: La pupitrul numărul unu o avem pe cunoscuta doamnă psiholog al vedetelor, Penny Drayton!

Publicul aplaudă în timp ce femeia îşi ocupă locul la pupitrul îndepărtat.

KRISTINA: Din echipa de criminalistică a City-ului, detectivul inspector Di Hart este la pupitrul numărul doi.

Un bărbat masiv, îmbrăcat într-o uniformă albastră, cu epoleţi impozanţi pe umeri şi un rând de medalii strălucitoare la piept, iese şi îşi ocupă locul. Nu afişează nicio expresie. Privirea îi este rece. Publicul nu prea mai aplaudă.

JOSHUA: Autorul celebrei cărţi *De ce ucid adolescenţii*, Ian Chobury, la pupitrul numărul trei.

Aplauzele se mai înteţesc atunci când intră în studio un bărbat de vârstă mijlocie, care dă uşor din cap, în timp ce luminile se reflectă în chelia lui şi în ochelarii groşi. Acesta face semn din mână spre public şi se aşază la următorul pupitru.

KRISTINA: Şi, în sfârşit, la pupitrul numărul patru, un chip deja cunoscut spectatorilor noştri şi o adăugire de ultim minut echipei noastre de experţi de astăzi, *fostul* judecător al Curţii Supreme, domnul Cicero.

Acesta îşi împinge ochelarii pe nas când iese din culise şi îşi ocupă locul, iar mustaţa îi zvâcneşte când încearcă să zâmbească. Îşi sprijină mâinile de pupitru cu degetele împreunate. Dacă s-ar apropia camera de el, s-ar vedea picăturile de transpiraţie care i se adună în jurul gulerului de la cămaşă.

Aplauzele se opresc. Kristina şi Joshua îşi ocupă locurile acolo unde, cândva, era boxa martorilor. Fiecare ţine în mână un ciocănel.

KRISTINA: Cicero, am vrea să începem cu tine. Aceasta este a doua oară când ne vizitezi ca să discutăm cazul despre Martha Honeydew. De ce eşti interesat?

El îşi trece o mână prin părul grizonant.

CICERO: Mă interesează justiţia pentru toţi. Pentru victime, da. Atât pentru familiile lăsate în urmă, cât şi pentru acuzată.

DI HART: Acuzată? *Acuzata* a renunţat la dreptul la justiţie când a comis crima!

CICERO: Presupui că este vinovată când, de fapt, este doar *acuzată.* Ce s-a întâmplat cu „nevinovat până la proba contrarie”?

DI HART: Este cât se poate de vinovată. Oamenii mei au prins-o. Ea a recunoscut-o. Ce mai vrei?

CICERO (strigând): DOVEZI! Vreau DOVEZI! Dovada, pentru numele lui Dumnezeu!

Joshua bate uşor cu ciocănelul în masă. Invitaţii se opresc şi se întorc. El zâmbeşte.

JOSHUA: Cred că invitaţii noştri s-au aprins un pic, nu-i aşa, Kristina?

KRISTINA: Într-adevăr. Poate îl aducem în prim-plan pe invitatul nostru de la pupitrul numărul trei, Ian Chobury. Ian este autorul câtorva romane poliţiste celebre. A scris şi din perspectiva criminalului, şi din cea a detectivului şi, astfel, este în măsură să ne ofere informaţii despre cum gândesc atât...

CICERO (întrerupând): Este ficţiune!

KRISTINA: ...acuzatul, cât şi victima, Jackson Paige. Spune-ne, Ian, cât de importantă este noţiunea de dovadă?

CHOBURY (vorbind încet): Mulţumesc, Kristina! Cred că este important să ne amintim ce sunt dovezile, de ce sunt necesare şi pentru ce sunt folosite. În cazurile prietenului nostru erudit, domnul Cicero, pe care le-a prezidat în timpul carierei lui, dovezile aveau, într-adevăr, o importanţă capitală, deoarece trebuia să-i informeze pe juraţi, ca să-i ajute să înţeleagă crima şi să ia o hotărâre. Totuşi, sistemul nostru de justiţie a evoluat spre unul mult superior, mai corect şi mai democratic. *Cu toţii* suntem judecători şi juraţi. Toţi avem voci egale...

CICERO: Nu este adevărat!

CHOBURY: Domnule Cicero, vă rog respectuos să-mi permiteţi să-mi împărtăşesc opinia.

JOSHUA (întrerupând): Domnul Cicero e deschis ca întotdeauna, dar să ne îndreptăm acum spre experta noastră, doamna psiholog Penny Drayton. Mă bucur să te văd din nou, Penny!

El îi face lui Penny semn cu ochiul, iar ea chicoteşte.

JOSHUA: Ce crezi că ar fi putut să o motiveze pe această tânără să-l ucidă pe Jackson Paige?

DRAYTON: Nu trebuie să cercetezi mult în trecut ca să descoperi care este cea mai probabilă motivaţie a domnişoarei Honeydew. Dacă îi analizăm copilăria, vedem haosul pe care a trebuit să-l suporte. Un tată care a dispărut înainte de naşterea ei, o mamă care a lăsat-o să aibă singură grijă de ea zile şi nopţi în şir, pretinzând că lucra, în timp ce ea ieşea în oraş ca să întâlnească bărbaţi.

CICERO: Asta este o minciună! Şi ştii că aşa este!

DRAYTON: Toate au condus la destabilizarea emoţională a tinerei. Să nu uităm nici de moartea mamei ei. Este fascinant cum toate aceste evenimente i-au afectat personalitatea! Cred că motivaţia ei a fost gelozia sau invidia. Nu se poate contesta că a avut o viaţă grea. Fără bani, dragoste, atenţie şi compasiune, ea a văzut stilul de viaţă al celor bogaţi şi celebri şi şi-a concentrat atenţia asupra lor. L-a ademenit pe Jackson Paige acolo ca să-l ucidă.

CICERO (strigând): DE CE? DE CE l-ar fi ademenit pe unul dintre *cei mai bogaţi* şi *celebri* bărbaţi din lume ca să-l ucidă şi apoi să-şi *recunoască* fapta? De ce ar face asta?

Cicero loveşte cu pumnul în pupitru.

CICERO (strigând): Nu are niciun sens, iar voi nu încercaţi să aflaţi!

Kristina loveşte cu ciocănelul în masă.

KRISTINA: Linişte, domnule Cicero, vă rog, linişte! Sau vă voi evacua din sală!

Di Hart râde de Cicero.

DI HART: Ea a recunoscut că este vinovată, Cicero, prostule. De ce ar spune-o dacă nu ar fi adevărat?

CICERO: Ei bine, de vreme ce eşti inspector, ai putea să faci ceva radical, cum ar fi să te duci şi să inspectezi! Pune întrebări! Dacă eşti atât de convins că a făcut-o, află de ce! FĂ-ŢI NAIBII DATORIA!

Di Hart se întoarce spre Cicero, cu degetul ridicat, arătând spre el.

DI HART (strigând): Mi-am făcut datoria, cretinule! Am arestat criminala! Am făcut rost de arma pe care a folosit-o şi de o mărturie semnată. Am adus-o în culoarul morţii, unde îi este locul, şi voi fi acolo peste două zile să văd cum o sfâşie curentul electric şi îi prăjeşte creierul, aşa cum *merită.* Dacă ţi-ai fi făcut datoria cum trebuia în toţi aceşti ani, atunci nu am mai fi avut astăzi criminali pe străzi. *Tu* ai eliberat criminalii. *Noi* nu facem asta. Noi facem străzile mai sigure!

El face un pas spre Cicero.

DI HART (vorbind printre dinţi de furie): Martha Honeydew este cât se poate de fără inimă şi merită să moară!

Cicero sare din spatele pupitrului, se repede spre Di Hart şi îl doboară cu un pumn. Oamenii de la pază vin în grabă. Scaunele cad. Oamenii ţipă. Camera se întoarce din nou spre Kristina şi Joshua, care acum stau unul lângă celălalt, cu perucile strâmbe.

JOSHUA (vorbind încet): Ce emoţii puternice pentru un caz atât de delicat.

Kristina, cu gura deschisă, se încruntă la el.

JOSHUA: Şi niciun moment plictisitor aici, la emisiunea *Duminica Judecăţii*, dragi spectatori!

KRISTINA: Absolut, Joshua! Este mereu incitant şi deseori avem parte de scandaluri! Urmăriţi-ne din nou după acest scurt mesaj din partea sponsorului nostru, Cyber Secure, cu toate numerele de telefon importante pentru votare.

Ecranul se face albastru, iar sunetele se estompează. Apare un nor pufos şi alb; rânduri de text înceţoşat trec prin el. Când un lacăt se închide în colţ, textul dispare şi, în locul lui, dedesubt, se desfăşoară o listă cu toţi acuzaţii şi numerele la care pot fi votaţi.

Eve

Focul din şemineu pârâie şi aruncă scântei, iar lumina portocalie se reflectă pe chipul lui Eve şi pe al lui Isaac, care stau faţă în faţă, concentrându-se.

Pe măsuţa de cafea sunt dosarele şi documentele ascunse de Gus, alături de agendele pline cu informaţii luate de la el, ceşti goale de cafea şi farfurii cu resturi de sandviciuri şi ambalaje de alimente.

Max stă în colţul camerei, cu laptopul pe genunchi, uitându-se când la mama lui, când la Isaac şi înapoi, ţâţâind din când în când şi privindu-şi ceasul.

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă? întreabă el.

Eve îşi trece degetele prin păr, dar nu îşi ridică privirea.

— Nu, spune ea. Este mai bine să nu ştii.

— Mă tratezi ca pe un copil.

Se aude soneria.

— Cu toate astea nu protestezi când trebuie să răspund la uşă…

Când se ridică şi părăseşte camera, Isaac se întoarce spre Eve.

— Ar trebui să-i spui, zice el.

— Încerc să-l protejez.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu soţul tău?

— Nu înţelegi.

— Cred că îl expui unui pericol mai mare dacă nu îi spui.

Cicero intră în cameră şi se aşază lângă Eve. Bagă mâna în buzunarul jachetei, scoate un rând de chei şi le aruncă pe măsuţa de cafea. Eve, Isaac şi Max le fixează cu privirea.

— Asta ai vrut, nu-i aşa? întreabă el frecându-şi mâinile rănite.

— Da, dar… şopteşte Eve.

— Ai fost grozav astăzi la televizor, Justice, spune Max. Când l-ai lovit pe poliţist… asta a fost… uau!

Cicero se întoarce spre el, iar mustaţa i se lungeşte într-un zâmbet trist.

— Mulţumesc, nu asta trebuia să fac în mod normal.

— Ba da, răspunde Max şi face câţiva paşi înainte, concentrându-se asupra cheilor. Astea sunt…?

Ochii îi cad pe buzunăraşul de siguranţă, cu un blazon familiar.

— I-ai luat cheile?

Cicero se uită la Eve şi din nou la Max.

— Ei bine... spune ridicând din umeri. I-au căzut din buzunar.

— Pe naiba, răspunde Max luându-le. L-ai luat la bătaie ca să pui mâna pe astea?

— Nu pot scuza violenţa, Max, dar uneori e necesară.

— Aşa ai făcut, nu-i aşa? Ce plănuieşti, mai exact?

Eve se ridică şi se uită la fiul ei.

— Nu trebuie să spui nimănui...

— Ai încredere în mine, mamă.

Pentru o clipă, ea se opreşte privindu-l.

— Camera, spune ea. De la pasaj. Funcţiona în seara aceea şi în seara în care a fost ucisă mama ei. Toate filmările camerelor sunt înregistrate.

Max răsuceşte buzunarul cheilor în mâini.

— Ştii, nu trebuie să te duci la poliţie ca să obţii fişierele din calculator. Nu era nevoie să-i furi cheile.

Martha

Fereastra din celula asta este atât de mică, încât cred că aş putea să o acopăr cu mâna dacă aş ajunge până acolo. Nu are geam, iar vântul şuieră prin ea ca un lup sau ca o bestie scoasă din minţi care încearcă să se elibereze. Nu este niciun întrerupător pentru bec aici. Nici bec nu există, la fel ca în celelalte, dar este mult mai întuneric. Am căutat unul când a început să apună soarele, apoi am urmărit cum s-a înceţoşat totul şi marginile tuturor lucrurilor s-au contopit.

Aşa o să fie când am să mor? O să dispară tot? O să-mi simt pleoapele grele, ca şi când aş adormi? O să doară? Este electricitate. Normal că o să doară. Cât timp o să treacă până voi leşina? Am să leşin şi *apoi* am să mor sau şi leşinatul face parte din moarte?

Dumnezeule, este frig aici! Vântul este rece.

Aş vrea, în schimb, să pot muri mâncând tort de ciocolată. Să-l mănânc şi să adorm. Nu otrăvită, pentru că ar fi dureros. Poate drogată.

Nu-mi amintesc ultima dată când am mâncat tort de ciocolată. Probabil la doamna B. Face un tort tare bun.

Doamna B. crede în Dumnezeu. După ce Ollie a fost arestat, s-a rugat la Dumnezeu pentru eliberarea lui, dar asta nu a folosit la nimic. Aşa a spus ea. A spus că Dumnezeu a pierdut o luptă, dar nu şi războiul, şi ştia că va avea grijă de Ollie până când îl va vedea din nou.

A consolat-o gândul că îl va revedea.

I-am adus aminte de mama şi a spus că Dumnezeu pierde multe lupte, dar nu avea niciun răspuns pentru asta.

De fiecare dată când a murit cineva apropiat, cumva, am *ştiut* că era bine. Pare stupid, pentru că nu erau bine, erau morţi, dar credeam că am să înţeleg cumva că erau liniştiţi sau ceva de genul ăsta, dar niciodată nu am simţit asta în legătură cu mama.

A murit. S-a terminat.

În două zile voi muri şi eu. S-a terminat!

Mi-ar fi mai uşor dacă aş fi credincioasă.

Toate gândurile şi amintirile despre tine vor dispărea, Isaac. Va trebui să rememorezi momentul în care ne-am cunoscut, serile noastre în parc, plimbările prin pădure, clipa în care ai cunoscut-o pe doamna B., prima dată când ne-am ţinut de mână, primul nostru sărut, prima dată când am făcut dragoste. Va trebui să porţi cu tine toate amintirile, dar când vei muri va fi ca şi când nu s-au întâmplat niciodată.

Ca şi cum noi nu am existat niciodată.

Nimic de arătat, niciun semn, nicio înregistrare.

Dumnezeule! Cine îşi va aminti de mama când nu voi mai fi?

Iisuse! Dumnezeule! La naiba, mamă, îmi pare rău!

Îmi amintesc cum îmi strângeai mâna în faţa şcolii, cum mă îmbrăţişai când mergeam la culcare, cum strigai să vin să beau ceai, dar nu îţi mai văd chipul. Cu ochii închişi îl văd în fotografii, într-un parc, la o nuntă, închinând un pahar, înţepenit în acel moment, dar acum nu eşti în faţa mea.

Te aud plângând, certându-te la telefon cu oamenii cărora nu le poţi plăti datoriile.

Ai avut o viaţă grea. Mereu ai încercat să faci lucrurile mai bune pentru mine.

Mă gândesc la tot ce-a fost. Îmi alung gândul de la supărările tale şi îmi amintesc. Te aud râzând.

•

Este Crăciunul. Suntem la doamna B., la masă cu ea şi Ollie. Am economisit bani pentru că nu am cumpărat biscuiţi, ci i-am făcut eu şi cu Ollie. Nu ne pricepeam, dar nu conta. Am scris pe răvaşe glume care nici măcar nu erau amuzante şi le-am folosit.

Citeşti una... Îmi amintesc...

„De ce poartă vacile clopot?"

„Pentru că nu le funcţionează coarnele".

Nu este amuzant, dar tu râzi şi, când ne uităm la tine, începem să râdem şi noi. Nu ne putem opri. Mă doare burta. Văd cum îţi ştergi lacrimile cu mâna, dar încă nu-ţi văd toată faţa. Dar nu contează. Îţi ascult râsul. Îţi aud fericirea. Eşti mama mea şi sunt mândră. Mă bucur că sunt fiica ta.

Păstrează amintirea asta pentru mine, doamnă B.! Erai acolo, îţi vei aminti şi tu. Păstrează amintirea pentru mine după ce nu voi mai fi! Păstreaz-o în siguranţă! Păstreaz-o!

•

Orele trec.

Mi-e frig. Îngheţ.

Celula devine mai întunecată, iar acum fereastra este singurul lucru luminos de aici. Mă întreb cum arată luna în noaptea asta. Trebuie să fie mare, pentru că este atât de multă lumină afară încât pot să văd norii pe cer.

Vântul suflă mai puternic.

Degetele de la mâini îmi sunt înţepenite, iar cele de la picioare amorţite.

Creierul vrea să calculeze câte ore mi-au mai rămas, dar eu nu îl las.

Simt frigul în oase.

Poate am să mor îngheţată în noaptea asta. Vor veni la prima oră şi eu am să fiu un cub de gheaţă, iar ei vor trebui să-mi rupă braţele şi picioarele ca să mă îndrepte. Or să mă ridice şi or să mă scape pe pământ, iar eu am să mă sparg într-un milion de bucăţi. Probabil că vor tot continua cu şarada asta şi vor pune toate bucăţile rupte şi îngheţate pe scaunul electric.

„Nu pot să-mi petrec noaptea aşa", mă gândesc.

Tremur.

Aud un fel de ţăcănit ritmic sau nişte bătăi şi privesc împrejur, încercând să-mi dau seama ce este, gândindu-mă că voi reuşi să văd ceva în întuneric şi poate c-am să văd un şoarece cum fuge

prin faţa mea sau un păianjen uriaş care vrea să mă intimideze ţăcănind din colţi.

„Ţie îţi clănţăne dinţii”, îmi spun.

Trebuie să mă încălzesc sau cel puţin să fac în aşa fel încât să nu îmi fie şi mai frig. Încerc să mă gândesc la ce să fac, dar nu pot.

„Hipotermia afectează funcţiile creierului”.

Îmi doresc să fi avut la îndemână ceva mai mult decât cearşaful ăsta jalnic.

„Bate la uşă, cere o pătură, o pilotă!”

Mda, sigur. Nu mă pot mişca. Sunt obosită.

Îmi curge nasul acum. Deşi, dacă ar îngheţa, nu ar mai curge. La nas am ţurţuri de muci.

Poate că au renunţat la tortura psihologică şi acum trec la cea fizică.

Tremur şi mă înghesui ca şi când am patru ani şi trebuie să-mi fac nevoile. Nu pot rămâne pe loc. Îmi bag mâinile sub pernă. Mă răzgândesc. O strâng la piept.

„Ţine-ţi inima caldă!”

Nu-mi simt picioarele.

„Îmi doresc să fi fost cu mine, Isaac, mă gândesc. Să mă încălzeşti. Să mă ţii în braţe”.

„— Sunt, îmi spune el în mintea mea. Sunt aici lângă tine. Uită de frig! Ridică privirea spre cer alături de mine! Încă putem împărţi cerul.

— Totuşi, trebuia să se termine, nu-i aşa?

— Dacă tatăl meu nu ar fi...

— Am fost naivi.

— Nu, eram îndrăgostiţi.

— Eram?

— Suntem”.

CELULA 6

Martha

Un sunet ciudat mă trezeşte dintr-un vis frumos în care erai cu mine.

În vis, simţeam căldura braţelor tale în jurul meu, respiraţia ta pe pielea mea, bătăile inimii tale, mişcările pieptului tău în timp ce dormeai. Probabil că mi-a făcut inima să pompeze sângele prin corpul meu îngheţat.

Mi-a amintit de timpul petrecut în pădurea Bracken, când stăteam întinsă pe o pătură cu razele apusului pe chip şi mă blestemam pentru că m-am îndrăgostit de tine. Mai fericită decât am fost vreodată, dar aşteptând prăbuşirea atât de răsunătoare care urma să ne distrugă vieţile.

Pârâitul devine mai puternic; nu mă mai gândesc la tine şi mă ridic.

Celula asta nouă este minusculă. Este spaţiu doar pentru saltea, pentru vasul de toaletă prins în perete şi lavoarul de lângă el. Nu există fereastră, ci doar o gaură argintie, fără geam şi e prea mică pentru a avea nevoie de gratii.

Mă mişc uşor în pătratul de lumină solară care intră prin ea.

Pârâitul se aude ca şi când ar veni dintr-un difuzor, dar nu văd niciunul nicăieri.

S-a oprit. Nu se mai aude.

Liniştea este ciudată acum.

Aştept.

„Moartea, spune o voce, un sfârşit permanent al tuturor funcţiilor vieţii dintr-un organism. Sfârşit. Distrugere. Crimă sau omor”.

Nu îmi dau seama de unde se aude.

„A omorî: a ucide. A lipsi de viaţă. A cauza durere extremă sau disconfort. A cauza moartea cuiva”.

Parcă e fostul meu profesor de engleză. Tărăgănat şi monoton.

„A muri”.

Cred că se aude mai tare.

„A înceta să mai trăieşti. A deceda. A pieri”.

O, Dumnezeule!

„A nu mai funcţiona. A te opri. A trece treptat. A te stinge. A te prăbuşi. Rezultatul crimei”.

Mă întind pe jos şi-mi trag perna peste cap.

„Crimă: uciderea altei persoane, fără justificare sau scuză. A-i pune capăt. A distruge. A ucide brutal sau inuman. Mai ales provocând durere”.

Oare cât timp o să se mai audă?

„Durere: un sentiment neplăcut...”

Serios...

Casa familiei Stanton

— A fost doar o promisiune, spune Cicero când scoate cardul de memorie, închide calculatorul şi se uită la Isaac.

— O promisiune nu înseamnă nimic pentru tine? întreabă Isaac.

— Nu şi dacă cineva nevinovat va muri dacă o respect! spune Cicero aruncând cardul pe masă. Cum ai putut să faci asta?

— Din respect pentru ea! Pentru că nu sunt vreun adult care crede că ştie ce e mai bine, când de fapt nu ştie! Ea ştie ce face. Amândoi ştim.

— O vor ucide! strigă Cicero.

— Crezi că vreau să facă asta? spune Isaac. Nu crezi că aş prefera ca ea să spună adevărul şi să lupte?

— Sincer? Nu!

— Ea are dreptul să decidă! Trebuie să respect asta! La fel şi tu!

Isaac ia cardul de memorie de pe masă şi se grăbeşte spre uşă.

— Nu poţi să-l iei! strigă Cicero după el.

Isaac se opreşte şi se întoarce, fixându-l cu privirea pe Cicero, care este exasperat.

— Nu mai crede că ştii ce e mai bine, spune el pe un ton măsurat şi controlat. Pentru că nu ştii mereu. Nici eu nu ştiu. Sau Martha, sau Eve, sau chiar Max, sau tipul acela dezordonat, Gus, din High Rises. Dar împreună am putea şti şi trebuie să avem încredere unul în celălalt, ca să facem ce este corect.

— Pot s-o fac. Cu ceva ajutor din partea lui Max şi sprijin de la voi şi puţină *credinţă* că voi face lucrul corect, pot face asta. Crede-mă!

După ce pleacă şi uşa se închide fără zgomot, Cicero se plimbă prin cameră.

— Iisuse Hristoase, spune el trecându-şi mâna prin păr. Iisuse Hristoase!

Îşi ia sacoul de pe spătarul scaunului şi iese repede după Isaac.

Tăcerea se lasă în casă, iar când Eve se aşază la masă ţinându-şi capul în mâini, Max intră în cameră. Aruncând o privire spre mama lui, trece prin bucătărie, toarnă apă într-un fierbător şi îl porneşte.

Eve nu se mişcă.

Pune o lingură de cafea într-o cană şi scoate laptele din frigider. Cu toate acestea, Eve nu se mişcă şi nu scoate niciun cuvânt. După ce fierbe apa, umple cana, adaugă lapte, îl amestecă şi pune cana în faţa mamei lui.

Ea îşi ridică privirea.

— Mulţumesc, îi şopteşte.

El se aşază în faţa ei, ia un biscuit din pachet şi îl pune alături de cană.

— Tu ce crezi, Max? îl întreabă.

Max închide ochii, lăsând liniştea să îl învăluie.

— Despre Isaac şi Martha? Cred că se iubesc, îi răspunde în cele din urmă.

Martha

Martha stă pe un scaun rotativ alb, într-o cameră mică şi albă. În faţa ei nu se află nimic altceva decât un ecran de calculator.

— Bună, Martha, spune o voce înceată şi metalică din spatele ecranului.

Martha nu răspunde.

— Ce mai faci azi?

Fiecare silabă este pronunţată sacadat, cuvintele ciudate sunt rostite pe un ton vioi, simulând vocea umană.

Martha se roteşte pe scaun când spre stânga, când spre dreapta.

— Ne-ar plăcea să discutăm cu tine.

Ea se roteşte în continuare, oprindu-se cu spatele la ecran.

— Eşti prima utilizatoare a noului nostru serviciu de consiliere computerizată – consilierul virtual.

Martha se scarpină în cap.

— Spectatorilor de acasă le-ar plăcea să te întorci. Le-ar plăcea să-ţi vadă faţa.

Ea nu se mişcă.

— Pentru a beneficia din plin de consilierea noastră virtuală este necesar să te întorci.

Se aude un zbârnâit, iar scaunul începe să se mişte singur. Martha se opune, împingând podeaua cu picioarele goale, dar tot se roteşte, oprindu-se cu faţa la ecran.

Martha se mişcă pe scaun, îşi ridică picioarele şi se întoarce astfel încât i se vede doar spatele în ecran.

— Este necesar să te întorci.

— Du-te naibii, spune ea.

Luminile se sting, iar în cameră se lasă întunericul. Undeva, o uşă se deschide scârţâind.

— Hei! strigă Martha.

Sunetele înăbuşite ale unor paşi se aud în întuneric. Nişte chei zăngăne, câteva trupuri se foiesc, se aud zgomote înfundate şi un strigăt slab.

Este linişte.

Luminile se aprind din nou.

Martha, roşie la faţă, este legată de scaun.

— Mulţumesc pentru cooperare, spune vocea. Am vrea să ştim cum te simţi astăzi.

Martha nu răspunde.

— Mai sunt treizeci şi patru de ore şi cincisprezece minute până la posibila ta execuţie. Corectez: treizeci şi patru de ore şi paisprezece minute. Cum te simţi?

— Vreau să vorbesc cu Eve. Ea este avocata mea desemnată, spune Martha.

— Postul de avocat desemnat nu mai există. Doamna Eve Stanton nu mai este avocata ta. Noi, CV – consilierii virtuali îţi vom furniza toate cele necesare. Poţi să vorbeşti cu noi, în schimb.

— Nu vreau să vorbesc cu voi.

— Cu baza noastră de date nelimitată de experienţe virtuale, te putem ajuta să-ţi gestionezi emoţiile şi, astfel, să ne împărtăşeşti problemele, sentimentele şi secretele tale. Ai vrea să ne împărtăşeşti un secret acum?

— Nu, răspunde Martha.

— Ne pare rău să auzim asta. Simţim stresul din vocea ta.

— *Stres?* Sunteţi surprinşi? Ştiţi cum este! se răsteşte la cameră, după care tace brusc.

— Vrei să ne împărtăşeşti sentimentele tale?

— Nu, răspunde din nou.

— Ne-ar plăcea să ne împărtăşeşti sentimentele tale. Sau poate ai o problemă pe care ai vrea să o discuţi.

— De fapt, da, da, am o problemă. Poţi să o rezolvi pentru mine?

— Putem asculta şi empatiza. Putem să-ţi sugerăm metode prin care să gestionezi optim problema.

— Bine. Problema mea este că toţi sunteţi nişte nenorociţi.

— Ne pare rău să auzim asta. Cu toate că simţim că problema ta se naşte dintr-un punct de vedere subiectiv...

— Dintr-un punct de vedere subiectiv şi din nenorocita de *tortură.*

— ... şi ţi-am sugera să priveşti problema obiectiv. Asta ar putea să-ţi calmeze suferinţa:

— Nu am terminat.

— Te rugăm să continui.

— Am multe probleme. Să le discutăm pe toate?

— Este sarcina noastră să te asistăm atunci când ai nevoie. Dacă te va ajuta să discuţi despre toate problemele tale, atunci le vom discuta pe toate.

— Mulţumesc! Prima mea problemă, lăsând la o parte toate... *rahaturile...* care se petrec în celule, este că nu am niciun biscuit, iar asta mă întristează. Îmi lipsesc biscuiţii!

— Ne pare rău să auzim că eşti tristă şi că nu ai biscuiţi. Serviciul de pe culoarul morţii în care eşti încarcerată oferă trei mese pe zi şi niciuna nu include biscuiţi. Căutând în baza de date, aflăm că nu există planuri viitoare de includere a biscuiţilor în meniu şi, examinând situaţia ta, pare puţin probabil să fii eliberată. Aşadar, pe viitor, îţi recomandăm să eviţi comiterea crimelor care rezultă în încarcerarea ulterioară. Sperăm ca asta să-ţi rezolve problema.

Ea dă din cap.
— Corect! Ei bine, a doua mea problemă este că mi-ar plăcea să văd din nou un copac înainte de a muri. Este frumos să văd ceva verde.
— Ne pare rău că serviciul actual nu include folosirea copacilor. Totuşi, pentru că vrei să vezi ceva verde, suntem bucuroşi să te informăm că în această seară se serveşte mazăre.
— Minunat, răspunde Martha. Mulţumesc!
— Ai o a treia problemă?
— Da! Spune-mi calculatorule, chestia asta se transmite la televizor?
— Da.
— Este în direct? Câţi oameni urmăresc?
— Este în direct. Examinând statisticile prezente, estimăm că acum sunt aproximativ... douăzeci şi unu de milioane de telespectatori.
— Uau, sunt mulţi.
— Se estimează că execuţia ta va atrage un număr mult mai mare. Ţelul nostru este să depăşim 24,15 milioane, numărul de privitori care se uită pe acest canal ca să afle noutăţi despre asasinarea lui Kennedy.
— Aş putea să-l întrec pe Kennedy.
— Statisticile prezente te plasează în primii douăzeci.
— Pariez că ţi-ar plăcea să fie şi mai mulţi, nu-i aşa?
În spatele ecranului, mecanismul calculatorului pare că ţăcăne şi zbârnâie.
— Suntem aici ca să discutăm despre nevoile tale. Noi suntem consilierii tăi virtuali, iar ţelul nostru este să te sprijinim.
— Da, da, dar şi mai mulţi oameni… Te-aş putea ajuta cu asta.
Calculatorul nu răspunde.
— Chiar am un secret…
Calculatorul nu spune nimic.
— Aş putea să le spun spectatorilor voştri ceva care să-i şocheze atât de mult, încât o să le vină greu să creadă… Dar e ceva ce aş putea dovedi.
— După ce ţi-am analizat atât trecutul, copilăria, familia şi prietenii, cât şi dosarul şcolar şi opţiunile de viaţă, pare puţin probabil să ai într-adevăr un secret care i-ar şoca pe privitori sau

care le-ar cauza dificultăţi în a-l crede. Prin urmare, din nefericire, răspunsul nostru este că nu te credem.

— Dar sunteţi curioşi.

— Nu te credem.

Martha reuşeşte să ridice un pic din umeri, iar sprâncenele i se ridică întrebător.

— Deşi nu credem că secretul tău va şoca, eşti liberă să ni-l împărtăşeşti acum dacă vrei. Dacă ni te destăinui, ai putea să te odihneşti mai bine.

— Am să mor curând, de ce aş mai avea nevoie de odihnă acum? Nu, dacă vreţi să ştiţi, puteţi face ceva pentru mine.

În cameră este linişte. Pe marginea ecranului clipeşte o lumină roşie.

— Spune-ne secretul tău.

— Nu! mai întâi trebuie să faceţi ceva pentru mine.

— Spune-ne despre ce este vorba şi vom putea negocia.

Martha închide ochii în timp ce se gândeşte şi îşi întinde mâinile în chingile care le ţin.

— Bine. Sunteţi de acord să mă lăsaţi să o văd din nou pe Eve chiar acum, imediat? Vreau să o văd acum şi vă voi spune despre ce este vorba.

— Nu credem că putem avea încredere în tine.

— La naiba, răspunde Martha.

— Credem că ne este greu să dăm de doamna Stanton.

— Nu cred. Cred că este deja aici.

Este linişte din nou.

— Suntem de acord să o vezi pe doamna Eve Stanton încă o dată.

Martha îşi înăbuşă un zâmbet.

— Bun. Să spunem că secretul meu are legătură cu Paige şi *relaţia* mea cu el.

Curelele din jurul încheieturilor mâinilor ei se slăbesc.

— Ne vei spune secretul tău după ce vorbeşti cu doamna Eve Stanton?

Uşa se deschide şi intră un gardian.

Martha scutură din cap.

— Nu. Vă voi spune secretul meu, tot ce ştiu, când voi avea ultimul cuvânt. Chiar înainte de a muri.

Isaac

— Ce faci? şuieră Isaac.

Pe ecranul imens al televizorului atârnat de peretele din faţa lui, urmăreşte cum gardianul o conduce pe Martha. Imaginea camerei albe de consiliere este înlocuită de ecranul albastru al studioului unde stă Kristina, cu gura deschisă, buzele roşii simulând groaza, şi cu ochii conturaţi cu rimel, privind spre cer. Lângă ea, sigla cu ochiul şi cuvintele se rotesc încet.

— Închide porcăria aia!

Mama lui Isaac intră în cameră. Este îmbrăcată cu o pereche de pantaloni roz din velur şi un tricou alb. Faţa îi străluceşte în timp ce se tamponează cu un prosop. Părul îi este un pic ud.

— Ca şi când nu ar fi destul că mi-am pierdut soţul, acum trebuie să-i văd faţa fetei ăsteia pe oriunde mă duc.

— A fost şi tatăl meu.

— Într-un fel. Dar acum nu pari prea afectat de asta, nu-i aşa?

— Haide, Patty! Ştii cum era el. Ştii ce căuta în High Rises.

— Dacă ai de gând să-i spui tată, ai putea să-mi spui şi mie mamă.

— Îmi amintesc de mama. A fost o femeie mai bună decât ai putea fi tu vreodată.

— Dacă ţi-ai aduce aminte de ea, ţi-ai aminti că era o curvă!

— Se culca cu bărbaţi pentru bani ca să poată mânca şi să mă hrănească pe mine. Era singurul mod în care puteam supravieţui. Care este scuza ta?

Lovitura palmei ei îi înţeapă faţa, iar el suspină stupefiat.

— Indiferent ce făcea el, spune ea printre dinţi, nu înseamnă că merita să moară.

— Ochi pentru ochi? spune el fixând-o indignat cu privirea pe Patty, urma roşie a palmei fiind vizibilă pe obraz.

— Mda, ochi pentru ochi. L-a ucis! Aşadar, merită să moară.

— O regulă pentru ei, o regulă pentru noi, nu-i aşa? În orice caz, chiar ea l-a ucis?

— Dumnezeule, Isaac, eşti la fel de naiv pe cât pari? Ştii cine este ea, avea toate motivele să-l rănească pe tatăl tău. Nu credeam vreodată că o va face.

— Despre ce vorbeşti?

— Trebuie să plec.

— Nu, mamă.

El o apucă de încheietura mâinii şi o opreşte.

— Dacă acum îmi spui mamă, înseamnă că vrei ceva.

Se uită la mâna lui care o imobilizează.

— Isaac, dragule, nu te supăra. Ştiu că este tulburător. Ce vreau să spun e că sunt şocată, dar tatăl tău a fost un prost. Unii ar putea spune că a căutat-o cu lumânarea. Credeam că va fi mama, şi nu fiica...

Ridicându-i mâna, el îşi apropie faţa de a ei.

— El a călcat-o cu maşina pe mama ei, şopteşte Isaac, dar nu despre asta vorbeşti, nu-i aşa? Ce ştii?

— Multe lucruri, dar nu te priveşte niciunul.

— Lucruri în legătură cu Martha? o întreabă dându-i drumul la mână. Cred că ar trebui să discutăm.

— Eu nu cred că trebuie, spune ea îndreptându-şi hainele şi părul. Trebuie să plec.

— Mamă, este important.

— La fel şi prânzul cu prietenii mei.

— Mai important decât să vorbeşti cu fiul tău?

— Nu am niciun fiu, spune ea. Şi, dacă-ţi vrei binele, ai face bine să te hotărăşti de partea cui eşti.

Martha

„Să nu ucizi, spune vocea. Este una dintre cele zece porunci, cunoscute sub denumirea de Decalog, care se...”

Uşa spre celula Marthei se deschide, iar Eve intră.

„... regăseşte de două ori în Biblia ebraică...”

— Nu uita de cameră, şopteşte Martha în timp ce se ridică de pe salteaua aşezată direct pe podea.

„... prima dată în cartea Exodului...”

Eve dă din cap.

— Ce e cu vocea aia? spune ea.

„... apoi în Deuteronom...”

— Un fel de comentariu moralist al zilei, spune Martha pe un ton indiferent. Am auzit şi definiţii ale cuvintelor toată dimineaţa.

„... Unii spun că Dumnezeu a scris...”

Eve se încruntă la ea.

— Cum ar fi definiţia crimei şi a verbului „a ucide”, adaugă Martha. Ce e moartea, chestii din astea.

„... cele zece porunci pe lespezi din piatră...”

— Se pare că au trecut la morala religioasă acum, continuă ea. Nu-ţi vine să crezi câte rahaturi am aflat.

„... şi i le-a dat lui Moise...”

Martha se aşază pe podea. Este trasă la faţă şi are cearcăne la ochi. Deschide gura ca şi când ar face un efort teribil să o poată controla.

— Nu ai... Nu, nu contează.

„... pe muntele Sinai...”

— Va trece la islam, mormăie ea. Pare că e o serie. Cel puţin sonorul este dat mai mic decât la definiţiile cuvintelor.

„... Coranul include versete similare acestora, pe care unii învăţaţi le numesc...”

— Vezi?

Eve dă din cap şi se aşază lângă ea.

— Mai bine uită-te la mine, spune ea. Încearcă să ignori asta o vreme. Ascultă-mi vocea.

Martha se foieşte şi se întoarce spre ea.

— Mda, spune ea.

„... instrucţiuni, care...”

— Celula asta e minusculă, şopteşte Eve. Nu am mai fost aici.

Martha ridică din umeri.

— Nu am nevoie de multe, spune ea.

— Pare mai mică decât la televizor, continuă Eve, iar tavanul pare mai jos.

— Seamănă cu un sicriu, spune Martha. Dar este mai cald decât în ultima, deci...

Cele două stau pe saltea, cu spatele la cameră. Eve îşi lasă geanta lângă picioare şi o deschide.

„... apar de două ori în Coran...”

— Doar atât am reuşit să iau, şopteşte ea şi scoate o rămurică lungă abia cât mâna ei, cu frunze galbene aurii. Şi nici măcar nu este verde.

Martha zâmbeşte.

— Am spus că vreau să văd ceva înverzit gândindu-mă la tine, spune ea. Chiar ai făcut o diferenţă.

— Mulţumesc, răspunde Eve. Cred că ţi-o vor lua, dar...

Ea ridică din umeri. Vocea continuă, dar Martha îşi freacă degetele de coaja dură şi de frunzele uscate, încercând să ignore vocea.

— Am fost acasă la Gus, şopteşte Eve.

Martha se uită la ea.

— Ai luat...?

Cu grijă, Eve îşi duce degetul la buze şi dă imperceptibil din cap.

— Am citit totul, şopteşte ea.

— Chiar şi...?

— Scrisoarea mamei tale? Da!

Eve scoate un pachet de biscuiţi din geantă, îl deschide şi îl pune în faţa Marthei, ascuns de vederea camerei.

— Ai fost şocată?

— Nu, şopteşte Eve. Totul are sens acum. *Tu* ai fost şocată când ai citit-o?

Martha ia o gură şi mestecă fără să se grăbească în timp ce înghite şi priveşte pieziş spre Eve.

— Îmi pare rău de mama.

Eve dă din cap.

— Înţeleg asta, spune ea. Cine mai ştie?

— Nu pot fi mulţi, altfel el nu ar fi încercat să păstreze secretul.

— Crezi că va schimba situaţia?

— Doar treaba asta, nu. Dar există mai multă muniţie ca să-i facem să asculte. Ei bine... să-l asculte pe Isaac, în orice caz.

— Ştii că funcţiona camera de supraveghere de la pasaj în seara când a fost accidentată mama ta? întreabă Eve.

Martha se întoarce spre ea.

— Nu, nu am ştiut.

— Ai putea dovedi că el a ucis-o pe mama ta.

— Totuşi, nici înregistrarea nu este suficientă să rezolve ceva, nu-i aşa?

— De ce?

— Tot ce face este să arate că am avut motivul perfect!

— Mânie şi răzbunare?

Martha dă aprobator din cap.

— De ce tu şi Isaac nu v-aţi gândit bine la toate astea, înainte?

— Hmm. Vezi tu, uiţi ceva fundamental.

— Ce?

— Că până când Jackson nu a apărut în acea seară, nu puteam face nimic. Aveam hârtiile pe care le-a furat Isaac şi

scrisoarea mamei, dar nu puteam face nimic cu ele. Oricine avea influenţă nu ne-ar fi ascultat. Niciun poliţist nu s-ar fi atins de ele. Niciun politician, niciun ziarist. Şi, chiar dacă ar fi ascultat, dacă ar fi fost interesaţi sau orice altceva, nu ar fi putut face nimic. El avea prea multă putere. Nu am vrut decât să se afle adevărul şi să se facă dreptate pentru mama şi Ollie, dar împreună, eu şi Isaac, ne-am dat seama că putem face mai mult dacă am fi găsit o cale. Presupun că este stupid – cine suntem noi ca să facem ceva? Ar trebui să fie cineva ca tine sau Cicero. Nu adolescenţi, dar…

Ridică din umeri, aruncă firimiturile de biscuit din poală şi priveşte din nou spre Eve.

— Până când Jackson nu cădea la pământ cu o gaură în cap, iar poliţia nu venea cu sirenele şi luminile lor albastre şi toate astea, nu puteam să ducem la capăt planul. Brusc, la picioarele mele se află cadavrul unuia dintre cei mai cunoscuţi oameni din ţară, poliţia pe drum, cel mai probabil şi presa, iar eu ştiu ce să fac. Planul, dacă îl poţi numi aşa, consta din câteva cuvinte schimbate între noi în minutele de dinainte de sosirea poliţiei. Înainte de asta, totul era doar speranţă.

— Atunci, de ce ai făcut-o?

Ea se apleacă spre Eve şi vorbeşte mai încet.

— Deoarece vine o vreme când trebuie să alegi apatia sau acţiunea. Aş fi putut să plec şi să dispar iar în umbră şi să continui să trăiesc de pe azi pe mâine, privind nedreptăţile adunându-se în jurul meu, gândind „dacă aş fi făcut asta sau cealaltă”, „iată o altă persoană ca mama sau Ollie”, sau aş fi putut să rămân şi să spun lumii că m-am săturat, aşa cum au făcut-o *mulţi* alţii, şi să suport consecinţele şi să mă rog ca aceste consecinţe să poată schimba viitorul.

— Dar, Martha, până să se afle toate astea, când vei rosti ultimele cuvinte sau când Isaac va spune ceva la discursul victimei, oamenilor nu le va părea brusc rău pentru tine şi nu vor vota pentru nevinovăţia ta şi, chiar dacă ar face-o, ar fi prea târziu.

Martha pufneşte.

— Asta nu are legătură cu viaţa mea. Dacă ar fi avut, nu aş fi pledat vinovată. Are legătură cu ceva mai măreţ. Mâine am să mor, dar oamenii vor afla adevărul despre mama şi Ollie şi despre Jackson şi despre toate lucrurile în care era implicat. Şi,

odată cu asta, sper că o nouă justiţie o să aibă şansa să se nască. Una mai corectă, în care oamenii vor avea ochii deschişi şi nu vor fi păcăliţi de publicitate şi de presă.

— Eşti sigură că vrei să mori pentru o speranţă *nesigură*?

— Dacă nu aş fi crezut că măcar pot urni puţin lucrurile, atunci, ce rost ar mai fi avut?

— În tot timpul pe care l-am petrecut aici, Martha, nicio persoană nu şi-a recunoscut vinovăţia atât de uşor şi nu a fost atât de deschisă faţă de propria moarte. Nu ştiu ce să cred despre tine. Simt că te-am dezamăgit.

O clipă, Martha o fixează cu privirea pe Eve.

— Serios? şopteşte ea. Nicio persoană nu şi-a recunoscut vinovăţia atât de uşor?

Eve scutură din cap şi se încruntă.

Martha se apleacă.

— Şi soţul tău? şopteşte ea la urechea lui Eve.

Lui Eve i se taie respiraţia.

— Ştim cu toţii în Rises, continuă Martha. Nu el l-a ucis pe bărbat. *A fost* legitimă apărare, dar pariez că şi-a asumat vina pentru ca tu să poţi trăi, ca să poţi fi acolo pentru Max.

— Martha, nimeni... Max nu... i-am spus lui Jim să nu... Eu nu...

— Nu ştie nici măcar Cicero?

Ea scutură din nou din cap.

— Ştiu că de asta mă înţelegi şi ştiu că înţelegi de ce fac asta.

Uşa din spatele lor se deschide din nou. Eve împinge biscuiţii sub saltea şi îşi ia geanta.

— Este timpul să pleci, doamnă Stanton, spune gardianul.

Cele două se ridică.

— Nu voi putea să te mai văd, şopteşte Eve.

— Ce se întâmplă mâine?

— Mâine? repetă Eve şi o ia de mână. Îţi vei petrece ziua în Celula 7. Este mai mare decât asta. Ai văzut-o la televizor? La emisiune?

— Am văzut-o când a fost executat Ollie... Dar nu îmi amintesc.

— Am spus că este timpul să pleci, spune gardianul.

— Şi scaunul este acolo.

— Scaunul? Scaunul care... unde eu voi...

Vocea Marthei se sparge. Eve dă din cap.

Martha vrea să facă un pas spre ea. Pentru o secundă, se opreşte, apoi închide ochii şi îşi lasă capul în mâini.

— Sunt speriată, şopteşte ea.

Încet, Eve îi ia mâinile de pe faţă.

— Nu te voi uita niciodată, spune ea cu ochii înlăcrimaţi.

Martha respiră sacadat, corpul îi tremură când o cuprinde panica şi înghite aerul ca să se liniştească.

— Mâine, şopteşte Eve, închide ochii şi imaginează-ţi copacul în bătaia vântului. Fii pasărea care stă pe ram, apoi zboară.

Martha se apleacă spre ea.

— Spune-i lui Isaac... Spune-i că îmi pare rău... Spune-i... că îl iubesc.

Gardianul o trage pe Eve, iar lacrimile îi curg şiroaie pe obraji.

— Îi voi spune, strigă ea în timp ce este târâtă afară. Promit! Îi voi spune!

Uşa se trânteşte, iar înăuntru Martha se prăbuşeşte pe saltea. Se întoarce cu spatele la cameră şi trage pătura în jurul ei.

— Fii cu mine, Isaac, şopteşte ea şi închide ochii. Ţine-mă în braţe şi fă-mă să nu mă simt atât de singură.

În mintea sa, el este în spatele ei şi o ţine în braţe. Îi şopteşte la ureche că o iubeşte şi că vor fi mereu împreună.

Moartea este Justiţie

Emisiunea se difuzează în direct de câteva ore. Luminile sunt diminuate. În umbră, Kristina stă pe locul ei obişnuit din capătul biroului lung, iar Joshua este lângă ea. În dreapta, ecranul o arată pe Martha stând pe saltea, cu spatele la cameră.

Celula pare mai mare, mai curată, mai luminată, mai albă. Salteaua pare mai groasă, păturile, mai moi, iar mâncarea neatinsă din tavă, mai apetisantă.

KRISTINA: Tocmai de aceea este necesar să eliminăm postul de avocat-consilier desemnat. Vedeţi dumneavoastră, problema cu interacţiunea umană este că emoţiile şi sentimentele pot influenţa judecata.

JOSHUA: Chiar pare că Stanton a început să se ataşeze, într-un fel, de acuzata noastră.

KRISTINA: Într-adevăr şi, pur şi simplu, nu este corect. Trebuie să fii detaşat profesional. Această femeie o simpatizează de când era în Celula 1.
JOSHUA: Mă întreb totuşi, Kristina, dragi privitori, dragi spectatori, dacă această simpatie este cauzată de propria experienţă tragică.
KRISTINA: Nu prea tragică!

Joshua se uită rapid la Kristina.

JOSHUA (râzând): Ei bine... îmi imaginez că execuţia soţului este destul de stresantă, Kristina!

Se întoarce spre spectatori, iar ei râd cu el.

JOSHUA: A fost un caz infam. Jim Stanton, soţul ei, a fost executat pentru uciderea unui bărbat despre care a pretins că l-a atacat. A spus că a fost legitimă apărare, iar crima a fost un accident. Opinia publică s-a schimbat aşa cum nu am mai văzut până atunci: 92% au votat „nevinovat” până în seara din Celula 6, când un document al poliţiei ajuns la presă a arătat că bărbatul a murit din cauza unei lovituri în *ceafă.* Aşadar, nu a fost autoapărare, ci un atac laş.

KRISTINA: Cu siguranţă îţi aminteşti evenimentele, Josh!
JOSHUA (zâmbind): Ei bine, haide, Kristina, totul se află în noua mea carte, nu ştii?

El ridică o carte cu titlul *Ce merită ei*? şi deschide coperta la fotografia lui din interior.

JOSHUA: Cu o minunată fotografie de-a mea.

El face semn din ochi şi un murmur se aude din public.

JOSHUA: Dar, vorbind serios, cartea examinează ceea ce credem noi, publicul, că ar trebui să sufere un criminal pentru fapta lui.

KRISTINA: Moartea, se pare.
JOSHUA: În multe cazuri aşa este, dar nu în toate. Este interesant de văzut că vechea zicală „ochi pentru ochi” încă îi influenţează puternic pe oamenii moralişti. Zicala care a inspirat legea, această companie şi sigla noastră. O zicală ce

se găseşte în Biblie, dar al cărei sens este adesea interpretat greşit...

KRISTINA: Mulţumesc, Joshua, dar te rog să te opreşti acum, înainte de a ne lansa în discuţii prea vaste.

Camera se apropie de ea.

KRISTINA: Ca întotdeauna pentru prizonierii din Celula 6, răspundem la telefoane pentru voi, publicul votant, şi vă ascultăm părerea despre acest caz. Dar, înainte de a face asta, să fim atenţi încă o dată la ce face acest caz să fie atât de important şi de fascinant pentru mulţi. Iată vorbele bine alese ale prezentatorului nostru!

Ea zâmbeşte la camera care se roteşte spre ecranul din dreapta, acoperit de o imagine a statuii justiţiei de pe Old Bailey, care priveşte peste City cu braţele întinse, cu sabia cu două tăişuri într-o mână şi cu balanţa în cealaltă.

Din dreapta apare pe ecran un carton cu cuvintele: „Culpae poenae par este”.

Dedesubt, este traducerea: „Pedeapsa să fie pe măsura infracţiunii”.

Apoi, alt carton: *„Bonis nocet quisquis malis perpercit*” cu traducerea: „Oricine cruţă pe cel rău, îl răneşte pe cel bun”.

NARATORUL (din off): Legile şi normele noastre morale ne-au îndreptat mult timp şi ne-au ghidat prin războaie, revolte, tulburări civile, recesiune şi tumult religios, asigurându-ne că, şi atunci când suntem încercaţi, facem ceea ce este corect pentru cetăţenii noştri.

Imaginea de pe ecran se schimbă, aducând în prim-plan un coridor lung şi întunecat, cu uşi închise din metal de-a lungul lui şi cu o lumină slabă deasupra. Gratiile se închid în faţa camerei şi un zăngănit strident răsună.

NARATORUL (din off): Cei care nu au norme morale vor simţi din plin constrângerile legii.

Camera se retrage de-a lungul coridorului, lumina strecurându-se înăuntru până când ecranul devine complet alb.

NARATORUL: În urmă cu şase zile s-a comis o crimă care a şocat profund naţiunea.

Fotografii cu Jackson apar pe ecran: un băiat slab, de vreo şase sau şapte ani, care stă în şanţ, în apropierea cartierului High Rises, cu noroi pe faţă, ţinând o bucată de pâine în mâini. O altă fotografie cu el adolescent, cu blugi strâmţi şi un zâmbet superior, cu o ţigară între degete în timp ce un poliţist stă în faţa lui. O alta în care are în jur de optsprezece ani, cu un braţ atârnat de gâtul unei femei suple, cu păr lung, amândoi ţinând câte o sticlă de vin în mână.

NARATORUL: Jackson Paige ar fi putut rămâne aşa, dar a ales să nu o facă. A crescut în cele mai îngrozitoare condiţii imaginabile, dar a muncit ca să iasă din mizerie şi să-şi trăiască viaţa pe care o merita cu adevărat.

Imaginea se schimbă din nou. Este o fotografie cu el la douăzeci şi ceva de ani, în care ţine o servietă uzată în mână şi zâmbeşte nervos, în timp ce face semn din mână spre o cameră.

NARATORUL: Prima ieşire în faţa publicului, când a participat la emisiunea de televiziune *Ei contra noi,* în care ne-a arătat diferenţa dintre cei mai bogaţi oameni din ţară şi cei mai săraci şi în care, prin şarmul lui, şi-a găsit un loc în inimile noastre, iar el nu doar că a plecat cu peste un milion de lire ca premiu...

Pe ecran apare un Jackson exuberant, cu flori în jurul gâtului, cu o sticlă de şampanie deschisă şi, alături de el, o tânără zâmbitoare.

NARATORUL: ...ci şi cu viitoarea lui soţie, tânăra şi cunoscuta Patty West.

Apare o fotografie de nuntă de pe coperta revistei *Celebrity Gloss*!

NARATORUL: Împreună, au dominat paginile revistelor cu celebrităţi, petrecerile celor bogaţi şi celebri, au fost frecvent invitaţi în emisiuni, au apărut de nenumărate ori în public, iar el a devenit o persoană importantă pentru multe organizaţii filantropice, în timp ce ea i-a sprijinit munca şi l-a ajutat să-şi facă o carieră. Ei simbolizau cuplul perfect.

Urmează o serie de imagini în care Patty şi Jackson pozează generoşi în timp ce înmânează cecuri supradimensionate sau stau lângă bolnavi şi suferinzi.

NARATORUL: Momentul culminant al compasiunii lor pentru comunitate a fost acela când tragedia a lovit în timp ce Jackson se întorcea de la o acţiune pentru sprijinirea unei bănci de alimente din apropierea fostei lui locuinţe, din cartierul High Rises. O tânără mamă săracă s-a aruncat de la balcon. Primul ajuns la locul faptei, Jackson a fost impresionat de starea precară a fiului rămas singur şi, împreună cu Patty, l-au luat în grija lor şi l-au adoptat. Nu s-au zgârcit la creşterea orfanului, iar el şi-a continuat munca de caritate în Rises.

O fotografie pixelată, alb-negru, umple ecranul: Jackson stă în genunchi alături de un băiat cu lacrimi pe obraji.

NARATORUL: A fost un simbol al speranţei pentru mulţi, un filantrop, un idol al publicului. A fost un adevărat prinţ, deşi născut în haine sărăcăcioase. Cu toate acestea, a fost răpit dintre noi în urma unui act de violenţă fără sens.

Apare o imagine surprinsă de camera poliţiei: corpul pătat de sânge al lui Jackson zace pe un drum ud, pe jumătate ascuns în umbra pasajului.

Se aude muzica: o melodie lentă şi sentimentală interpretată la vioară.

Imagini cu oameni cuprinşi de tristeţe, cu feţele brăzdate de lacrimi sau chinuite apar pe ecran. Copii care îşi lasă desenele în locul unde a căzut. Adolescente care ţin în mâini câte un trandafir, bărbaţi maturi care se bat pe umăr, femei cu mâinile la gură şi băieţi cu capetele plecate şi feţe ascunse în glugi.

NARATORUL: Toate din cauza acestei fete.

O fotografie făcută la şcoală, în care Martha zâmbeşte, străluceşte pe ecran. Are părul creţ, cămaşa e călcată frumos, iar puloverul este curat.

NARATORUL: La ora 8.30, în seara de luni, Martha Elizabeth Honeydew a luat această armă...

Este arătată fotografia armei, făcută de poliţie.

NARATORUL: ...şi a descărcat gloanţele în Jackson Paige până când trupul a căzut în faţa ei, iar sângele i-a curs pe pământ.

Începe o înregistrare video pixelată: publicul vede din nou filmarea camerei poliţiei, imaginile mărite ale străzilor, girofaruri albastre ce clipesc, Martha care stă în lumina farurilor cu arma în mână, fugind înainte, pistolul poliţistului îndreptat spre ea.

POLIŢISTUL: Aruncă arma! Aruncă arma!

Martha se supune şi îşi pune mâinile pe cap.

MARTHA: Eu am făcut-o! L-am împuşcat! L-am ucis pe Jackson Paige!

Imaginea de pe ecran se schimbă din nou: arată o cameră mare, un perete din sticlă, o uşă solidă şi o podea goală. Lumina slabă cade pe bălţile din încăpere, dar lasă colţurile şi marginile în umbră. În mijloc este un scaun solid din lemn, cu spătarul înalt şi drept şi cinci curele din piele – două la înălţimea gleznelor, două pe cotiere şi una pe spătar, la înălţimea pieptului. Deasupra, o coroană din metal este ataşată de un braţ reglabil.

NARATORUL: Ce mai este de dezbătut?

Muzica se opreşte, iar sigla cu ochiul umple ecranul, în timp ce camera se retrage spre Kristina şi Joshua. În studio este linişte, iar starea de spirit este sumbră.

KRISTINA: Într-adevăr! Şi îi mulţumim prezentatorului fiindcă a venit din concediu pentru a înregistra aceste cuvinte pentru noi. Cu siguranţă asta înseamnă mult.

Ea se opreşte, ia un şerveţel, îşi tamponează ochii şi priveşte din nou la cameră.

KRISTINA (schiţând un zâmbet): Dar, în emisiunea şi în ţara noastră, suntem mândri de sistemul nostru democratic şi de faptul că dăm tuturor şansa să-şi exprime părerea. Alăturaţi-vă acum dezbaterilor pe pagina de internet, împărtăşiţi-vă părerile, telefonaţi-ne şi lăsaţi-vă mesajele! Ne vom întoarce după aceste reclame de la sponsorul nostru, Cyber Secure, ca să vă auzim gândurile. Dar, mai întâi, să vedem acele importante numere pentru votare...

Martha

Sunt nedumerită. Confuză. Gândurile şi ideile se amestecă în capul meu, ies, apoi se întorc. Nu mă pot linişti. Nu pot sta nemişcată. Creierul nu mi se poate odihni.

Ce m-a surprins este timpul petrecut gândindu-mă la viitor. Nu la lucruri mari, ci, de exemplu, la ce aş mânca mâine-dimineaţă, la ce ar fi de văzut la televizor săptămâna viitoare. Dacă va ninge în iarna asta. Lucruri din astea.

Am să aflu ce voi mânca mâine-dimineaţă, dar cam atât.

Este greu să te gândeşti la *nimicul* care se apropie. La cum va fi să nu... mai *exişti.*

Fără gânduri. Fără memorie. Fără televizor săptămâna viitoare sau zăpadă în iarna asta, ori fără cântecul păsărilor primăvara sau... sau... fără narcise, sau castane, sau curcubeie... sau... fără fulgere... sau...

Rahat, fato, taci odată!

Taci! Din! Gură!

Închid ochii, încercând să-mi ignor grijile, dar apoi nu văd în mintea mea decât imaginea vacii ăleia stupide, care întinde mâna după armă şi ţip „Las-o jos! Nu o face!”

Bubuitul a fost atât de puternic, iar scânteia pistolului atât de strălucitoare şi nu a fost nevoie decât de o fracţiune de secundă şi de cea mai mică mişcare a unui deget ca să curm o viaţă. Ce a spus omul ăla de ştiinţă? Newton era? „Pentru orice acţiune are loc o reacţie de forţă egală şi de sens contrar?”

Nu pare prea corect. Să îţi mişti degetul arătător şi cineva să moară.

Va fi şi mâine la fel, nu-i aşa? Apasă câteva taste pe telefonul personal, iar eu nu voi mai fi.

Ei au putere asupra vieţii mele, responsabilitatea de a face lucrul corect.

Şi noi am avut o responsabilitate în acea seară, totuşi a fost prima dată când puterea ne-a favorizat.

•

Dacă mă uit acum în urmă, din celula mea, văd că totul a căpătat avânt până într-un punct pe care nu l-am putut prevedea. Totul trebuia să ajungă la un final, la un moment dat. Însă, cu cât se precipitau mai mult lucrurile, cu atât apăreau alte şi alte probleme.

Dumnezeule, ce dezastru o să fie!

Oamenii vor vorbi despre asta. Îşi vor aminti. Sper că vor acţiona.

•

Încerc să îmi amintesc. Era cu o lună înainte de *acea seară.* Am luat cina cu doamna B., tu ai adus mâncare, iar ea a gătit-o. Nu mai mâncasem carne de mult timp, iar când mirosul fripturii a început să se răspândească de-a lungul coridorului, am crezut că vom iniţia o revoltă, aşa de entuziasmaţi eram.

Niciodată nu te-ai lăudat că aveai bani. Ai fost cel mai realist snob pe care l-am cunoscut vreodată!

Dar nu erai un snob, nu-i aşa? Pentru că, de fapt, erai din Rises.

— Ce de laude a mai primit Jackson pentru că te-a salvat, a spus doamna B. în timp ce mâncai din pui. Ziarele l-au adorat pentru asta.

— Nu îmi mai amintesc, am spus eu.

— Aveai şase ani, ca şi el. Dar tu, Isaac? Îţi aminteşti?

Tu ai scuturat din cap.

— Deloc, doamnă B. Deşi cred că, dacă aş fi locuit aproape de tine când eram copil, nu aş fi vrut să mai plec.

Ea îţi zâmbeşte. Ştii cum să fii fermecător.

— Povestea mamei tale a fost tragică, a spus ea. Era o doamnă extraordinară, ar fi făcut orice pentru tine. Niciodată nu am înţeles de ce a făcut-o.

— Ai cunoscut-o? am întrebat-o pe doamna B.

— Am văzut-o pe aici. Locuia pe lângă un prieten de-al meu, în casa Bluebell. Prietenul acela mi-a spus că ea zâmbea mereu. Nu s-ar fi gândit că era atât de deprimată.

Isaac şi-a lăsat cuţitul pe farfurie.

— O, agitaţia... *harababura.* Desigur că au pus gratii la ferestre, ca să nu mai sară şi alţii.

Tu ai închis ochii. Mi-am aşezat mâna pe piciorul tău.

Scuturând din cap, doamna B. a continuat.

— M-a uimit cât de repede a ajuns Jackson la apartament. A spus că era acolo ca să verifice dacă erai în regulă, că a crezut că ai putea să te apleci peste fereastră şi să o vezi moartă. Poate chiar să cazi şi tu. A ieşit cu tine în braţe, iar lacrimile îţi curgeau pe faţa murdară. Presa era deja acolo, cu acea femeie, Patty.

— A văzut cum s-a întâmplat? am întrebat eu. Ce făcea el pe aici?

— A spus că voia să-şi amintească de unde a plecat... care este cuvântul ăla... *seminţele*?

— Rădăcinile, am corectat-o eu.

— Mda, ăsta. A spus că s-a întors ca să dea de mâncare şi lucruri, să viziteze familiile tinere, să motiveze oamenii. Eu? Nu cred că era atât de simplu, ai oftat ridicând din umeri, cu colţurile gurii coborâte. Cine sunt eu ca să-mi dau cu părerea?! Poate că se plimba prin apropiere când s-a întâmplat.

Am văzut-o cum şi-a atins buzele cu degetele şi am aşteptat să continue, dar nu a făcut-o. De obicei, când se vorbea despre Jackson Paige, atmosfera se tensiona şi doamna B. folosea toate injuriile pe care le ştia, fără să-i pese niciodată de cine ar fi putut să o audă sau dacă era de acord sau nu.

Ce era diferit?

Că Isaac era acolo şi ea nu voia să-l vorbească de rău pe tatăl lui?

M-a impresionat că se gândea la el.

— Dar cum de a ştiut ce apartament era? am întrebat eu.

Ea m-a privit cu sprâncenele ridicate, ca şi când am depăşit măsura.

— Pui prea multe întrebări, domnişoară Martha! Ar trebui să te faci poliţistă! Nu cunosc răspunsul.

Am renunţat. Indiferent de ce credeam eu, sau ea, sau chiar Isaac, ideea era că tot el l-a crescut. L-a adoptat şi nu era obligat să o facă. Ar fi putut să-l lase să ajungă într-un orfelinat. De ce? Binele acestei fapte nu compensa toate celelalte lucruri pe care le ştiam despre rahatul ăla de om.

Dar tu te gândeai.

— Şi Patty? ai întrebat tu, începând să tai budinca Yorkshire.

— Mama ta vitregă?

Tu ai dat din cap. Ai servit o bucată de prăjitură şi nu ţi-ai luat ochii de la doamna B. când ai mestecat.

Ea a luat vasul cu sos şi a ridicat din umeri.

— Am văzut-o în persoană doar în ziua aia. Era drăguţă. *Frumoasă* chiar.

— Inteligentă? ai întrebat tu.

— Nu ştiu.

— Manipulativă?

— Nu ştiu, a repetat ea.

Apoi, ca şi când nu mai putea să-l ţină, a pus vasul cu sos din nou pe masă şi a oftat.

— Cum se zice pe aici, pe la voi... în spatele unui bărbat mare... nu... în spatele unei femei grozave...

— În spatele fiecărui bărbat de succes se află o femeie puternică? ai întrebat tu.

Doamna B. a dat din cap şi a zâmbit.

— Asta e!

V-aţi uitat unul la celălalt, iar zâmbetul i-a dispărut.

— Asta e, a repetat în şoaptă şi dând din cap şi ceva care mi-a scăpat s-a întâmplat între voi şi, pentru prima dată, m-am întrebat dacă Patty chiar era blonda proastă care se prefăcea a fi.

•

Când am terminat de mâncat, ne-am întors în apartamentul meu. Am stat pe podeaua micii sufragerii, cu draperiile trase şi cu luminile stinse. Focul ardea în sobă şi aprinsesem becul de sub ventilatorul montat în tavan. Am pornit şi ventilatorul, ne-am întins şi ne-am uitat la formele portocalii şi galbene care dansau pe tavan.

Pe fundal se auzeau slab nişte voci din apartamentele vecine, vuietul unei maşini care trecea în viteză undeva, afară, o sirenă de poliţie. Dar toate erau la mare depărtare. Eram singuri şi ştiam că se apropia de sfârşit timpul petrecut împreună.

M-am întors pe o parte şi m-am uitat la luminile de pe chipul tău. Colţurile gurii tale s-au înălţat într-un zâmbet când m-ai surprins examinându-te, iar eu le-am mângâiat conturul cu degetul.

— Mă gâdilă, mi-ai spus.

Şi mi-am condus mâna spre obraz. Apoi pe gât, peste mărul lui Adam. Apoi spre primul nasture de la cămaşă.

Ai început să respiri alert.

— Martha, ai şoptit.

— Şşş, ţi-am răspuns eu şi m-am apropiat şi te-am sărutat.

Degetele mele au deschis şi al doilea nasture şi ţi-am atins pieptul.

Te-ai retras uşor, mi-ai dat la o parte o şuviţă de păr şi m-ai privit.

— Martha, ai şoptit. Eu nu am mai…

Ai lăsat restul cuvintelor să plutească în aer.

— Nici eu, ţi-am răspuns.

— Eşti sigură că vrei?

Am dat aprobator din cap.

Îţi vei aminti, oare, ce s-a întâmplat după aceea? Cum ai putea uita?

M-ai sărutat şi tu. Ne-am sărutat. Ne-am contopit, neliniştiţi şi jenaţi, plini de hormoni, de dorinţă şi poftă trupească, pe care nu ştiam că le am în mine.

Ne-am dezbrăcat, iar pielea ta era fierbinte şi moale, pieptul pufos, braţele puternice, degetele delicate, dar neîndemânatice.

Am vrut să te ating peste tot, dar mi-a fost frică să o fac. Te-am dorit, te-am iubit, nu mi-am putut imagina pe nimeni mai potrivit pentru prima dată în afară de tine.

Amândoi ne-am jenat de propria goliciune. Ne-am privit în ochi ca să ne încurajăm, am chicotit din cauza nepriceperii noastre, am zâmbit ca să ne consolăm, ne-am ascultat respiraţia sacadată când lucrurile s-au întâmplat. Mişcându-ne, inimile noastre au bătut mai tare, iar corpurile ni s-au agăţat unul de celălalt cu transpiraţie, şi nervi, şi usturimi de genunchi şi coate, cauzate de covor.

Ne-am împărtăşit cerul şi stelele. Acum, împărtăşeam prima noastră experienţă sexuală.

Am tras pătura de pe canapea şi am stat goi sub ea.

— M-ai sedus, mi-ai spus zâmbind.

Am râs de tine.

— Nu cred!

— Nu mă plâng.

Într-un apartament vecin, un ceas a bătut ora douăsprezece.

— Este miezul nopţii, am zis. Părinţii tăi vor deveni suspicioşi.

Te-ai ridicat într-un cot.

— Mi-aş dori să pot rămâne.

Mă gândeam la acelaşi lucru, dar am scuturat din cap.

— Nu îi da motiv să te urmărească aici, am spus eu.

— Ştii ce spunea mai devreme doamna B... Greşeşte! El nu se afla în zona asta ca să dea mâncare nimănui, mi-ai spus.

— Ştiu, am răspuns.

— O cunoşti pe mama, pe mama mea *adevărată*, nu pe Patty? Ei bine, după ce tatăl meu a murit, ea şi Jackson au fost...

M-am întors şi m-am uitat în ochii tăi, care străluceau în lumină.

— El a mai fost în apartamentul ei…

— Nu mai contează, am şoptit.

— Contează, ai zis tu. Ştiu că nu s-a sinucis.

M-am uitat la culorile care se jucau pe pielea ta şi ţi-am simţit durerea.

— Ea avea probleme, dar niciodată nu a încălcat vreo promisiune. Nici măcar în cele mai negre zile. A doua zi era ziua mea de naştere. Chiar a doua zi. Iar ea mi-a promis că o să mă ducă la grădina zoologică. Avea biletele. A făcut până şi gustări pentru picnic. Era într-o stare de spirit bună. Nu avea nicio logică să se arunce în gol.

— Spui că el a împins-o? De ce ar fi făcut asta? am întrebat.

— Nu ştiu. Poate că i-a ameninţat viaţa lui comodă. Poate că voia să-şi manifeste puterea. Poate că i-a făcut plăcere pur şi simplu.

Am văzut cum amintirile şi anii în care ai încercat să înţelegi asta te distrug şi m-am tot gândit la o întrebare pe care ştiam că nu trebuia să o pun.

— Isaac, am şoptit punând o mână pe tine. De ce te-a adoptat?

Încet, s-a întors cu faţa la mine.

— L-a făcut să pară bun, nu-i aşa? Faptul că m-a adoptat pe mine, un orfan sărac din Rises. Îl face să pară bun şi compătimitor. Ştii, oamenii îl admiră pentru asta. Îl plac. Îl respectă. Ce tip cumsecade, cred ei. Dar nu cred că a fost ideea lui. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult cred că altcineva îl manipula. Şi, cu cât mă gândesc la asta, cu atât mă enervez mai tare.

— Este inutil să te enervezi. Asta nu schimbă nimic.

— Nimic nu se va schimba vreodată, ai spus. Sunt din ce în ce mai convins de asta. Totul este inutil! Ştii asta la fel de bine ca mine.

Dar, cu acele cuvinte, s-a întâmplat ceva. M-am simţit cuprinsă de nişte valuri reci. Ca şi când m-aş fi trezit din cauză că am fost pălmuită sau că m-am împiedicat ratând o treaptă în timp ce coboram scările.

— Ba se va schimba, am spus eu total convinsă. Se va întâmpla ceva şi lucrurile se vor schimba. Trebuie să se schimbe!

Şi s-a schimbat ceva, nu-i aşa?

Ceva s-a schimbat.

CELULA 7

Martha

Uşa Celulei 7 se deschide, iar eu intru cu inima strânsă.

Scaunul e în mijlocul camerei, cu curelele în jurul lui, aşteptându-mă.

Mă opresc, nu mă pot mişca.

Se aude un zbârnâit, iar eu îmi ridic privirea spre partea de sus a peretelui. O cameră este îndreptată spre mine. Vreau să zâmbesc spre ea, să fac semn din mână, să îi arăt degetul mijlociu sau să ţip la ea, dar nu pot face nimic.

Uşa se trânteşte în spatele meu, iar eu tresar şi ţip speriată, ceea ce ar fi trebuit să nu fi făcut. Nu vreau să par slabă, dar inima îmi bate atât de tare, încât sunt sigură că cei care mă urmăresc văd că tremur din toate încheieturile.

Stau în umbră fără să mă mişc, holbându-mă la scaun şi la curelele lui.

Pe perete ticăie un ceas.

„Este ora opt dimineaţa, anunţă o voce electronică. Mai sunt treisprezece ore până la posibila ta execuţie. Statisticile actuale sunt: 97% pentru, 3% împotrivă. Îţi vom mai transmite informaţii peste o oră”.

Rahat!

Isaac

În camera lui, Isaac închide televizorul.

Respiră adânc şi se uită la lucrurile de pe birou: fotografii, documente, un card de memorie... Ia un plic pe care scrie „Testament” şi pune celelalte lucruri în el.

Se uită la ceas.

— Douăsprezece ore şi cincizeci şi opt de minute până la posibila ta execuţie, spune el.

Eve

Eve se uită în oglinda mesei de toaletă. Părul îi este aranjat, dar este nemachiată.

— Ştii că vor aduce vorba despre tata, spune Max din pragul uşii.

Eve dă aprobator din cap.

— Ştiu, şopteşte ea, dar trebuie să fac asta.

— Vrei să vin cu tine?

Ea se întoarce şi se uită la el.

— Nu mă deranjează, spune el.

Ea încuviinţează.

— Ar fi bine.

Cicero

— Nu mai eşti judecător, îşi spune Cicero în timp ce îşi întinde spuma de ras pe faţă. Ce crezi tu nu contează. Nimănui nu-i pasă!

Şterge aburul de pe oglindă astfel încât să i se vadă doar ochii. Se priveşte sever.

— Dar recunosc nevinovăţia când o văd, şopteşte el. Şi cunosc corupţia.

Se bărbiereşte.

— Influenţa ta a dispărut, bătrâne, îşi spune. Acum nu mai poţi fi decât un umăr pe care să plângă alţii.

Barba scurtă scrâşneşte când lama trece peste obraz.

— Umeri slabi şi inutili, mormăie el.

Moartea este Justiţie

Pete albe, bâzâit şi pârâit pe un ecran albastru-închis. Sigla cu ochiul clipeşte, iar cuvintele „ochi pentru ochi” se rotesc în jurul pupilei negre.

NARATORUL: Studioul „Ochi pentru ochi” vă prezintă...

Cuvintele nu se mai rotesc, iar literele devin zimţate. Ochiul se înroşeşte şi se închide.

NARATORUL: ...emisiunea de azi *Moartea este Justiţie*, cu gazda noastră...

Culoarea albastră dispare, iar luminile se aprind deasupra Kristinei, care stă pe locul ei obişnuit, cu o coafură şi un machiaj impecabile.

NARATORUL: ...Kristina Albright!

KRISTINA: Bună dimineaţa, dragi spectatori. Ce săptămână extraordinară am avut aici, la *Moartea este Justiţie*, şi, Doamne, ce justiţie v-am oferit!

Spectatorii din studio aplaudă.

KRISTINA: Trei execuţii în trei zile cu siguranţă ne fac străzile mai sigure. Te poţi întoarce pe jos de la şcoală sau de la serviciu ştiind că sunt trei criminali mai puţin pe stradă. Împreună cu poliţia şi voturile voastre, facem o diferenţă şi facem din ţara noastră un loc mai bun în care să trăim.

Aplauzele se înteţesc.

KRISTINA: Şi se pare că în seara aceasta vom fi martorii unei alte execuţii, dar încă mai avem de aşteptat câteva ore. Să ne uităm repede la ce face acuzata chiar acum!

Ea se ridică şi se îndreaptă spre ecranul din dreapta.

KRISTINA: Dragi spectatori, aceasta este transmisiunea noastră din Celula 7. Pentru cei care nu sunt familiarizaţi cu asta, Celula 7 este şi sala de execuţie. Acuzata îşi petrece ziua acolo, capabilă să meargă prin cameră şi să examineze scaunul, să ia ultima cină, până la închiderea liniilor de vot, la ora 8.30 seara.

Moderatoarea se opreşte şi priveşte ecranul. Martha este îmbrăcată cu salopeta albă şi stă în faţa uşii, cu picioarele goale pe podeaua din ciment. Kristina zâmbeşte.

KRISTINA: Pare cam îngrijorată, nu-i aşa?

Spectatorii râd.

KRISTINA: Am răspuns la telefoanele voastre pentru criminala noastră, Martha, şi am citit mesajele şi e-mailurile, iar aici este Joshua Decker, reporterul nostru de teren, împreună cu care le vom trece în revistă.

Îmbrăcat cu un costum cambrat şi cu cravată, Joshua intră în platou, salutând cu mâna publicul care îl aclamă.

KRISTINA: Mă bucur să te văd din nou, Joshua! Se pare că te vedem tot mai des în ultima vreme.

JOSHUA: Mulţumesc, Kristina! Este o plăcere să mă aflu aici.

El se întoarce spre spectatori şi zâmbeşte. Din public se aude un murmur discret.

JOSHUA: Şi sper că voi putea să vă văd mai des în viitor.

Moderatoarea zâmbeşte, se întoarce şi se uită la ecran.

KRISTINA: Să ascultăm acum unele dintre părerile voastre.

JOSHUA: Bineînţeles!

Reporterul apasă pe ecranul interactiv, trăgând casetele cu mesaje, apăsând şi mărindu-le pe unele dintre ele.

JOSHUA: Aşa cum poţi vedea, Kristina, emoţiile sunt maxime. Se pare că spectatorii noştri au puţină compasiune pentru „Martha nemiloasa”, aşa cum o numeşte în mod crud presa.

KRISTINA (râzând): Pe asta nu am auzit-o!

Reporterul arată spre ecran.

JOSHUA: Uită-te la unele dintre acestea – „Ar trebui să ardă în iad”, spune Tony. „Cum poate fi o adolescentă atât de rea?” întreabă Chandra. „Societăţii ar trebui să-i fie ruşine pentru că lasă imoralitatea să se înmulţească”, un mesaj cu adevărat dur de la Caswell. Dar acesta mi-a atras atenţia în mod special: „La ce se poate aştepta societatea în afară de desfrânare, moarte şi distrugere, când moralitatea noastră e în declin în ultimii ani? Nu este surprinzător că o adolescentă poate comite o asemenea crimă când este crescută într-o familie nepotrivită. Vina ar trebui să şi-o asume mama ei”. Iar acesta este de la Geri. Niciun nume de familie aici pentru Geri. Dar chiar putem arunca vina la picioarele mamei care, din câte ştim, a suferit şi ea...

KRISTINA (întrerupându-l): Ei bine, dragi privitori, am vrea să auzim părerea *voastră* despre acest lucru. Ce credeţi? Cu

siguranţă, am mai auzit argumentul acesta. Cât din răspundere ar trebui să îşi asume mama?

JOSHUA: Avem o legătură telefonică. Bună, cum te numeşti?

APELANTUL 1 (STEVIE): Mă numesc Stevie şi vreau să vă întreb ceva în legătură cu camera video.

Kristina şi Joshua se încruntă unul la celălalt.

JOSHUA: Îmi pare rău, Stevie, noi întrebasem dacă lipsa unei familii unite poate afecta comportamentul unui copil.

STEVIE: Mda, corect, înţeleg asta, dar am fost prins dormind la pasaj noaptea trecută, iar cei de la poliţie mi-au spus că m-au văzut pe camera video. Camera de supraveghere, da? Deci, dacă încă funcţionează, cum de nu au înregistrarea din ziua în care a fost ucis Jackson?

KRISTINA: Stevie...

STEVIE: Pentru că eu cred că poate o au, dar, pe de altă parte, de ce nu o arată? Întrebaţi-vă: hei, de ce nu o arată? Ei bine, cred că deoarece...

Legătura se întrerupe.

JOSHUA: Stevie? Stevie...?

KRISTINA (zâmbind): Îmi pare rău, dragi privitori, se pare că am pierdut legătura cu Stevie. Mă întreb cum de îşi poate permite să sune...

JOSHUA: Avem un alt apel? Da, avem. Bună, cum te numeşti şi ce vrei să ne împărtăşeşti?

APELANTUL 2 (LUKA): Bună! Mă numesc Luka şi vreau să adresez o întrebare în legătură cu Martha şi emisiunea voastră de alaltăieri.

JOSHUA: Spune!

LUKA: Invitatul vostru a spus că nu ai nevoie de dovezi deoarece ai un motiv, dar apoi nu a mai spus care era motivul. Ai putea să-mi spui care se presupune că a fost motivul pentru care Martha a vrut să-l ucidă pe Jackson Paige?

Kristina priveşte pieziş.

KRISTINA: Mmm... ei bine, Luka, acest lucru a fost discutat pe larg acum două seri şi ţi-aş sugera să intri pe pagina noastră de internet şi să urmăreşti toată emisiunea. Sunt sigură că vei găsi răspunsul.

LUKA: Am intrat pe internet. Nu este niciun răspuns. Ţi-am spus, el nu a menţionat care a fost motivul ei şi nu înţeleg de ce a făcut-o. Şi de ce ar recunoaşte fapta dacă ştia că va muri?
JOSHUA (încet): Poate că simte că nu are pentru ce trăi...
LUKA: Şi care este secretul pe care spune că îl are? Dacă acesta schimbă situaţia? Atunci va fi prea târziu, nu-i aşa?
KRISTINA: Mulţumesc pentru că ai sunat. Avem un alt apelant?

Ea ţine un deget la ureche. Transpiraţia i se adună pe buza superioară.

KRISTINA: Da, avem. Bună şi bine ai venit!

APELANTUL 3: Bună, Kristina! Sper că nu mă vei întrerupe şi pe mine.

Moderatoarea râde nervos.
APELANTUL 3: De când s-a introdus sistemul de votare, peste 2.500 de oameni au fost executaţi. De la moartea lor, s-au găsit dovezi care atestă că mai mult de cincizeci dintre aceştia erau nevinovaţi. Totuşi, nu toate cazurile au fost analizate.
KRISTINA: Vrei să spui că 2 450 erau vinovaţi.
APELANTUL 3: Posibil. Totuşi, de asemenea, mai mult de cincizeci de criminali nu au fost cercetaţi pentru crimele lor. În plus, în aceşti ani, din cauza costurilor zilnice, s-a mărit şi preţul apelurilor şi al internetului, care au devenit un lux şi chiar inaccesibile pentru aproape 45% din populaţie...
KRISTINA: Ar putea folosi sistemele publice... bibliotecile...
APELANTUL 3: Pentru care tot trebuie să plăteşti. Din nou, sunt mult prea scumpe pentru majoritatea oamenilor şi sunt tot mai inaccesibile. Uitându-mă la arhiva voturilor, pe care o am în mână, îţi pot spune că, în cazul de faţă, al Marthei Elizabeth Honeydew, 98,3% din voturi provin din zone cu aceleaşi venituri ca acelea din City şi Avenue. De fapt, 56,2% din numărul total de voturi, votul *total* provin de la un singur număr de telefon. *Un singur* număr de telefon. Vrei să ştii al cui e?
KRISTINA: Îmi pare rău, apelantule, care spuneai că este numele tău?
APELANTUL 3: Nu l-am spus. Acel număr de telefon...
KRISTINA: Şi cum de ai obţinut arhiva cu telefoanele?

APELANTUL 3: Cum le-am obţinut nu este important. Kristina, mă întrerupi pentru că nu vrei ca informaţiile să ajungă la public şi la spectatorii tăi loiali? Cu siguranţă îi respecţi suficient de mult încât să le permiţi accesul la adevăr, ca să poată vota în cunoştinţă de cauză?

KRISTINA: Eu...

APELANTUL 3: Este numărul de telefon al lui William Crawford. Ştii cine este el? A fost avocatul lui Jackson Paige şi încă lucrează în beneficiul lui. Spune-mi, Kristina, de ce crezi că ar face asta? De ce vrea ca această fată să moară?

KRISTINA: Dragi spectatori şi privitori, vreau să vă cer să ignoraţi această informaţie. Aceasta este o calomnie împotriva unuia dintre cei mai prolifici şi de succes avocaţi din ţară. Nu există nicio dovadă...

APELANTUL 3: Îmi pare rău, Kristina, ai spus dovadă? Acum *vrei* dovezi? Nu doar motiv? Ei bine...

Ecranul pâlpâie şi arhiva apelurilor telefonice ale avocatului apare, numărul de apeluri pentru linia „vinovat” fiind clar vizibilă.

Publicul suspină.

KRISTINA: Apelantule? De unde ai asta? Este ilegal. Aşa ceva nu poate apărea la televizor.

Linia telefonică se întrerupe, dar arhiva cu apeluri rămâne pe ecran. Joshua nu face altceva decât să privească publicul, schiţând un zâmbet în colţul gurii.

KRISTINA: Dragi privitori, trebuie să-mi cer scuze pentru pătrunderea ilegală în sistemul nostru cu documente posibil falsificate. Ne vom întoarce după acest scurt mesaj din partea sponsorului nostru, Cyber Secure.

Ea zâmbeşte forţat.

Cicero

Cicero se şterge pe faţă de transpiraţie cu un prosop şi respiră zgomotos.

— M-am descurcat bine? întreabă el.

— Te-ai descurcat minunat, spune Max. Îi ia telefonul şi scoate un capac de pe microfon. Nu vor şti că ai fost tu.

— Ar fi bine să nu ştie. În orice caz, cum ai obţinut arhivele? Mama ta ştie?

— O, le-am făcut pe calculator...

— Dar?

— Oricum, contează doar ce se întâmplă, nu-i aşa? Ştii că voturile sunt aranjate.

— Nu chiar aranjate, dar...

— Oamenii cu bani modifică telefonul astfel încât votează de nenumărate ori pentru ce rezultat îşi doresc. Asta înseamnă să le aranjezi, nu-i aşa? Toată lumea ştie ce se întâmplă. Noi doar le-am dat de gândit un pic mai mult. El închide calculatorul. Trebuie să plec, mama mă aşteaptă la studioul de televiziune.

— Se duce la emisiunea *Moartea este Justiţie?*

Max dă aprobator din cap.

Martha

Celula asta este cea mai rea. Credeam că va fi mică, mai curată şi mai albă, cu lumini strălucitoare... ca la spital. Dar este întunecată şi mizerabilă. Aerul este rece. Mi s-a făcut pielea de găină, cimentul pe care stau cu picioarele goale este îngheţat şi nu am unde să stau. E doar scaunul ăsta îngrozitor, cu curele.

Îmi aminteşte de un scaun demodat, dintr-un cabinet stomatologic.

„Aşază-te aici, fetiţo, mi-ar spune dentistul, cu un şorţ murdar, stropit cu sânge, şi cu faţa acoperită de o mască. Lasă-mă să pun curelele în jurul tău, te vei simţi mai confortabil aşa”.

O, taci din gură, Martha!

Îmi este greu să cred că în câteva ore tot ce se întâmplă în mintea mea se va opri, iar eu voi înceta să mai exist.

Are cineva suflet? Eu am?

Îmi aduc aminte că urmăream emisiunea asta de la televizor, în care se spunea că, în primele clipe după ce mori, pierzi douăzeci şi unu de grame din greutate. Unii oameni cred că este greutatea sufletului. O pierzi pentru că ţi-a părăsit corpul.

Este amuzantă această teorie.

Înseamnă că fantoma cântăreşte douăzeci şi unu de grame?

Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic.

Mă mut în cealaltă parte a camerei şi îmi sprijin palmele de sticla securizată care separă celula de zona de vizionare.

Când le dezlipesc, îmi văd urmele degetelor şi mă uit după cele ale altor oameni. Poate că sunt şi ale tipului care a fost executat ieri, cel cu care am vorbit, sau ale celui de dinaintea lui.

Gardianul mi-a spus că nu au mai fost atât de aglomeraţi de multă vreme.

Totuşi, nu văd niciuna. Presupun că trebuie să cureţe sticla. Mă întreb dacă spală şi scaunul.

Este ciudat faptul că am mai fost aici, dar de cealaltă parte a sticlei, privindu-l pe Ollie. Pentru că eram cel mai apropiat şi singurul membru al familiei victimei – mama mea –, mi s-a oferit ocazia să ţin un discurs.

Am ales să nu o fac. Aveam lucruri de spus, dar erau private. Nu am vrut ca presa să le transforme în ceva ce putea fi citat în afara contextului şi răspândit prin paginile ziarelor, ca să câştige ei bani.

M-au întrebat dacă voiam să fie scoasă sticla, pentru a putea vedea mai bine execuţia. Le-am spus că, dacă ar fi fost după mine, execuţia oricum nu ar mai fi avut loc, iar dacă trebuia să se întâmple, s-ar fi desfăşurat într-un loc particular, în care Ollie să poată muri în pace, nu cu un milion de feţe anonime holbându-se la el.

Nu ştiu ce aleg alţi oameni. Nu am urmărit niciodată emisiunea la televizor. Mi s-a părut o lipsă de respect să nu o fac, dar m-aş fi simţit ca un spion dacă aş fi făcut-o.

În orice caz, doamna B. a fost mulţumită de alegerile mele. Ei bine, pe cât de mulţumit poţi fi atunci când îţi ucid singurul fiu.

Sunt scaune în zona de vizionare, de cealaltă parte a sticlei. Rânduri de scaune se întind până în spate. Nu-mi dau seama câte sunt, este prea întuneric şi nu-mi amintesc de data trecută. Zece rânduri? Poate mai multe.

Este ca un cinematograf, iar eu sunt personajul principal al filmului.

Acţiune în direct, nu-i aşa?

Cine va veni să mă vadă murind?

Doamna B.? Nu, nu cred că poate suporta asta.

Prietenii de la şcoală, pe care nu i-am mai văzut de la moartea mamei şi de când a trebuit să renunţ la şcoală? Poate.

Oamenii din Rises, ca Gus? Tipul fără adăpost care era acolo în acea noapte? Nu, nu cred.

Eve?

Presa?

Isaac?

Isaac, ştiu că tu vei fi.

I-am lăsat doamnei B. toate lucrurile mele, dar am cerut ca cenuşa mea să ajungă la tine. Tu vei şti unde vreau să fie împrăştiată. Te văd acum, când închid ochii şi îmi sprijin capul pe sticlă. Mergi pe alee, spre pădure. Este frig, iarnă, vântul şuieră împrăştiindu-ţi părul în toate direcţiile. Ai gulerul săltat şi umerii ridicaţi, te uiţi spre pădurea din depărtare.

Cele douăzeci şi unu de grame merg cu tine, dar tu nu mă poţi vedea. Vreau să te iau de braţ, să-mi strecor mâna în buzunarul tău şi să-ţi simt degetele apucându-le pe ale mele.

Sper că mă simţi cu tine, dar mă tem că nu va fi aşa.

În poiana din mijlocul copacilor, locul în care am stat împreună lângă focul pe care l-am făcut, locul în care ne-am sărutat prima dată, unde am stat întinşi la soare, va fi locul în care îmi vei lăsa cenuşa, iar când vei vrea să-ţi aminteşti de mine şi de timpul petrecut împreună, va fi locul în care vei reveni.

Iar când totul va fi de rahat, când lupta va deveni extrem de grea, va fi locul în care vei veni ca să te simţi din nou puternic.

O să-mi lipseşti.

Mi-ai luminat viaţa când totul era întunecat.

M-ai trezit şi mi-ai dat putere să fiu din nou eu însămi.

Mi-ai dat motivul pentru care să mă trezesc dimineaţa, să savurez fiecare zi din viaţă şi să zâmbesc din nou.

Şi, chiar dacă mâine nu voi mai fi aici, motivul pentru care voi muri este unul pentru care merită să mori.

Vei avea grijă de asta.

•

Este ora nouă dimineaţa. O, iar vocea aceea! „Mai sunt: douăsprezece ore până la posibila ta execuţie. Statisticile prezente sunt: 96% pentru, 3,5% contra. Îţi vom mai transmite informaţii peste: o oră”.

Acest lucru este cel mai rău. Să se întâmple acum!

Mă aştepţi, mamă? Ollie, eşti şi tu acolo?

Lovesc cu pumnii în sticlă.

— Fă-o acum! strig eu lovind neîncetat cu pumnii. Ucide-mă acum!

Când mă opresc, aud zbârnâitul camerei, dar nimic altceva.

Mă aşez şi îmi sprijin capul de podea.

Aminteşte-ţi ce am spus, Isaac! Pot fi martiră, dar tu trebuie să fii luptătorul. Închid ochii.

•

Ne întâlneam de optsprezece luni când el a aflat. Dumnezeu ştie cum am reuşit să ne vedem atât de mult. „Pentru că el este mereu ocupat, mi-ai spus. Nu îi pasă ce fac”.

Dar ai fost suspicios pentru o vreme. Credeai că îţi urmăreşte telefonul, aşadar, ai început să îl laşi la un prieten. Şi mi-ai mai spus că mai comenta despre cât de important era să te vezi cu oamenii potriviţi sau că nu ai adus niciodată o prietenă acasă.

În seara când ne-a găsit, ne-a văzut, de fapt, eram acolo, în staţie, ca să mă întâlnesc cu tine, aşteptând pe platformă. Era o seară caldă de vară, soarele tocmai apunea în spatele clădirilor înalte, aruncând o frumoasă nuanţă portocalie pe betonul încă fierbinte. Soarele reuşea să facă până şi High Rises să pară atractiv.

Mi-ai zâmbit când ai coborât din tren, m-ai luat de mână şi am plecat împreună.

— Vrei să mergem la mine? te-am întrebat.

Tu ai propus însă altceva.

— Hai să stăm la soare, undeva.

Ne-am cumpărat nişte băuturi şi chipsuri de la magazinul din colţ şi am mers pe stradă, spre parc.

Oamenii din jurul nostru se simţeau bine. Unii pe care îi cunoşteam s-au oprit ca să mă salute şi să întrebe de tine. Tu nu le-ai spus că erai fiul lui Jackson, dar mulţi te-au recunoscut.

— L-am văzut pe tatăl tău de multe ori pe aici, a spus unul.

Nu ai fost surprins.

Un tip a întrebat dacă ai alimente de la tatăl tău. Am mers mai departe.

În timp ce ne plimbam, ţi-ai pus braţul în jurul meu şi m-ai tras spre tine, luându-mi faţa în mâini când te-ai aplecat să mă săruţi.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că nu sunt cu adevărat rudă cu el, ai spus. Nu trebuie să îţi faci griji că mă transform în vreun psihopat, infidel, curvar şi traficant de droguri.

Ai zâmbit când mi-ai spus asta, dar ştiam că nu glumeai.

Am mai fi putut merge câţiva paşi înainte să auzim vuietul maşinii. Amândoi am îngheţat, îţi aminteşti?

Maşina a oprit cu un scârţâit în faţa noastră, iar Jackson a sărit din ea.

Nu îmi amintesc toată conversaţia, dacă ai putea să o numeşti aşa, toată cearta, strigătele şi înjurăturile, dar îmi amintesc cât de mult m-a speriat şi îmi amintesc un anumit lucru pe care i-a spus.

— Femeile de aici sunt cele cu care faci sex, a spus el. Cu cele de acolo te căsătoreşti. Poţi veni aici să te distrezi, dar nu le duci acasă!

Când ai auzit asta, l-ai lovit.

După ce şi-a revenit din şoc, te-a lovit şi el. Te-a doborât la pământ.

Când m-am aplecat deasupra ta şi te-am ajutat să te ridici, mi-am întors privirea spre Jackson. Îmi amintesc că tremuram, dar nu aveam de gând să-l las să vadă asta.

— Mi-ai ucis mama, i-am spus eu printre dinţi.

— Huh, a răspuns el. Cine este mama ta?

— Beth Honeydew.

Oamenii începeau să se adune lângă noi, holbându-se la Jackson şi rânjind. A părut surprins, ca şi când cuvintele mele l-ar fi şocat.

— Ştii cine sunt? l-am întrebat.

El a scuipat pe pământ.

— Un gunoi, ca mama ta, a răspuns.

Îmi amintesc de frica pe care am simţit-o când te-ai ridicat şi te-ai aruncat asupra lui. Am încercat să te împiedic, dar te-ai smucit din prinsoarea mea şi l-ai ajuns, iar eu am crezut că îl vei ucide. Oamenii din jur au strigat şi aclamat, alţii au venit din parc şi de la pasaj.

Dar, chiar înainte să îl atingi, totul s-a oprit.

M-a cuprins frica. M-am dat înapoi împreună cu toată lumea, iar liniştea a acoperit totul.

Îţi pusese pistolul la cap.

— Nu o face, a spus el. Nu îţi rata viaţa din cauza unui rahat ca ea.

Chipul ţi s-a crispat de mânie.

— Nu ţi-ai împuşca propriul fiu.

— Nu, a spus Jackson. Dacă aş avea un fiu, nu l-aş împuşca. Dar tu nu eşti fiul meu, nu-i aşa?

Mânia clocotea în tine, dar erai neajutorat. El te-a împins în maşină şi tot ce am putut face când a plecat cu tine a fost să privesc.

Gus a fost cel care a venit la mine şi m-a condus acasă.

— Nu am mai văzut niciodată o armă, i-am spus lui Gus.

— Şi nici nu vrei să mai vezi, mi-a spus el. Numai oamenii slabi le folosesc.

— Ce vrei să spui? am întrebat eu, când soarele care apunea arunca pe clădiri umbre ca nişte degete ce se întindeau să mă prindă.

El a ridicat o mână, cu toate degetele îndoite, în afară de cel arătător. L-a îndoit, simulând că trage cu arma.

— Ca să gândeşti trebuie să depui un efort mai mare decât atunci când apeşi pe trăgaci.

Nu ţi-am spus niciodată asta. Profund? Adevărat? Ce crezi? Poate, nu? Dar când ai doar opţiunea de a muri, nu încetezi să gândeşti.

Huh, uită-te la mine cum spun asta.

Dacă mă gândesc la toate ocaziile în care am colindat prin Rises împreună, când oamenii ne-au spus că Jackson a fost pe acolo, presupun că nu era surprinzător. Am fost descoperiţi. Arma de la capul tău a fost primul avertisment, iar vandalizarea apartamentului meu, al doilea.

Le-am ignorat pe amândouă.

Eve

În faţa studioului s-a adunat mulţimea. Oamenii flutură pancarte şi scandează sloganuri.

„O viaţă pentru alta!”

„Vrem străzi sigure!”

De cealaltă parte a drumului, la o oarecare distanţă sigură faţă de mulţime, stă Gus din High Rises. El ţine o bucată udă de

carton, pătată cu mâncare şi noroi. Pe ea sunt scrise cu cerneală neagră cuvintele „O persoană, un vot”.

O ţine la piept şi se mişcă de pe un picior pe altul, ca să se încălzească. Puloverul lui subţire şi pantalonii se umflă şi flutură în vânt. Nu are jachetă, nici pălărie, nici mănuşi sau eşarfa. Tremură.

Un taxi virează după colţ, încetinind când se apropie de mulţime. Câţiva dintre ei se întorc spre maşină, privind prin geam ca să vadă cine este înăuntru.

— Avocata! strigă unul dintre ei, iar alţi câţiva se întorc.

— Eve Stanton! spune altul, iar în timp ce se răspândeşte vestea, ei se apropie de maşină, lovind geamurile, capota, zgomotul lor devenind mai puternic şi, în secundele în care nu mai poate înainta sau da înapoi, maşina este clătinată violent înainte şi înapoi.

Gus lasă cartonul şi trece strada în fugă, făcându-şi loc prin mulţime. Unii îl forţează să se retragă, dar el se izbeşte în ei, apucând şi împingând până când ajunge la uşă.

Deschizând-o brusc, o apucă pe Eve şi o scoate afară, urmată îndeaproape de Max, chiar în clipa în care maşina se înclină prea mult într-o parte şi se răstoarnă.

Un vuiet se ridică din mulţime, cei mai mulţi crezând că ea este încă înăuntru. Gus îşi pune un braţ în jurul lui Eve şi îşi face loc printre ei, urmat de Max.

Demonstranţii sar pe maşina răsturnată, sloganurile lor auzindu-se tot mai tare, iar pancartele fluturând la înălţime.

„Faceţi străzile noastre sigure!”

„Ucideţi criminalii!”

„Moartea este justiţie!”

— Repede, le spune Gus lui Eve şi Max. Dacă îşi dau seama că aţi scăpat, am încurcat-o.

Moartea este Justiţie

Aşezat la birou şi cu luminile studioului bătându-i în ochi, Joshua se întoarce spre cameră. Lângă el, Kristina, îmbrăcată într-o rochie galbenă cu dungi, zâmbeşte privind la scena distrugerii de pe ecran.

JOSHUA: Kristina, se pare că acea pancartă face reclamă la emisiunea noastră!

Moderatoarea râde.

KRISTINA: Aşa este! Doar noi suntem postul de televiziune care aduce ultimele noutăţi şi bârfe despre acuzaţi şi crimele lor. Apropo de asta, nu avem un reportaj astăzi?

Spectatorii din studio suspină.

JOSHUA: Sunt sigur că spectatorii cu privirea ageră de acolo au văzut-o pe invitata noastră făcându-şi loc spre studio chiar acum. Da, vine să discute astăzi cu noi şi să îşi exprime părerea în legătură cu uciderea lui Jackson Paige nimeni alta decât avocata desemnată...

KRISTINA (zâmbind): Fosta avocată desemnată!

JOSHUA: *Fosta* avocată desemnată, Eve Stanton. Eve a reuşit să cauzeze o furtună de controverse, dar, înainte să o invităm în studio, să vă prezentăm încă o dată toate acele numere importante. Sunaţi la 0909 87 97 77 şi, pentru a vota „Vinovată”, adăugaţi 7 la sfârşit sau un 0, pentru a vota „Nevinovată”. De asemenea, puteţi să votaţi trimiţând un mesaj cu MOARTE sau VIAŢĂ la 7997. Pentru a vota pe internet, vizitaţi pagina noastră www.ochipentruochi.com, apăsaţi pe rubrica de sus „Martha Honeydew – adolescenta asasină” şi înregistraţi-vă votul. Apelurile sunt suprataxate; mesajul costă 5 lire sterline plus taxa standard a reţelei, votul pe internet costă tot 5 lire, după o taxă iniţială de înregistrare de 20 de lire. Pentru toate detaliile, vizitaţi pagina noastră de internet.

O bandă albastră cu numere şi detalii scrise cu argintiu alunecă în partea de jos a ecranului. Joshua se uită la cameră, dar nu zâmbeşte.

Isaac

— Nu ştiu de ce tot suni, dragule, este o risipă de bani. Avocatul tatălui tău a rezolvat treaba. Fata aia o să moară.

Mama lui Isaac îşi dă unghiile cu ojă roz în timp ce stă la masa din bucătărie, cu picioarele lungi ieşindu-i din capot şi cu părul blond căzându-i pe umeri.

Isaac se uită la telefon.

— Eşti foarte inimoasă, spune el.

— Ei bine, va primi ce merită.

El stă în faţa ei.

— Serios? Crezi că merită să moară?

— Ea l-a ucis pe Jackson!

— Chiar a făcut-o?

— Ea spune că da.

— Nu te gândeşti niciodată că ar trebui să existe mai multă siguranţă înainte de a lua decizia de a executa pe cineva? Dovezi corespunzătoare...

— Aşa cum a spus coafeza mea ieri, este responsabilitatea noastră, a votanţilor, să ne uităm la emisiunea *Moartea este Justiţie.* Poţi să obţii toate informaţiile pe care le vrei dacă asculţi ce spun experţii.

— Mamă, emisiunea aia este aranjată.

— Ei ne fac un serviciu important. Uite cât de sigure sunt străzile de când am scăpat de tribunale. Iar noi, cu banii pe care îi avem la dispoziţie, suntem *responsabili* faţă de societate să votăm cât de mult putem.

— Şi cum rămâne cu cei care nu îşi permit?

— Ei bine, exact de asta trebuie să votăm mai mult.

— Dar dacă ei vor să voteze altfel decât noi? strigă Isaac.

— De ce ar face-o? Ea este vinovată. A recunoscut asta.

El se ridică cu mâinile în aer de exasperare.

— Chiar eşti atât de proastă pe cât pari?

Ea îl priveşte pieziş şi nu spune nimic.

— Doar pentru că spune că a făcut-o, nu înseamnă că a şi făcut-o.

— Dacă este aşa, spune ea, atunci merită să moară pentru că este al naibii de proastă!

El o fixează cu privirea.

— Ar trebui să te bucuri că tatăl tău te-a luat din acel loc şi că ţi-a oferit o educaţie bună şi un viitor.

— Mda, să vorbim despre asta, vrei? *De ce* a făcut asta? Chiar a fost ideea *lui*?

După ce termină să se dea cu ojă, pune pensula în sticluţă.

— Nu m-ai întrebat niciodată asta când trăia Jackson. De ce o faci acum, când este mort? Ce mai contează? A făcut-o pentru că era un om bun şi grijuliu, de aia.

— Care a ucis oameni şi i-a manipulat pe alţii, şi a vândut droguri, şi a avut aventuri...

Ea se ridică, îi pune un deget pe buze şi zâmbeşte.

— Ei bine, nu-i aşa că te-ai maturizat? Ştii ce am învăţat când eram tânără? Am învăţat când să tac şi când să mă uit în altă parte.

Ea îşi mişcă degetul şi arată spre el.

— Înainte să fii moralist, gândeşte-te la cum ai fi ajuns dacă nu te-ar fi luat de acolo, înainte să fii moralist. Ai fi exact ca orfana aia inutilă şi încăpăţânată.

— De vreme ce Jackson ne-a ucis mamele, se pare că deja sunt ca ea.

Mama lui Isaac zâmbeşte cu răceală.

— Faptul că te-a adoptat *chiar* l-a pus într-o lumină bună. De fapt, pe amândoi.

— Adopţia a fost ideea ta?

— Totuşi, ar fi trebuit să ne ocupăm de mult de fată. A fost mereu o problemă nerezolvată. Mulţumită ţie, am rezolvat-o în sfârşit.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu contează cine a apăsat pe trăgaci în seara aceea, şopteşte ea.

Îşi ridică mâna dreaptă şi simulează cu degetele un pistol. În timp ce o îndreaptă spre el, îi face semn cu ochiul.

Lui îi cade faţa, deschide gura ca să vorbească, dar rămâne mut.

— Şi suntem încă simpatizaţi. O, câte condoleanţe am primit!

— Eu... Tu... îngaimă el.

— Ai rămas fără cuvinte? spune ea. Nu îţi stă în fire.

— Martha... ea...

— Este atât de amuzant cât de mult îţi pasă de oamenii mărunţi!

Ea râde şi, în timp ce el îi priveşte faţa contorsionându-se, respiră adânc şi se controlează.

— Mă întreb dacă vei mai râde, spune el, când se va citi testamentul lui Jackson.

Zâmbetul ei piere.

— Ce ai spus? întreabă ea.

— O, nu ştiai că l-a schimbat? o întreabă cu vocea tremurândă. În loc să presupui că dispărea ca să se vadă cu alte femei, ar trebui să te gândeşti că e posibil să-şi fi vizitat avocatul.

— Nu ar fi îndrăznit!

— Totuşi... Lasă ideea să plutească în aer pentru o clipă. Se pare că se cam săturase să îl tot controlezi, spune el şi, zâmbind, iese din cameră.

Martha

„Este ora 11 dimineaţa. Mai sunt: zece ore până la posibila ta execuţie. Statisticile curente sunt: 95% pentru, 4,5% împotrivă. Îţi vom mai transmite informaţii peste: o oră”.

Nu-mi amintesc să fi auzit ce a spus la ora zece. Dormeam? Chiar o vor face? Poate că o prelungesc cu câteva ore, pentru amuzament. Următoarea va fi la ora unu sau poate chiar la două.

A spus 95,5% pentru. Se întâmplă, nu-i aşa? Poate că va tot coborî. Oamenii nu vor crede că sunt vinovată. Nu voi muri.

Dar vreau să mor. Am spus că e singura cale.

Şi chiar este!

Dar sunt numai o fată din Rises.

„Eşti o fată de al cărei nume oamenii îşi vor aminti. Pentru că schimbarea a început cu tine!”

Nu, nu va funcţiona şi, în orice caz, voi fi moartă.

„Asta pentru că eşti o criminală şi meriţi să mori”.

Nu, nu sunt! Nu, nu merit!

Rahat, nu mai vorbi cu tine însăţi. Vei înnebuni! încetează!

„Uite, iată-l prin sticlă! îl vezi? Stă în primul rând. Îţi face cu mâna. Vezi cât de fericit pare?”

El chiar pare fericit, zâmbeşte.

„Vezi ce ţine în mâini?”

Nu.

„Plicul pe care scrie «Testament». Este al tatălui său. El îi lasă lui totul. De aceea este fericit”.

De ce? Pentru că a primit banii tatălui său?

„Da, te va privi murind şi nu va face nimic. L-ai ucis pe tatăl lui pentru el, vezi? Acum, el este liber să facă ce vrea cu toţi acei bani”.

Nu este adevărat!

„Uite, acum pleacă, nu se deranjează să aştepte ca tu să mori. Îţi face din nou semn cu mâna. Nu face nimic altceva decât să plece. Vezi?”

Nu! Nu, Isaac, nu! Taci! Taci! Nu te mai certa cu mine. Nu eşti reală. Tu eşti doar o variantă de-a mea, îngrijorată şi speriată. Taci! Taci!

Lovesc din nou cu mâinile în sticlă.

— Isaac! strig eu. Isaac!

Moartea este Justiţie

Kristina stă cu faţa spre public, pe ecranul din dreapta se vede transmisiunea în direct din celula Marthei, iar Joshua este lângă moderatoare.

KRISTINA: Joshua, de mult nu am mai văzut pe cineva care să-şi piardă cumpătul atât de devreme, nu-i aşa?

JOSHUA: Ai dreptate, Kristina! Şi ce ciudat este că-i strigă numele fiului celui decedat.

KRISTINA: Într-adevăr! Asta ar trebui să le dea de gândit spectatorilor noştri. Dar acum, haideţi să ne concentrăm atenţia asupra invitatului din studio!

Transmisiunea în direct de pe ecran este înlocuită cu o fotografie a lui Eve, surprinsă în timp ce intra în clădirea închisorii.

KRISTINA: De când a fost numită avocat, a refuzat categoric să apară în emisiunea noastră, dar, în exclusivitate pentru voi, dragi spectatori, se află aici, în această seară!

JOSHUA: Vă rugăm să îi uraţi bun-venit lui... Eve Stanton!

Sigla cu ochiul apare pe ecran când Eve iese din culise. Păşind înainte, îşi ţine capul sus şi le întinde mâna Kristinei şi lui Joshua.

Reporterul se ridică şi dă mâna cu ea, zâmbind. Kristina o ignoră. Spectatorii tac.

JOSHUA: Eve, te rog să iei loc!

La biroul înalt, Joshua se mişcă într-o parte, iar Eve îşi ocupă locul, în mijloc. Scaunul ei este un pic mai jos decât al celorlalţi.

JOSHUA: Este o onoare să te avem astăzi printre noi.

EVE: Mulţumesc!

Publicului din studio şi telespectatorilor de acasă li se pare că Eve vorbeşte încet, dar, în realitate, volumul microfonului ei a fost micşorat.

JOSHUA: Aş putea să te întreb de ce, după atâţia ani în care ai evitat să apari în public, ai ales acum să vorbeşti cu noi despre acest caz foarte important?

Avocata zâmbeşte uşor.

EVE: Ei bine, ca să fiu sinceră... am avut, de fapt, câteva motive. În primul rând, nu am vrut să pervertesc instanţa de judecată.

KRISTINA: Asta e o expresie cam învechită! Nu am mai auzit-o de dinaintea introducerii sistemului *Voturi pentru toţi*. Nu prea este relevantă în zilele noastre. Sistemul de votare i-a eradicat, cu siguranţă, potenţialul, nu?

EVE: Da, sunt de acord cu ceea ce spui, în sensul convenţional. M-a preocupat mai mult faptul că aş putea atrage, fără să vreau, atenţia asupra sentimentelor şi emoţiilor pe care le-am simţit din partea acuzaţilor, poate prin poveştile pe care mi le împărtăşesc deseori despre copilăria lor sau despre cei dragi şi că aş putea să demonstrez, prin ceea ce spun, simpatia pe care aş putea să o simt, pe neaşteptate, pentru persoana care a fost acuzatul *înainte* de a deveni un criminal.

KRISTINA: Spui că aceşti criminali îţi provoacă simpatie?

EVE: Spun că, în timpul unei şedinţe cu mine, se întâmplă deseori ca acuzaţii să împărtăşească poveşti ce îmi aduc aminte de persoana care erau înainte de a omorî pe cineva.

JOSHUA: Că, odată, au fost oameni?

EVE: Da, că au fost, şi încă sunt. Însă ceea ce mă neliniştea era faptul că toate răspunsurile mele la întrebări ar fi putut fi

interpretate aşa, lucru care, la rândul lui, ar fi putut influenţa voturile spectatorilor voştri – care sunt foarte mulţi.
KRISTINA: Cu siguranţă sunt!
EVE: Şi să influenţez voturile acelor mii… sute de mii…
KRISTINA: De milioane. În mod normal, numerele arată că suntem în top, cu 13,1 milioane de spectatori. Estimăm că, odată cu execuţia din această seară, vom avea cel mai mare rating de la înmormântarea prinţesei Diana încoace.
EVE: Deci, imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă aş spune, fără să vreau, ceva care ar afecta voturile unui număr atât de mare de oameni.
JOSHUA: Sigur. Înţeleg.

Avocata le zâmbeşte spectatorilor din studio.

EVE: Dintotdeauna mi-am dorit să vin. Chiar este emisiunea mea preferată. Eu şi fiul meu o urmărim mereu.

Moderatoarea stă mai dreaptă.

KRISTINA: Chiar dacă soţul tău a fost executat în emisiunea noastră?

Zâmbetul lui Eve dispare. Îşi atinge unghiile roase.

EVE: Trebuie să admit că, uneori, mi-a fost greu. Au fost dăţi în care toţi cei condamnaţi la moarte semănau cu soţul meu, iar eu l-am văzut stând în acel scaun din nou. Dar trebuie să îmi aduc aminte că Jim nu era cine credeam eu că este când m-am căsătorit cu el.

JOSHUA: La ce te referi, Eve? Poţi să ne împărtăşeşti şi nouă?

Ochii i se umplu de lacrimi.

EVE: M-am căsătorit cu un bărbat cinstit, muncitor, blând şi iertător.

JOSHUA: Totuşi, s-a transformat într-un criminal cu sânge rece.

Reporterul îi atinge mâna.

JOSHUA: Îmi pare rău, Eve, dar toţi am trecut prin asta, nu-i aşa, dragi spectatori?

Se uită la cei din public şi apoi la cameră.

JOSHUA: Nu în aceeaşi măsură, dar toţi ne-am îndrăgostit, ne-am dat întâlniri şi am avut relaţii cu cineva care s-a dovedit a fi un *mincinos* sau un *escroc.* Nu-i aşa, doamnelor şi domnilor?

Din public se aude un ropot de aplauze.

JOSHUA: Eve, ştim prin ce ai trecut.

De sub birou, el scoate o cutie cu şerveţele şi îi dă unul. Ea îşi şterge uşor lacrimile, inspiră şi îşi înalţă privirea spre public.

EVE: Mulţumesc! Au trecut atât de mulţi ani şi cred că ar fi trebuit să trec peste asta, dar tot mă afectează. Mă bântuie.

Publicul aplaudă din nou.

JOSHUA: Şi presupun că acesta a fost un alt motiv pentru care ţi-a fost greu să vii aici?

Ea dă aprobator din cap.

JOSHUA: Eve, toţi cei de aici suntem prietenii tăi. Toţi te sprijinim.

El se uită la cameră, apoi la spectatorii din studio.

JOSHUA: Nu-i aşa?

Le zâmbeşte, iar ei aclamă şi bat din palme.

JOSHUA: Dar, Kristina, eşti îngrozitor de tăcută. Ai ceva de adăugat?

KRISTINA: Ei bine... Sunt curioasă.
JOSHUA: Spune-ne de ce.
KRISTINA: Eve, sunt curioasă de ce ai ales să participi acum la emisiunea noastră.

Eve inspiră adânc, se şterge la ochi, îşi dă părul de pe faţă într-o parte şi stă mai dreaptă.

EVE: Sunt sigură că eşti conştientă de faptul că sistemul de consiliere în ceea ce priveşte condamnarea la moarte a fost actualizat...

JOSHUA: O, da, s-a făcut mare scandal.

Avocata îi zâmbeşte. Kristina îi aruncă o privire răutăcioasă.

EVE: De fapt, chiar e un nou sistem fabulos, care le permite spectatorilor contactul, fără precedent, cu acuzaţii...

KRISTINA: Părerea ta mă surprinde.
EVE: Progresul ar trebui îmbrăţişat, nu crezi?
KRISTINA: Ba da, dar asta te lasă fără un loc de muncă, iar tu erai o adeptă atât de loială a sistemului de consiliere care este înlocuit.

Eve inspiră adânc, se uită la Joshua, la public, la cameră şi din nou la Kristina. Pe chipul ei se întrezăreşte un zâmbet.

EVE: Kristina, părerea mea este că, în viaţă, vine o vreme când trebuie să accepţi că nu mai poţi face anumite lucruri. Şi că, indiferent de motiv – fie că e vorba despre o tehnologie superioară, o nouă invenţie, un sistem mai eficient...

Ea îi aruncă o privire lui Joshua şi apoi se uită din nou la Kristina.

EVE: ...de un coprezentator mai tânăr – te confrunţi cu alte cerinţe.

Kristina se crispează.
Câţiva oameni din public râd pe înfundate.

EVE: Fie poţi să accepţi asta cu graţie şi demnitate, fie poţi să te împotriveşti şi să te faci de râs. Nu pot spune că m-am bucurat de fiecare minut în care am fost avocat-consilier desemnat – a fost o muncă dură, însă şi plină de satisfacţii. Totuşi, de vreme ce nu mă mai ocup cu aşa ceva, aceasta este ultima mea şansă de a apărea într-o emisiune renumită.

JOSHUA: Ei bine, e o încântare să te avem lângă noi şi te-am primi bucuroşi şi altă dată, nu-i aşa, dragi spectatori?

Ei aplaudă din nou.

JOSHUA: Dar, spune-mi, acuzaţii vorbesc despre crimele lor? Îţi spun toate detaliile picante?

Cei din public inspiră brusc şi adânc.

EVE: Nu ar trebui să-ţi spun, nu? Ar însemna încălcarea confidenţialităţii.

Se uită iar împrejur. Kristina vrea să spună ceva, dar Eve o întrerupe.

EVE: Da, Joshua, vorbesc. Deseori. Uneori, am coşmaruri din cauza asta. Alteori, mi se face rău, fizic.

JOSHUA: Chiar şi cei care spun că sunt nevinovaţi?
EVE: Bineînţeles! Nu ştiai? Toţi condamnaţii la moarte sunt nevinovaţi!

Râde la propria glumă şi toţi cei din studio i se alătură.

EVE: Dar, serios vorbind, asta îmi aduce aminte de ce sunt unde sunt şi de ce facem noi ceea ce facem. În plus, îmi aminteşte de ce pedeapsa cu moartea a evoluat de-a lungul anilor: de la plutonul de execuţie, la spânzurătoare, la electrocutare; de la ani, luni şi săptămâni petrecute în celule, la doar şapte zile; de la bătăliile dintre avocaţi în curţile de judecată, de la dificultăţile cu juraţii şi judecătorii, de la acuzaţiile de malpraxis, dovezi inadecvate, *false* sau *manipulate*, la un sistem eficient şi pus la punct. Sistemul este o formă de viaţă şi, ca toate formele de viaţă, evoluează.

Face o pauză şi se uită la feţele extaziate ale celor din public.

EVE: Şi acum, că sistemul a găsit soluţii chiar şi pentru aceste delicte, va continua să evolueze. De ce? Pentru ca străzile şi casele noastre să fie mai sigure. Pentru că ai noştri copii să poată merge pe jos de acasă la şcoală, pentru ca bunicii noştri să se ducă la magazin, pentru ca fiicele noastre să poată ieşi în oraş singure, iar fiii noştri să nu se teamă de bande.

Cei din public aplaudă frenetic, iar câţiva se ridică. Joshua dă aprobator din cap şi bate din palme. Kristina nu reacţionează în niciun fel.
Treptat, zgomotul făcut de public îşi pierde din intensitate.

KRISTINA: Eve, aş vrea să ştiu ce părere ai despre acest caz deosebit. Martha Honeydew. Cred că e de-o seamă cu fiul tău, Max. Cum te-ai simţi dacă fiul tău ar fi trebuit să fie executat în această seară?

EVE: Nu aş fi bucuroasă. Nu pentru că ar fi condamnat la moarte, ci pentru că a comis o infracţiune care i-a garantat pedeapsa. Aş simţi că am greşit ca mamă.
JOSHUA: Tocmai despre asta am discutat chiar ieri. Această fată, *copilă,* a fost crescută...
EVE: Nu este o copilă, ci o tânără femeie.
KRISTINA: Aşadar, crezi că ar trebui executată?

Eve îşi pleacă privirea, ţinându-şi şerveţelul în dreptul gurii.

KRISTINA: Îmi pare rău, doamnă Stanton, nu v-am auzit răspunsul.

Avocata se uită la cei din public.

EVE: Şase ani am fost avocat desemnat şi, în acest timp, am fost consilier pentru mai mult de 250 de acuzaţi care au ajuns să fie executaţi şi pentru mai puţin de douăzeci care au fost eliberaţi. Înainte de a fi consilier din oficiu, am fost procuror al Coroanei. În toţi aceşti ani, am văzut, m-am întâlnit, am vorbit şi am avut de-a face cu tot felul de oameni de-a dreptul îngrozitori, dar, în faţa morţii, i-am văzut plângând ca nişte copii mici. I-am văzut implorând milă, cerându-i iertare lui Dumnezeu. Însă am avut şi ghinionul să întâlnesc şi oameni cu adevărat buni. Spun asta pentru că, dintr-un motiv oarecare, acei oameni au căzut pradă legii. Unii erau vinovaţi, pentru că împrejurările i-au pus în nişte situaţii teribile – să-şi apere copilul, de exemplu. Nu toţi am face orice ca să ne apărăm copilul?

Cei din public îşi murmură acordul.

EVE: Alţii, puţini, erau acuzaţi pe nedrept.

JOSHUA: Groaznic.
KRISTINA: De unde *ştii* asta?

Eve o ignoră, uitându-se în continuare la public şi apoi spre cameră.

EVE: Din toată experienţa mea ca procuror, consilier şi ca om păcălit de cineva apropiat mie, pot să afirm, cu toată încrederea, că acum ştiu să judec oamenii. Îi citesc.

Publicul se agaţă de fiecare cuvânt.

EVE: Văd nebunia unora care chiar nu înţeleg ce au făcut. În alţii, văd mânia care i-a condus. Văd ura, răutatea pură, urâţenia unei persoane care vrea doar să facă rău sau lăcomia uneia care ucide pentru câştigul propriu. Dar...

Acum, în picioare, ridică o mână şi se uită la feţele tuturor şi direct spre cameră.

EVE: Văd până şi remuşcarea în cei care nu au intenţionat să ucidă, vina în cei care au crezut că era singura lor opţiune şi frustrarea celui nevinovat.

JOSHUA: Spune-ne ce ai văzut în ochii Marthei.

Kristina ţâţâie şi îşi încrucişează braţele la piept.

EVE: Nu am văzut nimic din toate acestea.

Lasă cuvintele să plutească în aer. Publicul, Joshua şi Kristina sunt uluiţi.

EVE: Am văzut disperare.

JOSHUA: Disperare?

EVE: Am văzut o tânără care a fost împinsă în pragul disperării. Nu mânia sau frustrarea, nebunia, urâţenia sau lăcomia; nimic din toate acestea. Am văzut pe cineva pus la colţ. Pe cineva care a ţinut piept tuturor provocărilor vieţii până când nu a mai putut şi, disperată, a pus piciorul în prag şi a spus „La dracu'!”

Publicului i se taie răsuflarea. Joshua chicoteşte jenat.

JOSHUA: Eve, trebuie să îţi aduc aminte că ne aflăm în faţa camerelor de filmat, te rog...

EVE: Îmi cer scuze, nu mi-ar plăcea să-ţi jignesc spectatorii, dar uneori...

JOSHUA: Înţeleg, te rog, continuă. Fără cuvinte vulgare.

EVE: Eu, şi asta vi se va părea controversat...

JOSHUA: Spune!

Camera se concentrează asupra lui Eve. Are ochii închişi şi capul plecat. Anticiparea învăluie studioul, publicul şi telespectatorii.

Eve îşi înalţă capul şi deschide ochii, iar albastrul pal al acestora atinge sufletele oamenilor.

EVE: Eu cred că este nevinovată.

Spectatorii rămân fără grai.

EVE: Cred că o acoperă pe persoana care l-a ucis cu adevărat pe Jackson Paige. Ceva nu se leagă.

JOSHUA: Încă...

Se opreşte, ia o gură de aer, se uită la public şi apoi la Kristina. Îşi atinge urechea.

JOSHUA: Redacţia? Da, puteţi să vă uitaţi la secvenţele de ieri, vă rog?

KRISTINA (şuierând): Ce faci?
JOSHUA: Stimaţi spectatori, nu sunt sigur dacă vă aduceţi aminte, dar...

Se concentrează asupra vocii din cască.

JOSHUA: Da, partea cu Martha Honeydew în noua sală de consiliere virtuală, vă rog, căutaţi cuvântul „secret”.

Rămaşi fără aer, spectatorii murmură. Joshua se uită la ei.

JOSHUA: Da, nu sunt sigur dacă vă veţi aminti, dar ieri, în noua cameră de consiliere virtuală, Martha a avut ceva foarte interesant de spus. Şi asta ar putea să facă destul de uşor legătura cu afirmaţiile stimatei noastre invitate.

Îşi duce un deget la ureche.

JOSHUA: Da, o avem, mulţumesc!

Înregistrarea din camera de consiliere virtuală apare pe ecran – o înfăţişează pe Martha dând din cap spre ecranul computerului.

MARTHA: Nu. O să-ţi spun secretul meu, tot ce ştiu, mâine, înainte să mor.

Înregistrarea este reluată. Şi încă o dată. A treia oară se opreşte asupra feţei Marthei, care se uită la cameră. În studio se lasă tăcerea.

JOSHUA: Presupun că secretul este numele adevăratului criminal. Să presupunem că *este* nevinovată?

În milioane de case din toată ţară, în baruri, restaurante şi vitrine ale magazinelor, oamenii se opresc şi se holbează la chipul Marthei Honeydew.

JOSHUA: Tot ceea ce putem face este să aşteptăm.

Martha

„Este ora patru după-amiază. Mai ai: cinci ore până la posibila ta execuţie. Statisticile curente sunt: 76,4% pentru, 23,6 % împotrivă. Îţi vom mai transmite informaţii peste: o oră”.

Rahat, cred că am adormit.

Dumnezeule, e întuneric afară. Am dormit în ultima mea zi. Ora patru a spus chestia aia? La naiba!

O, mi se învârte capul. Îmi este rău.

Au mai rămas cinci ore. Asta înseamnă 300 de minute. Adică... 18.000 de secunde? E corect? Mai puţine acum. Mă bucur că nu-i niciun ceas aici.

Iisuse, podeaua e rece! Ar trebui să mă ridic. Am să răcesc. Hm, ce mai contează? Acum, aş putea să fac toate lucrurile pe care nu am voie să le fac. Aş putea să mă plimb pe-afară fără şosete sau pălărie – prin creştetul capului se pierde cea mai multă căldură, desigur, nu aşa ni s-a zis tuturor când eram copii? Aş putea sta în ploaie – *ai să mori*, îmi spunea mama. Ei bine, ghici ce, mamă? Da, am să mor, dar nu aşa!

Aş putea să fumez, să mă droghez, să traversez strada fără să mă uit, să ignor barierele de tren, să fac orice!

Stai un pic, ce-a spus? Şaptezeci şi şase la sută pentru? Nu atât era înainte. Era mai mult. Când am venit aici, era nouăzeci şi ceva la sută. Ce se întâmplă? De ce a scăzut?

Pentru că eşti nevinovată.

Taci!

Nu tu ai făcut-o. Ştii cine a făcut-o.

Taci naibii!

Mă frec la ochi şi uşa din spatele meu se trânteşte. Mă învârt.

— M-am gândit că aţi vrea să luaţi cina mai devreme, domnişoară, spune un paznic. Având în vedere că... ei bine, ştiţi...

Mă ridic şi mă îndrept spre el. Mă simt nesigură pe picioare. Ameţită.

— Mulţumesc, bodogănesc eu.

Nu l-am mai văzut până acum. De obicei, paznicii nu intră în celule, dar presupun că e o situaţie deosebită.

— Miroase minunat, îi spun.

— Pui tikka masala, pilaf şi peshwari naan[1]. Şi budincă lipicioasă cu caramel şi cremă.

— Toate sunt preferatele mele, spun eu.

El rânjeşte.

— Sunt bune, nu-i aşa? Ca atunci când te răsfăţa mama ta, pe vreme când trăia.

Simt că-mi vine să zâmbesc. Mă uit la mâncarea fierbinte şi aburindă şi apoi la paznic, dar nu este aici. În schimb, este mama.

Mi se face rău.

— Mamă? spun eu. Doamne, mamă, mi-a fost atât de dor de tine.

Îmi zâmbeşte, iar eu am ochii plini de lacrimi. Mi le şterg cu mâna şi totul se înceţoşează. Clipesc, mă tot şterg şi, când încep să văd mai bine, îmi dau seama că nu e nimeni aici. Nici mama, nici mâncarea, nimic.

Mintea mi se limpezeşte. Traversez împleticită camera şi mă aşez pe scaunul electric.

Când îmi ridic genunchii la piept, mă uit prin camera goală.

„Sunt speriată, spun eu. Dar este în regulă”.

Eve

Poticnindu-se, Eve ajunge în culise. Max o îmbrăţişează strâns, iar ea plânge în braţele lui.

— Nu am vorbit serios, îi şopteşte ea la ureche. Despre tatăl tău. Nu am crezut niciun cuvânt.

— Ştiu, mamă, îi răspunde el legănând-o uşor. Nici el nu crede.

[1] Turtă umplută cu un amestec de nuci şi stafide (n.tr.).

Plângând în hohote, se îndepărtează, dar el o ia de mână şi o duce departe de zarva oamenilor şi în umbră.

— Ai atras publicul de partea ta. Îţi mânca din palmă.

— Nu mi-a plăcut deloc să spun lucrurile acelea îngrozitoare, dar a trebuit să-i conving să mă creadă, răspunde ea. Care mai e situaţia voturilor?

— Sunt mai puţine, spune el şi dă din cap.

— Sper că e de ajuns. Şi cât facem asta, ea tot are un as în mânecă şi încă susţine că e vinovată. Nu înţeleg. Ea şi Isaac pun ceva la cale.

Isaac

O limuzină lungă şi albă parchează lângă peluzele îngrijite ale casei familiei Page. Isaac îşi potriveşte cravata, îşi netezeşte costumul şi, cu paşi mari, se îndreaptă spre partea din faţă a casei.

— Au ajuns! strigă el.

Cât timp Isaac le deschide uşa bărbatului şi femeii în uniformă, mama lui coboară pe scara minuţios sculptată din spatele lui.

— Vă rog, spune el, intraţi!

Aceştia dau aprobator din cap, intră şi se duc să-i strângă mâna mamei. Când Isaac se întoarce şi o vede, se opreşte brusc, holbându-se la ea.

— Nu poţi să mergi îmbrăcată *aşa,* spune el.

— Isaac, te rog, avem musafiri, răspunde ea.

— Nu e o ţinută adecvată, bolboroseşte el.

Musafirii se uită în altă parte.

— Fusta este prea scurtă! Şi e *roz!* Iar bluza aia... adaugă arătând spre o bluză albă şi dantelată, transparentă şi decoltată. Este... Mamă, ţi se vede sutienul!

— Şi? zice ea.

— Mergem la o execuţie, şuieră el. Ar trebui să dai dovadă de ceva respect.

— Faţă de ea? Faţă de fata care mi-a ucis soţul? Care mi-a răpit fericirea? se repede ea vorbind din ce în ce mai tare şi pe un ton mai ascuţit.

— Doamnă Paige, spune bărbatul. Trebuie să lămurim câteva aspecte. Noi suntem agenţii de securitate care vă vom fi alături în această zi dificilă. Haideţi să luăm loc undeva şi poate că veţi discuta despre asta mai târziu cu fiul dumneavoastră.

— Da, domnule, eu voi lua loc, pentru că nu trebuie să discut despre nimic cu fiul meu.

Se întoarce spre Isaac.

— Sincer, ar trebui să te relaxezi!

— Mamă...

Tocurile lui Patty ţăcăne pe podeaua de marmură când se îndepărtează, conducându-i pe musafiri în sufragerie. Isaac o urmează, scuturând din cap.

— Doamnă Paige, spune femeia, noi lucrăm pentru compania care difuzează *Moartea este Justiţie*, emisiunea care, după cum ştiţi, are drepturi exclusive asupra cazurilor de condamnări la moarte. De asemenea, compania se ocupă şi cu organizarea sistemului de votare, cu luarea măsurilor în ceea ce priveşte prizonierii şi de organizarea interviurilor relevante, de acuzaţii şi de ziua execuţiei în sine şi, în general, de toate aspectele referitoare la rudele celor decedaţi şi la drepturile privind prezenţa la execuţie.

— În regulă, răspunde Patty.

— Am venit să vă spunem exact ceea ce se va întâmpla şi să vă răspundem la întrebări, dacă aveţi. Prioritatea noastră este ca procedura din această seară să decurgă cât mai bine posibil, iar dumneavoastră şi fiul dumneavoastră să nu fiţi supuşi stresului sau presiunii. Pentru că în trecut am lucrat cu multe familii îndurerate, înţelegem că treceţi printr-un moment dificil.

— Să o văd pe fata aceea murind va fi unul dintre cele mai fericite momente din viaţa mea.

Agentul de securitate inspiră şi se agită în scaun.

— Doamnă Paige, este responsabilitatea mea să vă aduc aminte faptul că execuţia ei nu este un lucru sigur. Nu trebuie să uitaţi asta. În trecut, am fost martorii câtorva schimbări de situaţie surprinzătoare chiar în ultimele ore sau minute.

— E moartă! Ţineţi minte ce vă spun!

— Mamă, statisticile s-au schimbat mult astăzi.

— S-au schimbat?

— Da, doamnă Paige, spune femeia-ofiţer atingând uşor dispozitivul pe care-l ţine în mână. Voturile „vinovată” au scăzut

cu 23% în ultimele opt ore. Statisticile curente indică 74% pentru execuţie.

Patty ridică din sprâncenele vopsite.

— Ei bine, asta-i o surpriză, zice ea râzând nervos. Oameni buni, vă rog să mă scuzaţi o clipă.

Când se ridică şi pleacă, îşi scoate telefonul din buzunar, formează un număr şi, înainte să iasă din cameră, vorbeşte la telefon.

— Da, sunt Patty Paige, trebuie să discut cu avocatul soţului meu, William Crawford, chiar acum. Nu, nu suportă amânare.

Isaac se uită la agenţii de securitate. Ştie ce se întâmplă, ştie ce face mama lui; e sigur că şi ei ştiu, chiar dacă nu spun nimic.

Aceştia îşi ţin capetele plecate, de parcă ar fi prezenţi doar fizic.

— William? Da... Acum, tu să mă asculţi pe mine, eu îţi plătesc salariul...

Pentru o clipă, mama lui Isaac vorbeşte mai încet, iar el trebuie să se întindă ca să audă, dar, chiar şi aşa, nu distinge decât nişte bolboroseli.

— O VEI FACE! şuieră Patty cele trei cuvinte.

Musafirii tresar şi se uită mai întâi la Isaac, apoi unul la celălalt.

— Nu-mi pasă cum! ţipă mama lui. Sau ce trebuie să faci. Eu şi soţul meu ţi-am fost loiali, te-am ajutat să îţi deschizi afacerea, iar tu ne eşti dator. Aşa ne răsplăteşti?... Şi trebuie să-ţi aduc aminte de informaţiile pe care le deţin?

— Ştiţi ce face, nu-i aşa? îi întreabă Isaac pe agenţi.

— De vreme ce nici eu şi nici partenerul meu nu suntem oamenii *legii,* nu ne priveşte ceea ce face mama ta.

— Manipulează voturile.

— Nu este grija noastră.

— Atunci, nu vă interesează dreptatea?

— Oamenii fac dreptatea. Un milion de voci care iau o decizie în mod democratic.

— Este o glumă.

— Ce este o glumă?

Patty intră din nou în cameră, păşind mai uşor şi afişând un zâmbet forţat.

— Nimic, mormăie el.

Se aşază lângă Isaac.

— Deci, unde am rămas?

— Doamnă Paige, vreau doar să vă pun câteva întrebări, ca să ne asigurăm că toate procedurile vor decurge bine în această seară. Dumneavoastră şi fiul dumneavoastră aveţi la dispoziţie câteva opţiuni de vizionare şi ar fi mai simplu dacă vi le-am prezenta acum.

— Vreau să-i văd faţa, spune ea.

Bărbatul se holbează la ea.

— OK. Acesta ar fi răspunsul la una dintre întrebări, dar dacă v-aş prezenta toate etapele evenimentului...

— Nu este nevoie, îi răspunde ea. Am urmărit emisiunea. Este un ecran, nu-i aşa? Un perete de sticlă sau aşa ceva? Am observat că uneori este, alteori nu.

— Asta s-a schimbat acum, spune el. Între acuzat şi public e o fereastră din sticlă securizată, dar ne-am dat seama că, dacă e îndepărtată, apar probleme.

— Nu mă deranjează problemele!

— Au fost probleme cu mirosurile...

— Nu-mi pasă.

— Şi se ştie că acuzaţii îi scuipă pe cei din public.

— Numai să-ncerce şi-am s-o scuip şi eu.

— Chiar şi aşa, continuă agenţii, acum, ecranul este blocat din sistemul calculatorului central.

Isaac priveşte în altă parte. Pe canapeaua de lângă el este un dosar; îl examinează atingându-l uşor cu vârfurile degetelor.

— Doamnă Paige, dacă nu vă supăraţi, aş avea totuşi o întrebare, spune bărbatul. Aţi dori ca unul dintre dumneavoastră să le adreseze câteva cuvinte invitaţilor şi celor din presă la execuţie?

— Jurnaliştii vor fi în încăpere? întreabă Isaac.

El încuviinţează.

— Ca întotdeauna. Pentru noi este foarte important să înregistrăm procedura şi să ne asumăm răspunderea faţă de cei care votează, ca să ne asigurăm că dorinţele lor sunt pe deplin respectate.

— Mie mi-ar plăcea să spun câteva cuvinte, zice Isaac intervenind repede.

— Atunci, noi am terminat aici, spune femeia şi se uită la ceas. E timpul să plecăm.

— Deja? întreabă Patty.

— Mă tem că da, doamnă Paige.

Îngreţoşat, Isaac ia dosarul de lângă el şi-i conduce spre ieşire.

Martha

„Este ora şapte după-amiaza. Mai ai: două ore până la posibila ta execuţie. Statisticile curente sunt: 77,6% pentru, 22,4% împotrivă. Îţi vom mai transmite informaţii peste: treizeci de minute”.

Hei, la fiecare jumătate de oră acum?

Mi-au mai rămas două ore din viaţă. Şi aceste două ore pot fi urmărite în direct, la televizor. Doar de cei cu abonament premium.

Cine-ar fi crezut că sunt atât de interesantă, încât oamenii vor plăti ca să vadă cum mor. Asta-i definiţia voyeurismului.

Câţi oameni îmi vor urmări ultimele clipe?

Mai mulţi decât în cazul lui Iisus! Ha-ha!

Dumnezeule, sper să nu fac pe mine sau ceva de genul ăsta. Ştii... când am să mor... sau să trag vreun vânt, pentru că se spune că aşa se întâmplă, nu? O, ar fi groaznic! Dar, hei, voi fi moartă, aşa că nu-mi va păsa.

Doar dacă n-am să fiu vreo fantomă, şi atunci am să mă ruşinez.

Nu mă deranjează dacă alţi oameni mă văd aşa, dar, Isaac, nu vreau să-ţi aduci aminte aşa de mine.

Vreau să-ţi aminteşti de mine zâmbind, aproape de tine, ţinându-te de mână sau sărutându-te, în braţele tale.

Cum eram înainte de toate astea.

•

Cei fără adăpost începuseră să se întoarcă în vechiul lor loc, din pasajul subteran. Era protejat de vânt şi de vreme şi păstra mai mult din căldura focurilor aprinse în coşurile din metal. După moartea mamei, Jackson le dăduse bani ca să le cumpere tăcerea şi, pentru o vreme, plecaseră pe la hoteluri şi pensiuni, dar, rând pe rând, se întorseseră la ceea ce presupun că se gândeau că era casa lor.

Câţiva dintre ei au ridicat o mână când am trecut pe acolo, în noaptea aceea, iar alţii, mai puţini, şi-au plecat capetele. Cred

că nu voiau să li se aducă aminte de cele întâmplate. Vezi tu, toţi ştiau cine sunt. „Fata aia orfană”, spuneau ei, sau „fiica ei”, sau „fata aia săracă”.

Doar unul sau doi chiar ştiau cum mă cheamă, cei care veniseră la înmormântarea mamei şi rămăseseră cu capetele plecate de ruşine, pentru că nu le era permis să spună adevărul.

„Este OK, am priceput, ştiu, înţeleg”, le-am spus eu.

Fierbeam de mânie şi eram furioasă, dar nu pe ei, ci pe societate.

Trenul îşi luminează calea spre o gară mohorâtă. Vagoanele sunt calde şi primitoare, dar miroase a urină, transpiraţie şi alcool. Vezi tu, poate că în Rises sunt şi mulţi oameni simpatici şi de treabă, dar şi destui beţivi, drogaţi şi idioţi, ca peste tot, şi ei sunt cei care folosesc trenul ca pe-un loc unde se pot distra.

Totuşi, în tren, tu nu te-ai amestecat cu ceilalţi. Te-ai sprijinit într-un colţ, cu gluga trasă, cu o sticlă în buzunar pentru că te ajuta să scapi mai uşor de probleme – aşa mi-ai spus –, dar te-am văzut stând în picioare şi mişcându-te spre uşă. Când trenul a oprit, iar tu ai coborât, zâmbetul tău m-a încălzit mai mult decât ar fi făcut-o orice băutură fierbinte sau foc în seara aceea.

Ne-am plimbat prin ger, braţ la braţ, am vorbit despre ce-am putea face, ne-am oprit sub un felinar stradal, te-ai uitat la mine, iar eu am văzut în ochii tăi ce voiai să-mi spui.

— Trebuie să facem ceva, mi-ai şoptit. Nu mai putem continua aşa. El ştie că încă ne vedem. O să-ţi facă rău, ştii că o va face.

— Atunci, aşa să fie.

— Nu...

— M-am săturat să mă tot intimideze, Isaac. Ceva trebuie să se schimbe. Nu doar pentru mine. Oamenii trebuie să afle adevărul.

— Nu crezi că-l ştiu deja?

— Trebuie să li se spună verde-n faţă şi apoi vor fi forţaţi să acţioneze.

Am plecat de sub felinar şi ne-am plimbat pe lângă magazinele abandonate, unde l-am văzut prima dată. În susul străzii Crocus, o maşină închisă la culoare era parcată la marginea drumului.

— Nu poţi să-i forţezi pe oameni să acţioneze, mi-ai spus.

În spatele nostru s-a trântit o portieră şi ne-am întors amândoi. Cineva se îndrepta spre noi.

De ce nu ne-am mişcat, de ce nu am fugit? De ce am rămas pe loc şi am aşteptat să se apropie de noi?

— Martha Honeydew, eşti o târfă împuţită! Ca mama ta!

I-am recunoscut vocea imediat.

— Şi a venit vremea să scăpăm lumea de povara existenţei tale. Ai fost o greşeală care nu ar fi trebuit să se întâmple.

— Poftim? ai întrebat.

Am auzit un clic şi, când s-a apropiat, am văzut cum lumina lunii strălucea pe ţeava unui pistol.

— Tată, nu!

Am văzut că ai înaintat, dar picioarele mele erau ca de plumb.

— Isaac, nu vreau să-ţi fac rău, dar am s-o omor şi-am să mă asigur că vreun sărman nenorocit o s-o încaseze pentru asta. N-o să-i pese nimănui şi, peste câteva săptămâni, nimeni nu o să-şi mai amintească. Doi iepuri dintr-o lovitură. Doi rahaţi degeneraţi, fără de care oraşului ăstuia îi va fi mai bine. Nu este bună pentru tine! E un nimic, doar o scursură nenorocită, aşa cum era şi mama ei.

— Mama mea a fost o femeie bună! am strigat şi m-am apropiat de el. Dar ai lăsat-o fără nimic! Cu nimic, în afară de mine!

— Despre ce vorbeşti, căţea proastă?

— Ştii la ce se referă, i-ai răspuns tu.

Ne mişcăm unul în jurul celuilalt, ca într-un dans lent şi elegant – un pas aici, unul dincolo –, fără ca vreunul dintre noi să fie avantajat, de-a lungul străzii Crocus şi înapoi spre pasajul subteran.

— Şi eu am dovezi, am spus.

— În legătură cu ce? a pufnit Jackson.

— Hai să-ncepem cu faptul că mi-ai ucis mama. Apoi o să continuăm şi cu restul.

— Nu poţi să dovedeşti nimic, a spus el.

Un glonţ mi-a şuierat pe lângă ureche, pocnitura răsunând atât de tare, încât noaptea a încremenit în liniştea ce-a urmat.

— Data viitoare n-am să ratez, mi-a spus.

O armă îndreptată spre capul tău, bărbatul pe care-l iubeşti lângă tine, familia moartă, fără viitor, fără educaţie... ei bine, te cam face să te gândeşti la imaginea de ansamblu.

* * *

„Este ora 7.30 după-amiaza, anunţă vocea electronică. Mai ai: o oră şi treizeci de minute până la posibila ta execuţie. Statisticile curente sunt: 79,6% pentru, 20,4% împotrivă. Îţi vom mai transmite informaţii peste... treizeci de minute”.

Rahat!

Isaac

Limuzina albă ajunge în faţa porţilor închisorii. Mulţimea este impresionantă: presa cu microfoane şi camere, oameni cu pancarte, turişti veniţi pentru spectacol. Sunt gălăgioşi şi strigă „Moarte acuzatului”, „Ochi pentru ochi”.

Într-o parte a mulţimii este un grup mai mic de oameni, cu steaguri pe care scrie „Să se aducă dovezi!”, „Voturi echitabile pentru toţi!”, dar vocile nu li se aud, iar cei din presă îi ignoră.

În clipa în care Isaac şi mama lor coboară din maşină, se lasă tăcerea, iar cei din mulţime îşi dau jos pălăriile şi nimeni nu-şi mai dă coate. Oamenii stau neclintiţi, cu capetele plecate sau cu mâinile la piept.

— Jackson a fost eroul nostru! strigă cineva şi, din spatele ochelarilor ei negri, Patty Paige zâmbeşte larg.

— Eroul poporului! strigă un altul, iar restul aplaudă.

— Dacă aţi şti adevărul, mormăie Isaac, dar nimeni nu-l aude.

Ei sunt conduşi de-a lungul unei alei dintr-o parte a clădirii, pe lângă un copac în care stă o vrabie şi pe lângă o fereastră cu gratii. La uşă, sunt verificaţi ca să vadă dacă nu poartă arme.

— Ce-i ăsta? îl întreabă paznicul pe Isaac ridicând dosarul.

— Un discurs, răspunde el. Vorbesc în numele mamei.

Paznicul dă aprobator din cap şi-i lasă să treacă.

— Pe aici, vă rog, le spune agentul de securitate, care este o femeie, şi îi conduce într-o încăpere mare. Trebuie să vă informez că, în acest moment, sticla este luminată doar cât să se vadă *în* celulă. Acum, acuzata *nu poate* să vă vadă sau vă vede neclar.

Isaac intră în cameră.

Aceasta îi aduce aminte de o sală de cinema sau de una de teatru. Rânduri de scaune se întind în spate şi uşor în sus, luminile sunt îndreptate spre partea din faţă a camerei, iar între scenă şi primul rând de scaune este un spaţiu gol.

El se opreşte şi se holbează la ecranul de sticlă. E mai aproape decât se aştepta, neacoperit de nicio cortină înainte de derularea titlurilor sau de apariţia pe scenă a actorilor. Nu vede niciun act de identitate sau vreo secvenţă înainte ca totul să înceapă pentru că iat-o!

Se uită la ea şi nu se poate abţine să nu înainteze până când ajunge chiar în faţa ecranului de sticlă şi întinde degetele, ca să o atingă.

— Mă aude? întreabă el.

— Nu, desigur că nu, îi răspunde femeia. Poţi să-i spui ce vrei, dar va auzi doar o şoaptă.

Se uită cum stă pe scaunul electric, cu faţa roşie, umflată, şi cu părul tuns scurt.

— Martha, şopteşte el.

Isaac nu este atent la ce-i explică celălalt agent mamei lui şi, de vreme ce inima îl ţine lângă sticlă, o urmăreşte pe Martha cum se agită în scaun, cu picioarele goale.

Nu îşi concentrează privirea când se îndreaptă spre el. Ochii ei sunt goi sau pierduţi în vreo amintire, dar se opreşte lângă sticlă, chiar în faţa lui, ridică o mână şi atinge ecranul chiar acolo unde-şi ţine el mâna.

— Mă vezi? şopteşte el. Mă auzi?

Se uită la el fără să se concentreze.

— Te iubesc, îi şopteşte el.

Ea se uită atent prin sticlă, privindu-l acum, apoi se apleacă şi suflă puternic, făcând nori de aburi. El o urmăreşte cum îşi mişcă un deget şi, începând din dreapta ei, literele, neclare şi ciudate, încep să prindă contur:

„TE IUBESC”.

Când înghite, ea se uită peste umărul lui şi, cu palma, şterge repede mesajul.

În spatele lui, conversaţia continuă, dar el o urmăreşte pe Martha.

— Îmi pare rău, mormăie el.

Ea scutură din cap şi mai suflă o dată peste sticlă.

„NU UITA CE MI-AI PROMIS”.

El dă aprobator din cap şi închide ochii, iar când îi deschide, ea este aşezată din nou pe scaun.

— Aveţi locuri rezervate în faţă, spune agentul de securitate. De asemenea, vor fi prezenţi şi câţiva demnitari, mai ales

directorul executiv al trustului media Life Visions, redactorul-şef al Ştirilor Naţionale, un reprezentant al firmei Cyber Secure. Dacă vă doriţi să mai stea şi alţi oameni lângă dumneavoastră, cum ar fi membri ai familiei, prieteni apropiaţi, se poate aranja...

— Eve Stanton, răspunde el.

— Poftim? Consilierul? întreabă Patty. De ce ai ales-o pe ea? Nu o cunoşti.

— Şi judecătorul Cicero, adaugă el.

— Poftim? întreabă ea din nou.

Femeia ridică o mână.

— Doamnă Paige, dacă îi includeţi pe aceşti oameni pe lista invitaţilor, cu siguranţă curiozitatea publicului va creşte şi, prin urmare, vor fi şi mai mulţi spectatori. Putem da acum un comunicat de presă.

Patty dă aprobator din cap şi cele două femei pleacă împreună.

Agentul se întoarce spre Isaac.

— La ora convenită, două ecrane de televizor vor fi coborâte din tavan, câte unul de fiecare parte a sticlei, pentru transmisiunea în direct a emisiunii *Moartea este Justiţie.* Cu ceva timp înainte de asta, luminile vor fi modificate, pentru ca atât acuzata, cât şi dumneavoastră să vedeţi prin ecranul de sticlă.

Isaac dă aprobator din cap.

— I se va oferi şansa de a-şi spune ultimele cuvinte în aproximativ... el se uită la ceas... cincizeci de minute. Şi, nu uitaţi, pretinde că are un secret de împărtăşit, aşa că va atrage multă atenţie. Va fi cel mai mare rating din istorie! E un lucru foarte important. E primul de genul acesta. O adolescentă acuzată că a ucis o persoană ca tatăl dumneavoastră...

Isaac îl întrerupe.

— Şi eu când voi avea ocazia să vorbesc?

— După închiderea liniilor telefonice şi verificarea voturilor. Cu cinci minute înainte să fie executată, deci seara, la 8.55.

— Sunteţi foarte sigur că va fi găsită vinovată.

El râde.

— O, asta e o certitudine!

Martha

„Este ora opt seara. Mai ai: o oră până la posibila ta execuţie. Statisticile curente sunt: 97% pentru, 3% împotrivă. Îţi vom mai transmite informaţii peste: treizeci de minute”.

Au revenit la cum erau acum douăsprezece ore.

Cum mai zboară timpul.

Asta este! Ultima oră!

Fă-o să conteze, Martha!

Acum e o chestiune de minute. Cincizeci şi nouă de minute până la posibila mea execuţie...

„Posibilă execuţie”. Pe naiba!

Cincizeci şi nouă de minute până când am să mor.

Cincizeci şi opt?

O, au schimbat sticla, pot să văd bine dincolo de ea.

Iisuse, ce scaune multe. Cum se aşteaptă să fie toate ocupate? Dar sunt! Oamenii năvălesc înăuntru! Nu cunosc pe nimeni!

Cineva le verifică biletele şi îi conduce la locurile lor. Dumnezeule, este... este înspăimântător... o, Doamne... o, rahat. Se uită la mine, mă urmăresc de parcă aş fi vreun animal de la grădina zoologică sau aşa ceva. Iisuse!

Vreau să mă ascund, dar nu am unde.

Moartea este Justiţie

La pupitru, Kristina şi Joshua urmăresc ecranul plin cu imagini din Celula 7 şi camera de vizionare. El este sobru, iar mişcările-i sunt lente şi căutate; ea zâmbeşte tot timpul, ochii strălucindu-i de încântare.

JOSHUA: Ce părere ai despre asta, Kristina?

KRISTINA: Sincer, abia pot să-mi stăpânesc entuziasmul! Îmi *doresc* să fi fost acolo, în direct!

Pielea feţei i se întinde într-o grimasă sau un zâmbet fals.

JOSHUA (râzând): Kristina, ar fi trebuit să trăieşti în Roma gladiatorilor. Se pare că te bucuri de spectacolul suferinţei!

Ei îi piere zâmbetul şi, dinspre cameră, se întoarce spre el. Ignorând asta, el continuă:

JOSHUA: Am auzit că biletele s-au vândut la un preţ de patru ori mai mare decât cel stabilit.

KRISTINA: Da, ei bine, sinceră să fiu, mi-aş fi dat un rinichi ca să fiu acolo! Spectacol al suferinţei sau nu, e ceva unic în viaţă.

JOSHUA: Ei bine, să sperăm. Bineînţeles că sperăm şi ne rugăm să trăim într-o societate în care să *nu ne întâlnim* cu acest tip de crimă.

KRISTINA: Într-adevăr! O, ia uită-te la asta!

Amândoi se uită la ecran.

JOSHUA: O, Doamne...

KRISTINA: Ei bine, e o surpriză. Cred că în primul rând se află, dacă nu mă înşel, nu doar familia noastră îndoliată, ci şi domnul Cicero şi Eve Stanton! Vrei să-mi spui *ce* înţelegi tu din asta?

JOSHUA: Kristina, nu am nici cea mai mică idee!

Martha

Eve, uite-o pe Eve, şi-l recunosc şi pe bărbatul ăla, e judecătorul Cicero.

Eve, mă vezi?

Încerc să o implor din priviri să se uite în sus, dar nu o face.

Şi pe Isaac. Se uită la mine. Mă priveşte încontinuu.

O, îmi este rău! Vreau să ţip.

Ajutaţi-mă, să mă ajute cineva!

Eu nu... eu nu...

Nu... nu face asta... fii puternică...

Eve

— Nu vreau să fiu aici, îi şopteşte Eve lui Cicero. Nu pot să mă uit la ea.

— Trebuie, îi răspunde el. Trebuie să fii puternică pentru ea. Vorbeşte-i din priviri.

— E o greşeală, spune Eve. Asta nu ar trebui să se întâmple. Dar nu ştiu ce să fac.

El se apleacă spre ea.
— Băieţii au plănuit ceva.
Ea se încruntă la el.
— Băieţii? Care băieţi?
El inspiră adânc.
— Isaac şi Max al tău.
— Max!? şuieră ea. Ce treabă are Max în toată chestia asta? Cicero, nu pot să-l las să se implice.
— Şşş, spune el. E în regulă. Mi-a promis că nu-i nimic de genul acela. A spus că nici măcar nu va fi aici.
— Atunci cum...? Şi când v-aţi cunoscut voi doi?
— În dimineaţa asta, când cu televiziunea. Fiul tău se pricepe la tehnologie.
— Ce?

Martha

„Este ora: 8.30 seara. Mai ai: treizeci de minute până la posibila ta execuţie. Statisticile curente sunt: 97,4% pentru, 2,6% împotrivă. Îţi vom mai transmite informaţii peste: zece minute.”
O, Dumnezeule!
Dumnezeule din ceruri, ajută-mă!
Nu cred că pot să fac asta.
Îmi e frică de moarte.
Vreau să mă răzgândesc...

•

Noaptea aia, *noaptea aia,* îţi aminteşti? Acum o săptămână! Doar o săptămână!
Săptămâna trecută, cam pe la ora asta, am traversat parcul îngheţat, ne-am întâlnit în gară, am mers ţinându-ne de mână, ştiind, simţind ceva tot timpul... *ceva...*
Şi apoi, a apărut. Jackson ne fixa cu privirea şi ne ameninţa cu un pistol în mână...
Brusc, am înţeles totul.
Am crezut că am să mor. Am crezut că o să mă împuşte atunci şi acolo, că o să scape de mine, că o să-şi reîntregească mica lui familie şi că nimeni nu-i va afla secretul. Nu trebuia

decât să apese pe trăgaci. El ştia, eu ştiam şi tu ştiai că nu o să fie prins niciodată pentru asta.

Aş fi fost doar o victimă în plus.

Mama ta, mama mea şi cu mine.

Ele erau doar cele despre care ştiam.

Am spus că lucrurile trebuie să se schimbe şi, când m-am uitat la ţeava pistolului, mi-am dat seama că era timpul. Trebuia să acţionez atunci sau niciodată.

Am strigat din toţi rărunchii şi am fugit spre el. Nu a tras – poate că din cauză că era prea surprins –, iar eu l-am trântit la pământ şi am auzit cum s-a lovit zgomotos cu capul de asfalt.

Dar s-a ridicat şi m-a apucat de picior când am încercat să fug.

Am aşteptat să simt răceala pistolului pe piele, dar nu a fost aşa.

„Isaac!”, te-am strigat. M-am răsucit, apoi m-am întors spre Jackson şi i-am dat un pumn în obraz.

„Căţea ce eşti!” m-a înjurat el.

M-am sucit într-o parte, dar nu destul de repede. Brusc, m-am trezit din nou pe jos. Faţa mă ustura, iar capul mi se învârtea. În faţa mea, i-am văzut pantofii şi am simţit lovitura unuia în stomac. Nu am putut să strig sau să ţip.

„Isaac, unde eşti?” m-am întrebat.

Am ignorat durerea şi, dincolo de asfalt, am văzut cum pistolul lui Jackson zăcea pe gheaţa strălucitoare.

„Nu pot s-o fac”, m-am gândit eu, aerul arzându-mi plămânii.

„Ba pot”, m-am contrazis. „Trebuie!”

Am încercat să ajung pe partea cealaltă târâindu-mă. Am primit încă o lovitură în picioare şi una în cap. Totul se învârtea.

„O, Dumnezeule, cel mai rău mod de-a muri! Bătută măr”.

M-a lovit puternic în spate.

Am întins mâna după pistol.

„Trebuie să faci asta”, mi-am spus.

Am simţit o durere surdă în braţ. M-am ferit. O, Dumnezeule, durerea! Te rog, opreşte-te! Te rog, ajută-mă!

M-am concentrat din nou. Iată-l, acolo! întinde-te după pistol! întinde-te!

Pantofii s-au apropiat de degetele mele, mâinile au luat pistolul din faţa mea. M-am prăbuşit.

„Sunt terminată. Asta este”.

Am auzit o voce. „N-ai îndrăzni”, a spus.

„Ba da”, i-a răspuns cealaltă voce.

Nu puteam să le disting. M-am rostogolit. În apropiere, am văzut picioarele lui Jackson.

— Pleacă de lângă ea!

— Nu pot să fac asta, fiule. Ştii că nu pot. Ar putea să ne distrugă. Trebuie să scăpăm de ea.

M-am uitat în sus. El îşi desfăcea cureaua. O scotea prin găici.

— Vrei să spui că ar putea să te distrugă pe tine, nu pe noi. Şi te înşeli – nu există niciun *ar putea* în cazul ăsta! O *va face.* Nu ea, ci eu şi cu ea, eu şi Martha, noi *te vom distruge* şi o meriţi.

— Isaac, nu gândeşti limpede. Fata asta se joacă cu mintea ta.

— Nu, Jackson.

— „Tată”, sunt tatăl tău.

— Nu, nu eşti. Da, m-ai adoptat, dar m-ai luat de acolo ca să nu spun că ai împins-o pe mama peste balcon şi ca să dai bine! Ca în public să pară că ai un dram de umanitate! Ştiu că ai *ucis-o!*

— Isaac...

— Nu nega.

— În regulă, dacă ai nevoie să o auzi de la mine, da – am omorât-o! OK? Dar nu de aceea te-am adoptat. Ci pentru că tu... te-ai *uitat* la mine cu ochi mari şi inocenţi, iar eu nu m-am gândit decât la cum a fost viaţa mea cât am locuit acolo şi la ce se va întâmpla cu tine.

— Ce? l-ai întrebat pe un ton batjocoritor. Te-ai lăsat cumva dus de vreun rar moment de compasiune?

— Mă crezi sau nu, da, am făcut-o! Dar Patty a transformat toată situaţia în altceva. A pufnit şi a clătinat din cap. Patty... Restul... s-a întâmplat din cauza lui Patty.

— Nu! Patty nu a vândut droguri în Rises, nu i-a făcut pe oameni dependenţi, ca să obţină mai mulţi bani. Patty nu a avut aventuri doar ca să-şi demonstreze că încă mai e atrăgătoare sau, nu ştiu, pentru putere. Patty nu a împins-o pe mama mea peste balcon, nu a călcat-o pe mama Marthei cu maşina, nu i-a mituit pe oameni ca să-şi atingă interesele, nu...

— ÎN REGULĂ!

Vocea i-a răsunat prin tot pasajul. Cu colţul ochiului, am văzut cum cureaua i-a alunecat printre mâini şi cum degetele i s-au oprit la cataramă.

— Nu vreau să fiu asociat cu tine, i-ai spus.

— Nu trebuie, ţi-a răspuns el. Poţi să pleci, să-ţi trăieşti viaţa.

— Îi vei lăsa pe cei din presă să vadă asta? O familie destrămată? Cum ai dat greş, ca tată?

L-am simţit cum s-a apropiat de mine, dintr-o parte.

— Nu este nevoie. Îi vom mulţumi în continuare. Îi vom arăta publicului ce vrea să vadă, iar în privat vom face ce ne dorim.

— Vrei să-i minţi? Să manipulezi presa cu toate legăturile tale dubioase? Da, desigur, pentru că asta faci mereu!

— Lasă arma jos! Nu vezi limpede! Vom scăpa de fată şi totul poate reveni la normal.

Am ridicat privirea şi te-am văzut scuturând din cap.

Jackson s-a apropiat de mine. Tremuram urmărindu-l cum îşi scotea cureaua. Nu puteam să mă mişc.

— Trebuie, a spus Jackson şi a ajuns chiar în spatele meu, iar eu am simţit mirosul curelei de piele şi cum m-a atins cu ea peste umăr, când a legănat-o.

— Pleacă de lângă ea! ai spus tu.

— Nu. Am să termin ce-am început şi tu te vei duce acasă şi vom da uitării întregul fiasco.

— Am spus să pleci de lângă ea!

— Eşti un copil! Nu ştii ce faci.

Eu plângeam, disperată să fug, dar nu puteam să mă mişc, nu puteam să vorbesc.

— PLEACĂ! ai strigat din nou.

În spatele meu, Jackson a râs.

— Te avertizez!

— Ba nu. Eşti doar un băieţel în lumea adulţilor. Un copilaş care nu ştie să se comporte.

Am simţit cum cureaua mi-a alunecat peste cap.

Te-am văzut ţinând pistolul în mâna întinsă, cu degetul pe trăgaci şi cu lacrimi în ochi.

Am simţit pielea pe gât.

— Tu m-ai făcut să fiu aşa! ai strigat.

— Aşchia nu sare departe…

•

Bubuitul armei a terminat propoziţia.

Mă întorc cu spatele la scaunul ăla electric şi îngrozitor, care aşteaptă să mă omoare, şi mă mişc spre sticlă. Vreau să îţi spun că îmi pare rău. Isaac, te rog, uită-te la mine! Spune-mi că totul va fi bine! Spune-mi că nu o să mă doară!

Iisuse, sunt speriată.

Pieptul îmi arde. Îmi este rău.

Nu... calmează-te... respiră uşor... hai.

Ceva se întâmplă în spatele meu. Uşa se deschide. Văd un paznic şi... ce este ăla?

Isaac

— Ce *este* acela? întreabă Isaac.

Agentul de securitate se apleacă înainte, de pe scaunul din spate.

— Noul nostru dispozitiv.

Îi zâmbeşte lui Isaac şi îi arată ecranele de televizor care coboară din tavan.

— Priveşte! Urmează să-l prezinte la *Moartea este Justiţie.*

Moartea este Justiţie

Kristina şi Joshua stau lângă ecranul mare. Pe acesta se văd versiunea animată a Celulei 7 şi versiunea Marthei stând pe scaunul electric. Încheieturile, gleznele şi pieptul îi sunt strânse cu curele. Deasupra ei, o coroană de metal îi este coborâtă pe cap.

KRISTINA (zâmbind): Da, dragi spectatori, cred că este cea mai minunată invenţie de până acum.

JOSHUA: Aşa cred mulţi...
KRISTINA: Lasă-mă să explic.

Pe ecran, o uşiţă se deschide în partea din spate a celulei şi un dispozitiv rulează pe traseul prestabilit.

KRISTINA: Această nouă invenţie este complet automată. Astfel, nu mai este nevoie de un călău.

Când dispozitivul ajunge lângă versiunea animată a Marthei, un braţ se extinde şi intră în partea din spate a scaunului. Pe un ecran apar un contor, statisticile şi un voltmetru care indică valoarea zero.

KRISTINA: Când contorul numără voturile finale şi statisticile, declanşează o reacţie automată din partea dispozitivului. Dacă apare verdictul „vinovată”, un cronometru separat numără invers ultimele trei minute…

Ecranul afişează acum versiunea animată a unui bărbat care stă în picioare la un pupitru, în partea din faţă a zonei de vizionare, şi care vorbeşte mulţimii de spectatori.

KRISTINA: …permiţându-i familiei victimei să rostească ultimele cuvinte.

Bărbatul se întoarce la locul lui şi, când cronometrul ajunge la zero, valoarea indicată de voltmetru creşte, iar versiunea animată a Marthei este electrocutată. După câteva minute, valorile scad, iar Martha închide ochii. Joshua se întoarce spre cameră.

JOSHUA: Ce părere au spectatorii noştri despre asta?

Din studio se aud aplauze.

KRISTINA: Vedeţi, doamnelor şi domnilor, justiţia şi moartea sunt, aşadar, în mâinile voastre. Dumneavoastră sunteţi judecătorul, juriul şi, acum, şi *călăul.* Dispozitivul preia informaţiile de la liniile telefonice, le transformă în acţiune care, în ultimă instanţă, omoară acuzatul. Nu vrem decât să vă oferim putere!

Isaac

— Poate fi oprit în cazul în care ceva nu e în regulă? şopteşte el.

Agentul ridică din umeri.

— Ce ar putea să nu fie în regulă?

— Totul, spune Isaac scuturând din cap. Dar cred că s-a întâmplat acum multă vreme.

Cicero se întoarce şi îl atinge uşor pe braţ.

— Isaac, priveşte.
În celulă, Martha e în picioare.

Moartea este Justiţie

La pupitru, Kristina şi Joshua se întorc pe scaunele lor înalte ca să vadă filmarea în direct, sigla cu ochiul învârtindu-se în colţul ecranului.

JOSHUA: Ei bine, acesta este momentul pe care l-am aşteptat toţi.

KRISTINA (râzând): Unul dintre ele!
JOSHUA: Nici nu pot să vă spun cât sunt de încântat să aud secretul Marthei. Kristina, cât i se va permite să vorbească?
KRISTINA: Va avea dreptul la trei minute. Ceea ce, sincer, mă surprinde, având în vedere că şi familia victimei are la dispoziţie acelaşi timp. Nu mi se pare corect. Nu cred că vinovaţilor ar trebui să li se permită să vorbească atât de mult.

Transmisiunea în direct arată că paznicul i-a încătuşat mâinile şi gleznele Marthei şi că a mutat-o spre geamul de sticlă.
Joshua îşi duce degetul la buze şi se uită la public. Sunetul se schimbă, se aud pârâituri, iar zgomotul respiraţiei Marthei pluteşte prin studio.

Martha

Martha îşi concentrează privirea asupra lui Isaac. Îi zâmbeşte doar cât să o vadă el, apoi este atentă la cei din public.
— V-am promis un secret, spune ea cu o voce slabă şi tremurândă. Nu cred că vreţi să-l auziţi, iar eu nu mai vreau să vi-l spun.
— Începeţi odată şi omorâţi-o! strigă cineva.
— Dar trebuie să vă mai spun ceva înainte, aşa că, vă rog, să aveţi răbdare...
Inspiră adânc şi se uită la oamenii care aşteaptă.
— Mama mea...

— Mama ta a fost o prostituată, spune o femeie. Rises e plin de prostituate!

Martha tace.

— Mama nu a fost o prostituată, dar aveţi dreptate – în Rises sunt prostituate. Spuneţi-mi ce aţi face – v-aţi vinde trupul sau aţi muri de foame?

— Aş munci!

Martha se strâmbă.

— Vă rog, am doar trei minute la dispoziţie şi nu vreau să le irosesc vorbind despre lipsa slujbelor şi despre cât de puţin sunt plătite toate, vă rog...

Respiră sacadat, iar privirea-i planează deasupra publicului, surprinzându-le feţele tuturor.

— Mama a crezut în iubire. În adevăr şi onestitate. Şi încredere. Îmi place să mă gândesc la ea ca la o idealistă, dar presupun că, de fapt, era naivă. Se uită la ceas. Acum şaptesprezece ani, s-a îndrăgostit. Era un bărbat arătos, fermecător, care a răsfăţat-o şi i-a promis lumea. Ea a crescut în sărăcie, iar familia ei s-a chinuit cu banii de la o lună la alta.

— N-ai să vezi milă din partea mea! strigă un bărbat. N-ai nicio scuză pentru ce ai făcut!

Câţiva oameni se întorc spre el şi se uită lung. Alţii îşi duc degetele la buze, făcându-i semn să tacă.

— Ultimul lucru pe care-l vreau de la voi e mila voastră de rahat! îi strigă la rândul ei.

Pentru o clipă, se lasă liniştea, iar Martha se uită pe furiş la Eve, care stă cu mâinile ridicate, de parcă ar vrea să o calmeze.

— Îmi cer scuze, spune ea mai încet. Aş vrea doar să mă ascultaţi. Cu mintea deschisă. (Inspiră.) Presupun că era vulnerabilă. Presupun că ar fi trebuit să ştie mai bine. Ştia cine era tipul, l-a văzut prin preajmă şi a auzit bârfele. Prietenii au încercat să o avertizeze. Când mi-a povestit asta, mi-a spus că e proastă. Eu nu cred că era proastă, ci că a fost manipulată. Bărbatul era inteligent. Ştia cum să obţină ce voia, îi făcea felul victimei şi trecea la următoarea. Cu timpul, şirul distrugerilor pe care le-a lăsat în urmă s-a tot mărit. Când mama l-a întâlnit prima dată, totul era de-abia la început. În clipa în care i-a spus că este gravidă, a plecat şi a lăsat-o să se descurce de una singură. Nu am aflat cum îl cheamă. Ea nu mi-a spus niciodată.

Mi-a zis că este mai bine aşa, iar eu am crezut-o. Probabil că ar fi fost...

Se uită încă o dată la ceas – mai are la dispoziţie nouăzeci de secunde.

— Dar faptele au obiceiul ăsta ciudat de-a ieşi la iveală. După ce a murit, după ce a fost *omorâtă*, după un timp, nu chiar imediat, pentru că nu puteam face faţă, i-am căutat printre lucruri. Nu am vrut. Era viaţa ei privată, dar am fost nevoită să o fac. Şi am găsit nişte scrisori şi le-am luat. Când m-am uitat la numele ei de pe plic şi la inima desenată de pe spatele altuia, am ştiut că trebuie să fie de la el. Nu am reuşit să înţeleg de ce le-a păstrat, ştiam că trebuie să fie de la el, de la *tatăl* meu, şi... şi... am scos hârtiile... şi le-am citit.

Tremură, îşi freacă braţele pe care şi le încrucişează, apoi se freacă la ochi. Clipeşte şi începe să plângă.

— Printre ele mai era o scrisoare, una care părea oficială, cu adresa dactilografiată. Am citit-o şi pe aceea. Era de la un avocat. Un contract semnat de ea, în care scria că, dacă nu-l contactează, pe tatăl meu adică, şi nu îi dezvăluie identitatea, va primi cincizeci de lire sterline în fiecare lună, până când voi împlini optsprezece ani. Cincizeci de lire pe lună pentru tăcerea ei! Scrisorile scrise de mână erau semnate doar cu iniţialele lui şi îmi aduc aminte că m-am holbat la ele şi m-am gândit că era imposibil să fie persoana pe care o aveam în minte. (Ea inspiră adânc şi neregulat; se uită la cele treizeci de secunde indicate de cronometru şi înapoi la public.) Însă în scrisoarea avocatului, numele lui era scris complet. Tatăl meu... tatăl meu... Se uită la cei din public. Era Jackson Paige.

Moartea este Justiţie

În studio este linişte. Kristina şi Joshua sunt cu gura căscată şi aşteaptă nerăbdători.

JOSHUA: Aha... ei bine... dragi spectatori...

KRISTINA: Minciuni şi înşelătorie! Nu se poate să fie adevărat.
JOSHUA: În acest moment, Kristina, mă întreb de ce ar minţi.

Martha

Un freamăt din ce în ce mai intens învăluie mulţimea.

— De asta l-ai omorât! strigă cineva.

— Jackson Paige, strigă Martha peste zarvă, vizita cartierul High Rises în mod regulat. Munca lui de binefacere era de faţadă. Acolo avea amante şi vindea droguri. Nu ne respecta nici pe noi, nici locul din care-a plecat, ne-a folosit!

Zgomotul devine din ce în ce mai puternic. Un gardian vine din spatele Marthei şi o apucă, dar ea rămâne pe loc.

— A lăsat-o însărcinată pe mama şi a plecat. Nu i-a păsat. Pur şi simplu, a cunoscut pe altcineva. Era un mincinos şi un escroc. Era corupt. *El* a ucis-o pe mama mea, nu băiatul care a fost executat, şi a scăpat pentru că are bani!

— Ea îl ura! strigă cineva. Era geloasă!

— Îl voia mort!

— Executaţi-o!

Gardianul o târâie pe Martha înapoi pe scaunul electric, dar ea se luptă şi se desprinde de el, împleticindu-se către geamul de sticlă şi holbându-se dincolo de el.

— Niciodată nu am vrut să moară! strigă ea. Am vrut doar să se afle adevărul, pentru mama şi Ollie. Toţi ar trebui să avem parte de-un proces corect, nu doar oamenii care au bani să-l cumpere!

Eve, Cicero şi Isaac se ridică în picioare şi aplaudă.

Moartea este Justiţie

KRISTINA: Ca să vezi! Ce adunătură ciudată formează consilierul, judecătorul şi cel *îndoliat*, nu crezi? Ce *se petrece* acolo?

JOSHUA: Kristina, cred că lumea ştie mai multe decât noi...

KRISTINA: Imposibil!

JOSHUA (scuturând din cap): Situaţia este mai complicată decât pare. Încă nu s-a terminat.

Spectatorii din studio sunt ciudat de tăcuţi şi stau cu gurile căscate cât timp urmăresc desfăşurarea evenimentelor.

Martha

— Vă rog, zice Martha. Vă spun adevărul!

— Ţi-a expirat timpul, căţea ce eşti! se aude vocea unei femei.

Martha se uită la public, iar privirea i se opreşte asupra feţei lui Isaac, care o urmăreşte cum plânge. Pentru o clipă, ea îşi ţine capul plecat, iar umerii i se cutremură când inspiră şi expiră.

— Vă promit că o să înţelegeţi şi mai multe după ce o să auziţi tot, continuă ea uitându-se din nou în sus. O să vă gândiţi la ce v-am spus şi-o să vă miraţi. Cândva, cineva mi-a spus că vine o vreme în care trebuie să alegi să acţionezi sau să taci pentru totdeauna. Am doar şaisprezece ani, dar până şi eu am văzut indiferenţa celor care ar putea să facă ceva şi frustrarea celor care nu pot. Acesta e singurul lucru pe care pot să-l fac pentru a schimba, *poate,* lucrurile. Din ziua în care s-a apăsat pe trăgaci şi Jackson a căzut, am ştiut că rolul meu este al martirului. Altcineva, altcineva mai puternic decât mine trebuie să ducă lupta mai departe.

Gardianul o târâie spre scaun şi o trânteşte în el.

— Te rog, opreşte-te, spune ea. Lasă-mă să continui, te rog!

Curelele îi strâng şi mai mult încheieturile mâinilor şi gleznele.

— Opreşte-te! strigă ea. Te rog!

O cârpă îi este pusă la gură, iar ochii i se măresc de teroare.

Se agită, se smuceşte şi se zdruncină, dar nu poate să se elibereze.

Moartea este Justiţie

KRISTINA: După cum am spus, stimaţi spectatori: minciuni şi disperare.

JOSHUA (încet): Nu uitaţi să vă alăturaţi dezbaterii de pe dispozitivele cu acces la internet şi rămâneţi conectaţi ca să urmăriţi în direct aceste evenimente şi să ascultaţi întrebările din studio. De fapt, Kristina, lucrurile au cam luat-o razna pe internet, nu-i aşa?

KRISTINA: Într-adevăr! Doamnelor şi domnilor, sunt sigură că aveţi nişte convingeri puternice în ceea ce priveşte acest caz deosebit de important, dar nu vă lăsaţi influenţaţi de faptul că ea este doar o adolescentă. Acestea sunt ultimele cinci minute în care puteţi vota, aşa că puteţi începe! Şi nu uitaţi,

în seara asta, şi dumneavoastră sunteţi călăii! Haideţi să adunăm acele numere importante…

Martha

„Este ora: 8.50 seara. Mai ai: zece minute până la posibila ta execuţie. Statisticile curente sunt: 98,3% pentru, 1,7 % împotrivă. Îţi vom mai transmite informaţii peste: cinci minute, odată cu numărătoarea finală.”

Atunci înseamnă că asta este. Pun pariu că toată lumea crede că am inventat. Că am încercat să trag de timp. Voi muri şi tot ce ştiu ei şi-şi vor aminti despre mine sunt minciuni.

A *spus nişte prostii, cum că ar avea un secret, şi după aceea ne-a zis că Jackson era tatăl ei* – asta aud acum. *Cred că voia să se răzbune sau era geloasă. E o căţea cu sânge rece, care a apăsat pe un trăgaci şi ne-a ucis eroul*

Doar că nu eu am apăsat pe trăgaci, nu?

•

Mi s-a părut că am stat ore întregi pe asfaltul îngheţat, bătută şi plină de vânătăi. Sunetul pistolului îmi răsună în urechi. Mă holbez la cadavrul de lângă mine. Are ochii deschişi şi goi. Şi o gaură în cap. Una singură, nu mai multe, cum scria în ziare.

Nu puteam să nu mă holbez la el.

Nu am văzut când te-ai prăbuşit lângă mine, ci doar te-am simţit, brusc, acolo.

Eu… el… nu-mi găseam cuvintele. Nu puteam să gândesc, sau să înţeleg, sau…

— Poliţia va ajunge curând aici, mi-ai şoptit tu.

Ţi-am atins mâna. Mintea a început să mi se limpezească.

Nu-i aşa că am spus că lucrurile trebuie să se schimbe?

— Se întâmplă.

— Martha, ar trebui să pleci. Nu vreau ca poliţiştii să te implice în asta, nu vreau să încerce să dea vina pe tine.

— Lasă-i s-o facă, am spus eu.

Şi iată momentul.

— Lasă-i să dea vina pe mine. Ştii, ar putea să funcţioneze, asta ar putea să fie soluţia.

Ştiam că, pentru mine, totul s-a terminat. Nu mai aveam niciun viitor. M-am băgat într-o situaţie fără scăpare.

Nu mi-am dorit decât dreptate şi adevăr, nu moartea lui... dar să spun că eu am făcut-o?

— Isaac, ar putea să meargă. Asta chiar ar putea să schimbe lucrurile. Să aibă un impact, să facă bine, nu-i aşa?

— Ce?

Am urmărit lumina lunii din ochii tăi şi m-am uitat la cerul sub care eram amândoi.

— Asta-i soluţia. Dacă spun că eu am făcut-o, media va fi foarte interesată şi, dacă în ultimele minute le spun că sunt fiica lui Jackson, atunci oamenii vor *trebui* să asculte. Tu poţi să faci rost de dovezi. Apoi, în timpul discursului victimei, poţi să le arăţi ce-a făcut. Avem tot. Toate lucrurile de la Gus. Scrisoarea avocatului de la mama, documentele pe care le-ai fotocopiat. Poţi să le arăţi pe toate, pentru că ei vor asculta. Asta am aşteptat. Asta am spus. Apoi, lucrurile vor trebui să se schimbe. Vor *trebui*!

— Nu. Nu te las să-ţi asumi vina. *Tu* poţi să le arăţi dovezile, oricum media va fi dată peste cap!

Am scuturat din cap.

— Nu, nu pot. Sunt doar o fată din Rises. O orfană din Rises, o nulitate. Nimeni nu-mi va acorda atenţie. Ştii asta. Tu eşti fiul lui Jackson Paige! Oamenii te vor asculta.

— Nu, Martha, n-am să te las să faci asta. Vorbeşti aşa din cauza şocului. Nu gândeşti limpede...

— Gândesc mai limpede decât am făcut-o de multă vreme. Ascultă-mă, Isaac! Presa nu va face altceva decât să se distreze, ştii asta. Vor râde de mine şi aşa mai departe – lista aia, toţi oamenii ăia nevinovaţi – totul va fi în zadar. Dar pe tine te vor asculta! Eşti educat! Ai influenţă. Oamenii *te plac.* Te vor asculta. Isaac, pot să fiu eu martirul, dar luptătorul trebuie să fii tu.

— Nu.

— Aşa *trebuie* să fie. Tu ai banii şi influenţa. Oamenii te vor asculta. Poţi s-o faci. Eu, nu. Dar eu pot să fac asta.

În întuneric şi tăcere încep să se audă sunetele sirenelor. Se zăreşte o lumină albastră.

— Vezi unde te împinge disperarea? În punctul în care îţi jertfeşti viaţa pentru un principiu?

M-ai luat de mână.

— Dar... Nu vreau să mori! Nu este corect! Nu eşti vinovată! Eu ar trebui să mă predau.

Tremuram, îmi simţeam nervii, dar ştiam că aşa trebuia să procedez.

— Isaac, nu mai are legătură cu noi doi. Este mai important decât noi. Gândeşte-te la toţi oamenii de pe lista aceea. La familiile care nu au avut niciodată parte de dreptate, la oamenii nevinovaţi care au fost executaţi sau închişi, la vinovaţii care nu au fost pedepsiţi. *Câţi să mai urmeze*?

Sirena se auzea mai tare. Lumina albastră pâlpâia şi mai strălucitor.

— Ştii că am putea schimba situaţia, am şoptit. Trebuie măcar să *încercăm.*

M-ai luat în braţe.

— Te iubesc, mi-ai spus. Nu...

— Lasă-mă, te-am rugat. Pentru mama mea şi pentru mama ta. Pentru Ollie şi pentru *toată lumea.* Te rog, lasă-mă!

Mi-ai cuprins faţa cu mâinile şi m-ai sărutat şi, când te-ai îndepărtat, am văzut lumina albastră licărind în ochii tăi.

— Promite-mi, am spus. Promite-mi că nu vei spune, promite-mi că vei face tot ce-ţi stă în putinţă.

— Dacă asta este ceea ce vrei, mi-ai răspuns tu, atunci îţi promit. Îţi promit cu toată fiinţa mea!

Sirena se auzea tot mai tare, iar farurile albe şi lumina albastră dansau prin întuneric.

— Pleacă! ţi-am strigat.

•

Isaac, acum totul depinde de tine.

Legată în scaun, te văd cum te îndrepţi spre pupitru.

Mă bucur că te-am cunoscut.

Am fost împreună doar un an, dar a fost cel mai bun an din viaţa mea.

În lumea asta, nu am putea avea parte niciodată de mai mult.

Îţi aminteşti de prima noastră plimbare în pădure? Îţi aminteşti că ne-am uitat la cerul întunecat, presărat cu stele? Îţi aminteşti că am stat împreună în leagăn? Îţi aminteşti că am făcut dragoste în apartamentul meu?

„Vom împărţi cerul”, mi-ai spus tu. Pentru totdeauna.

Îmi va fi dor de tine.

Te voi iubi mereu.

„Este ora: 8.55 seara şi liniile sunt acum închise. Statisticile finale sunt: 98,6% pentru, 1,4% împotrivă. Execuţia ta va începe în: cinci minute”.

Atunci, acesta e momentul.

Isaac

— Doamnelor şi domnilor, sunt extrem de conştient că nu avem mult timp la dispoziţie şi vă implor să-mi permiteţi să vorbesc fără să fiu întrerupt, pentru că mi-aş dori ca şi acuzata să audă ceea ce am de zis. După cum ştiţi, numele meu este Isaac Paige. Sunt fiul adoptiv al lui Jackson şi Patty Paige. Sunt sigur că toţi ştiţi că Jackson m-a *salvat* din High Rises, dar sunt sigur că nu toţi ştiţi că avea şi o relaţie cu mama mea. Mă grăbesc să adaug că nu este tatăl meu.

Isaac face o pauză, se uită în jur şi inspiră.

— Mama mea nu a sărit de la balconul apartamentului ei, el a împins-o. Da, Jackson Paige este, a fost un criminal! Nu, asta nu pot s-o dovedesc!

Oamenii din studio, cei din zona de vizionare şi mulţimile de afară care urmăresc transmisiunea în direct tac.

— În noaptea în care Beth Honeydew, mama Marthei, a fost omorâtă, Jackson a venit acasă beat. Eu eram în pat. Cearta lui cu Patty m-a trezit. Mă credeţi sau nu, se certau des. Ea câştiga mereu. Când m-am uitat afară, am văzut că partea din faţă a maşinii era atât de avariată, încât am crezut că nu o va mai putea folosi. Era pătată de sânge. Am făcut o fotografie.

Din dosar, scoate o fotografie format A4 şi o ridică spre public.

— Şi i-am mai fotografiat şi pe bărbaţii care au venit să repare maşina – ridică şi acea poză – şi am asta.

O înregistrare cu fâşâituri se aude din difuzoare.

„Curăţ-o! Şi repede! Căţea proastă... Nu, Honeydew, femeia... Nu ştiu, rezolv-o. Cum o faci de obicei? Ei bine, nu ştiu, găseşte o maşină şi loveşte-o un pic... Află cui îi aparţine şi ia legătura cu avocatul... Se pricepe la voturi”.

Vocea nu se mai aude.

Isaac vorbeşte din nou.

— Vocea este inconfundabilă. Şi asta.

Pe ecran, transmisiunea în direct este înlocuită cu o înregistrare video neclară, în alb şi negru. Data şi ora sunt afişate în partea de jos în vreme ce, în mijloc, camera se concentrează asupra drumului de lângă pasajul subteran. O maşină – plăcuţa cu numărul de înmatriculare se vede bine – aşteaptă la mică distanţă. O femeie apare din stânga, ţinând o sacoşă cu cumpărături. În clipa în care păşeşte pe stradă, se aud turaţiile motorului maşinii. Femeia se întoarce când ajunge în mijlocul străzii, dar este prea târziu. Vehiculul intră în ea şi o aruncă în aer şi peste capotă.

La câţiva metri, maşina se opreşte cu un scârţâit şi un bărbat coboară, iar imaginile îl au în prim-plan; Jackson Paige se vede clar. Cei din public îşi ţin respiraţia când îl văd cum se îndreaptă spre cadavru, se apleacă şi apoi se întoarce înapoi la maşină.

— Se pare că, în noaptea în care mama Marthei a fost omorâtă, camerele de supraveghere *funcţionau,* spune Isaac. Băiatul vecinei, Oliver Barkova, a fost executat aici, în celula din spatele meu, pentru că a lovit-o cu maşina pe Beth Honeydew şi a fugit de la locul faptei. Mereu a spus că era nevinovat.

El se uită la cei din public.

— Ştiam că Jackson era vinovat şi că nu era prima dată când omora pe cineva. De ce a făcut-o? Pot să speculez că incidentul cu mama mea a fost rezultatul unei discuţii care a mers prost sau că a lovit-o pe mama Marthei şi a fugit de la locul faptei pentru că ea voia să atace contractul semnat şi să-l dea în vileag. Sau aş putea să presupun că a fost doar un psihopat care căuta metode prin care să-şi exercite puterea. Mi-aş dori să fie aici ca să dea socoteală. Dar ce ar rezolva asta? El avea un sistem, oameni pe care-i influenţa. Se ştiu ei care sunt, şi ar trebui să le fie ruşine. Oameni nevinovaţi au fost condamnaţi la moarte din cauza lor. Sistemul judiciar din ţara asta nu funcţionează. E greşit şi corupt. Ca să condamni pe cineva pentru crimă sau delicte, ai nevoie de dovezi. Ai nevoie de martori. Condamnarea nu ar trebui să se facă pe baza unor voturi pe care doar unii îşi permit să le cumpere. Avem nevoie de schimbare! Ştiam asta, dar nu am făcut nimic. Vina pe care am simţit-o faţă de Beth Honeydew m-a făcut să revin de nenumărate ori în High Rises. În fiecare seară, mă trezeam în apropierea locului în care a fost ucisă. Într-una dintre serile în care am stat de veghe, am întâlnit pe cineva. Mi-a spus că am

salvat-o, că i-am dat un motiv să se trezească dimineaţa, dar, în realitate, ea m-a salvat pe mine. Mi-a dat speranţă într-o societate pe care o credeam osândită. Am început o relaţie, dar, având în vedere cine sunt şi de unde era ea, a trebuit să o păstrăm secretă, cel puţin faţă de cei din lumea mea. Dar, după cum se spune, toate lucrurile bune trebuie să ajungă la un sfârşit. Când Jackson a aflat, mi-a pus un pistol la cap şi mi-a spus să nu mă aliez cu *scursurile.*

Oftează din greu, se întoarce şi se uită la Martha şi la cronometru. Mai are la dispoziţie două minute şi jumătate.

— Dar o iubeam, şi încă o iubesc. Nu am putut să renunţ la ea, chiar dacă el m-a ameninţat că mă omoară. Ea era... *este* totul pentru mine. Cu toate acestea, Jackson s-a ţinut de cuvânt. M-a urmărit şi m-a găsit cu ea. Cu Martha.

Moartea este Justiţie

JOSHUA: O, vai! O, Dumnezeule! *Nu* mă aşteptam la asta. Kristina, este o poveste de dragoste, ei sunt Romeo şi Julieta. Din lumi diferite. Din familii diferite. Este... frumos. Este... *tragic.*

KRISTINA: Îi implor pe privitori să nu ţină cont de asta. Sunt sigură că nu poate fi adevărat.
JOSHUA: Dar...
KRISTINA (dând din cap): E destul de ridicol. Să gândim logic! De ce ar avea o relaţie cu o fată ca ea cineva cu statutul lui? Gândiţi-vă la cât de multe fete frumoase i s-ar oferi pe tavă fiului lui Jackson Paige.
JOSHUA (încruntându-se): Kristina, este vorba despre *dragoste,* nu despre logică!

El aruncă o privire spre transmisiunea în direct şi apoi se uită din nou la ea.

JOSHUA: Oricum ar fi, haideţi să auzim mai multe.

Isaac

Isaac gesticulează spre Martha. Cei din public sunt uimiţi.

— A avut loc o ceartă şi s-au auzit multe ţipete. Nu am crezut niciodată că o persoană ar putea să fie atât de absorbită de sine sau de îngustă la minte. L-am mai văzut cum a scăpat de a fi acuzat de crimă de două ori, l-am văzut distrugând vieţile oamenilor pentru câştigurile proprii. Dar, cel mai important, l-am văzut pervertind cursul justiţiei. Acum, este o expresie... „Aici, justiţia se face dând un telefon”. E uşor, nu-i aşa? Nu şi dacă nu vă permiteţi. Uşor de modificat şi de reparat. Nu este un sistem corect. „Am s-o omor”, mi-a spus el prima dată când a aflat despre relaţia noastră. Şi, după câteva luni, când mi-a dat din nou un ultimatum, pentru că am refuzat să ne despărţim, mi-a dovedit că vorbea serios.

Pe ecran apare o altă înregistrare. Spectatorii urmăresc în tăcere cum Jackson îndreaptă o armă spre Martha, icnesc atunci când o bate, îşi ţin respiraţia când Isaac ia pistolul şi îşi duc mâinile la gură în clipa în care cureaua alunecă peste capul Marthei.

— Când Martha l-a trântit la pământ şi eu am ţintit spre el, nu am făcut-o din mânie, ci pentru a o salva pe persoana pe care o iubeam şi pentru că maşinăria în care s-a transformat Jackson trebuia oprită.

Inspiră adânc şi stă drept.

Lumini albe apar pe ecran când Isaac apasă pe trăgaci şi Jackson cade la pământ. Publicul tace.

— Eu l-am ucis pe Jackson Paige, nu Martha Honeydew, spune el.

Ecranul afişează altă imagine. Apare fotografia din ziar a Marthei de la locul faptei. Se concentrează asupra umbrelor şi o formă neclară poate fi zărită. Se concentrează din nou, imaginea se măreşte, acum clară şi luminoasă, arătându-l pe Isaac cum fuge.

— Toţi aţi putut să o vedeţi, dar aţi ales să nu vă uitaţi. Martha nu vrea ca eu să fac asta, dar ştiţi de ce îşi asumă vina?

El îşi ridică mâinile disperat.

— Pentru că e de părere că, spre deosebire de ea, poziţia în care mă aflu îmi permite să schimb sistemul. Crede că nimeni nu o va asculta pentru că *e doar o fată din Rises.* Eu cred că se înşală. Şi cred că destui oameni au murit din cauza unor lucruri pe care nu le-au făcut.

În clipa în care părăseşte pupitrul, ecranul de sticlă care separă celula de public alunecă într-o parte. Privitorii icnesc, iar Martha se holbează la el.

Afişajul indică faptul că au mai rămas aproape două minute.

— Vezi? îi şopteşte Cicero lui Eve. Ţi-am spus că Max al tău se pricepe la tehnologie.

Moartea este Justiţie

JOSHUA: Cum mişcă sticla? Nu ar mai trebui să se mişte.

Kristina se holbează la ecran.

JOSHUA: Sunt uluit! Aşa ceva nu s-a mai întâmplat. *Ce* se va întâmpla? S-a votat că este vinovată, dar acum... Trebuie să-şi schimbe pledoaria? Stimaţi privitori, pur şi simplu nu ştiu.

Publicul tace.

JOSHUA (încet): Este nevinovată...

Martha

Isaac sare în celulă, se grăbeşte spre Martha şi-i scoate cârpa din gură.

— Trebuie să te scoatem repede de aici, spune el şi trage de cătuşele din jurul încheieturilor ei, dar acestea nu se mişcă.

În spatele lui, Eve şi Cicero se ridică şi aleargă în celulă.

— Scoate-o de aici! strigă Eve.

Privitorii şocaţi stau ca pe ghimpi când agenţii de securitate şi paznicii închisorii dau năvală în celulă şi se îndreaptă spre Martha.

Afişajul indică un minut.

— Nu pot să le desfac, îi spune Isaac lui Eve şi trage iar de încuietori.

— Curentul, zice Eve, putem să întrerupem curentul? Cicero, ajută-mă să încerc să-i eliberez picioarele!

Cincizeci şi două de secunde.

Isaac caută prin celulă.

— Nu-i niciun cablu! strigă el. Nu găsesc cablul!

Eve şi Cicero trag şi smucesc încuietorile din metal din jurul gleznelor Marthei.

— Nu se clintesc. Nu pot să i le scot! spune Cicero.

— Martha, îmi pare rău, şopteşte Eve. Îmi...

— Este în regulă, îi răspunde ea. Este în regulă.

Isaac se uită la cei din public şi apoi în sus, spre cameră.

— Cum puteţi să faceţi asta? strigă el. Cum puteţi să o ucideţi acum? Este nevinovată, pentru numele lui Dumnezeu! Scoateţi-o de aici!

Se întoarce spre Martha, care este pe scaun, plângând când se agaţă de mâinile ei.

— Spune-le adevărul! Să fie înregistrat! Lasă-i pe oameni să vadă ce au devenit!

— Nu! strigă ea. Nu, ştii ce se va întâmpla dacă fac asta. Dacă nu pot să mă ucidă, te vor lua pe tine şi te vor ucide. Nu pot să încerc să schimb nimic. Ţi-am spus, nu sunt destul de puternică. Nu sunt deşteaptă, nu...

— Eşti! şopteşte el. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-le că eşti nevinovată! îi cere el. Spune-le că am făcut-o eu. Trebuie să o audă de la tine! Trebuie să-ţi schimbi pledoaria!

Ea îl fixează cu privirea.

Patruzeci de secunde.

Moartea este Justiţie

KRISTINA: Dar... avem nevoie de o execuţie... privitorii, *votanţii* nu pot fi lipsiţi de ceea ce-şi doresc. De lucrul pentru care au *plătit.*

JOSHUA: Dar este nevinovată. Sunt pe cale să execute o fată nevinovată de şaisprezece ani. Şi cum rămâne cu Isaac, care a spus că este vinovat?

KRISTINA: Eu spun să-i execute pe amândoi.

Joshua o ţintuieşte cu privirea.

Isaac

Afişajul indică treizeci şi cinci de secunde.

— Spune-le adevărul! o imploră Isaac. Trebuie să-l audă de la tine. Trebuie să fie înregistrat. Te rog, Martha, fă asta pentru mine! Ai încredere în mine! Spune-le adevărul!

— Dar...

— Eşti destul de puternică. Eşti cea mai puternică persoană pe care o cunosc! Uită-te la tine, la cât de mult munceşti ca să te întreţii, la cum te descurci cu părinţii tăi, la fericirea pe care mi-o aduci mie şi doamnei B., la prietenia pe care le-o oferi oamenilor ca Ollie şi Gus. Eşti puternică. Eşti un om bun. Spune-le adevărul! Dacă te vor omorî, vei ajunge în mormânt ştiind că toată lumea a aflat că eşti nevinovată – pentru că eşti!

Martha se uită la marea de feţe care aşteaptă, apoi la gardienii care blochează celula în faţa oamenilor care încearcă să intre, la Eve care plânge în timp ce trage în van de încuietori şi la Cicero care încearcă să distrugă dispozitivul, la numărătoarea inversă a cronometrului... douăzeci şi şase... douăzeci şi cinci... douăzeci şi patru... şi, în cele din urmă, la Isaac.

Are atât de puţin timp şi atât de puţine opţiuni.

— Eu... Nu eu am făcut-o, şopteşte ea. Nu l-am împuşcat pe Jackson Paige.

Ea şi Isaac se privesc reciproc.

— Continuă! o roagă el. Spune-le cine a făcut-o!

Lacrimile îi curg pe obraz şi, uşor, scutură din cap, într-o parte.

— Isaac, şopteşte ea. Isaac l-a ucis. Dar a făcut-o pentru mine.

Douăzeci şi cinci de secunde.

— V-am spus eu, nu-i aşa? strigă el. Acum, eliberaţi-o!

Trage şi scutură încuietorile, dar nu se întâmplă nimic.

— ELIBERAŢI-O!

Începe să plângă şi, cuprinzându-i faţa Marthei cu mâinile, se uită lung în ochii ei.

— Îmi pare atât de rău, spune el. Nu ar fi trebuit să fiu de acord cu asta. Nu pot...

Douăzeci de secunde.

Se învârte din nou.

— OPRIŢI EXECUŢIA! strigă cu toată puterea.

— Isaac, trebuie să te mişti, trage Eve de el.

— Haide, îi spune Cicero.

Cincisprezece secunde.
— Cineva trebuie să plătească! strigă un bărbat din public.
— Am plătit bani buni ca să văd o execuţie! adaugă un altul.
Un gardian o înşfacă pe Eve şi o târâie afară din celulă.
— Isaac, nu poţi să faci nimic! Trebuie să te mişti! Curentul... dacă o atingi... îi strigă ea din partea cealaltă a celulei.
Un alt gardian îl împinge pe Cicero.
Treisprezece secunde.
— Sunteţi nişte monştri! strigă Isaac, iar aerul vibrează din cauza forţei vocii sale.
Coroana începe să coboare spre capul Marthei. Isaac trage de ea şi încearcă să o smulgă, dar este prea solidă.
Un gardian îl apucă, dar el se roteşte şi-i dă un pumn în faţă.
— De ce faceţi asta? urlă el. Este nevinovată! Eu am făcut-o, v-am spus. Ea v-a spus! Eu sunt vinovat, nu Martha!
— Isaac, ascultă, spune Martha.
Nouă secunde.
El se întoarce spre ea şi amândoi plâng.
— Dă-mi drumul, îi şopteşte ea.
— Nu...
Şapte secunde.
— Am făcut ce-am vrut! Va ajunge în ziare. Oamenii vor şti. Acum, trebuie să îmi dai drumul.
Şase secunde.
El scutură din nou din cap.
Cinci secunde.
— *Trebuie*! Nu are sens să lupţi acum pentru mine, dar poţi să lupţi împotriva sistemului în viitor, aşa cum am plănuit.
Patru secunde.
— Dar...
Trei secunde.
— Dă-mi drumul şi luptă pentru un viitor mai bun. Promite-mi, spune ea.
Două secunde.
Lui îi curg lacrimi pe obraji.
— Dă-mi drumul, îi spune Martha. Şi promite-mi că vei lupta.
O secundă.
— Îţi promit, şopteşte el şi-i dă drumul mâinii.

URMARE

Martha

Se aude o bubuitură. Luminile se sting.

Nu simt nicio durere.

Am murit atât de repede?

Nu am simţit nimic. Nu văd nimic. Totul este în întuneric.

Pur şi simplu, stau şi nu ştiu sigur ce se întâmplă. Se pare că oamenii se mişcă în jurul meu. Aud voci care murmură şi paşi târşâiţi. Clipesc, mă uit în jur, dar nimic nu se schimbă.

Asta este tot? Am murit?

Asta-i viaţa de după moarte la care mă gândeam?

Încerc să-mi mişc mâinile, aşteptându-mă să fie încă înţepenite, dar le scot cu uşurinţă din încuietori. Şi gleznele la fel.

Poate sunt o fantomă.

Ridic o mână şi-mi ating faţa.

Cred că respir. Cred... *cred...* că pieptul mi se mişcă-n sus şi-n jos.

Deschid gura.

— Isaac? întreb cu o voce răguşită.

Am gura uscată, dar o simt. Dacă o *simt*, asta înseamnă că...

Sau îmi imaginez?

Îmi întind braţele, mă ridic uşor în picioare şi înaintez. Picioarele-mi sunt încă încătuşate.

— Isaac? spun din nou şi îmi aud vocea.

— Martha? Nişte mâini se întind şi simt că el mă ia în braţe. Martha, Martha, o, Dumnezeule, Martha, trăieşti. Mă strânge, iar eu mă ţin de el. Îşi lipeşte chipul de al meu şi îi simt lacrimile. Trupurile noastre tremură, iar eu îl pipăi, ca să mă asigur că este chiar el.

— Te iubesc, îi spun. Te iubesc, te iubesc şi îmi pare rău.

— Trăieşti! repetă el.

Zâmbesc pentru că da, aşa este. Chiar trăiesc.

Ne prăbuşim amândoi pe podea, ţinându-ne unul de celălalt în întuneric.

— Cum s-a întâmplat asta? Cum ai oprit dispozitivul? întreb eu.

— Cred că a fost Max, îmi răspunde el şi-mi şterge lacrimile.

— Max?

— Fiul lui Eve... Nu contează... ai scăpat... eşti în siguranţă...

— Ce-o să se întâmple acum? Să fugim? Ar *trebui* să fugim, să ieşim de aici. Să găsim un loc sigur. Haide, să mergem. Repede.

Lumina unei lanterne pâlpâie. Feţele mă înconjoară ca nişte fantome.

— Nu cred că putem, spune el.

— Aprindeţi luminile de urgenţă! bubuie o voce.

Undeva, o uşă se întredeschide. Se aud mai mulţi paşi şi trupuri care se mişcă.

— Putem să încercăm, şoptesc eu. Haide!

Mă ridic, dar, brusc, degetele lui îmi dau drumul, iar mâinile i se îndepărtează de mine.

Voci neclare strigă, iar sunetul bocancilor se aude mai tare şi mai aproape.

— Isaac? spun eu şi mă întind spre el. Isaac? repet, dar acum nu-l mai găsesc.

Mă las în patru labe şi îl caut prin jur.

— Isaac! strig eu.

Nişte picioare mă calcă pe degete, iar trupuri se izbesc în mine.

Nu-l găsesc.

— Isaac, te rog, unde eşti? strig încă o dată.

Lumini verzi pâlpâie. Îmi înalţ capul şi încerc să văd printre umbrele ciudate şi pe jumătate luminate pe care le face. Parcă sunt într-un vis – nu, mai degrabă într-un coşmar. Sau poate că *am murit,* iar asta e vreo iluzie a iadului.

Acum, lumina verde pâlpâie. Apare, dispare, apare, dispare, apare şi dispare repede, ca un fel de efect special dintr-un film sau ca o chestie psihologică, menită să te dezorienteze sau să te facă să vomiţi.

Dar, prin tot ce se întâmplă, îl văd.

Dă din picioare în timp ce este tras înapoi şi se luptă cu braţele care-l ţin, iar gura-i este schimonosită de durere sau frustrare.

Îl trag spre uşa celulei!

Mă ridic şi fug spre ei.

— Isaac! strig eu.

Într-una dintre secundele în care lumina verde pâlpâie, ne vedem, dar eu mă împiedic şi alunec şi nu-l mai văd. Mă ridic în picioare şi alerg spre el, privind printre pâlpâieli cum îi loveşte pe gardieni. Însă vine un alt gardian, acum sunt trei, şi toţi încearcă să-l copleşească. O mână îi acoperă gura, un braţ i se înfăşoară în jurul gâtului, iar picioarele îi sunt ridicate de pe podea, în vreme ce alţi şi alţi gardieni se alătură.

— Nu! strig eu.

Dar, în spatele lui, uşa celulei se deschide. Lumina albă năvăleşte, iar eu ridic o mână în faţa ochilor, pentru că aproape mă orbeşte.

Pentru o secundă, mă uit printre degete şi văd cum silueta lui întunecată dispare în lumina celulelor de dincolo. Sunt mai mulţi gardieni decât îmi dau eu seama; e în inferioritate numerică.

Alerg spre uşă.

Poate reuşesc să bag un picior înăuntru, poate că reuşesc să-i fac să se oprească, să se răzgândească, să-i dea drumul. Dar se închide înainte să ajung acolo. E solidă. Neagră. De neclintit. Speranţa luminii albe dispare.

La mai puţin de jumătate de metru de el, dar la fel de bine aş putea să fiu într-o altă lume.

Fără ruşine, sfială sau grija că nu *ar trebui* să o fac, plâng în hohote şi nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cine mă vede sau comentează. Vreau să dărâm uşa şi să-i bat măr pe gardieni pentru că l-au luat. Vreau să ţip la ticăloşii care au luat decizii în privinţa sistemului. Să-i fac să simtă durerea pierderii, disperarea de a privi cum moare cineva despre care ştii că e nevinovat. Vreau să simtă tot ce am simţit eu şi tot prin ce-am trecut – mâhnirea, ura, neliniştea, singurătatea, confuzia, teama şi *disperarea* asta interminabilă şi nenorocită.

Strig la uşă.

Bat cu palmele.

Strig şi urlu.

O lovesc cu picioarele.

Dau cu pumnii, smucesc mânerul şi încerc să-l scot.

— Aduceţi-mi-l înapoi! strig eu. Aduceţi-l înapoi!

Fac totul ca să trec de uşa aia, până când mă prăbuşesc la podea, epuizată.

„Vacă inutilă, îmi spun în sinea mea. Vacă egoistă şi inutilă”.

— Este o greşeală! încerc să strig, dar gura şi gâtul îmi sunt uscate.

Dar este vinovat, nu? El a spus asta şi am spus-o şi eu. Îl vor pregăti pentru Celula 1, aşa cum procedează cu toţi prizonierii şi, peste o săptămână, va sta în scaunul acela şi va aştepta numărătoarea şi curentul electric. Cine-l va vota „nevinovat”, dacă „circumstanţele atenuante” nu sunt permise, când nu există o cale de mijloc?

Cum va lupta?

„Tu trebuie să lupţi, îmi spune o voce din capul meu. Cu tot ce ai şi în toate felurile posibile. Acum, el e închis în locul tău. Trebuie să lupţi!”

O mână mă atinge pe umăr. Mă întorc şi o văd pe Eve ghemuită lângă mine. Dau din cap în direcţia ei. Judecătorul Cicero este cu ea – le spune paznicilor să mă lase în pace.

Lumina verde încetează să mai pâlpâie, înlocuită din nou de cea albă, aşa cum era înainte.

În spatele nostru, ecranul se aprinde iar şi ochiul supradimensionat ne clipeşte de sus, înainte să dispară.

Moartea este Justiţie

Privitorii din studio tac. Kristina şi Joshua se uită la ecran cu gurile căscate. Faţa Kristinei e ca de piatră, ochii îi sunt reci, iar trupul ţeapăn. Joshua inspiră uşor, scoate un şerveţel din buzunar şi se şterge la ochi.

SPECTATORUL 1: Ne vrem banii înapoi! Ar fi trebuit să fie electrocutată!

Se aud aplauze.

SPECTATORUL 2: A fost găsită vinovată!

SPECTATORUL 3: Cui îi pasă dacă a spus că e nevinovată? Eu spun că e prea târziu.

SPECTATORUL 4: Eu spun să-i executăm pe amândoi, pentru că au minţit!

Joshua ridică o mână, iar pe cealaltă şi-o duce la ureche. Dă precaut din cap.

JOSHUA (încet): Doamnelor şi domnilor, cred că nu există nicio îndoială că, în seara aceasta, am fost martorii unui lucru destul de remarcabil, pe care nici eu nu cred că pot să-l rezum. Emoţiile ating cote înalte. Sunt multe chestiuni de dezbătut şi de discutat, pe care nu trebuie să le pierdem din vedere. Acuzaţii de corupţie la cele mai înalte niveluri, insinuări cu privire la un sistem juridic inadecvat, cereri pentru schimbări din interior, acuzaţii de crimă. Cvasiexecutarea unei adolescente care, în mod clar, este nevinovată. O adevărată telenovelă. Cât dramatism v-aţi mai putea dori? Ei bine...

El îşi atinge din nou urechea.

KRISTINA (întrerupându-l): Într-adevăr, a fost o...

JOSHUA: Kristina, îmi permiţi să continui? Da, nu se ştie ce s-a întâmplat cu sursa de alimentare din celulă şi cu scaunul electric, dar, cu siguranţă, se va desfăşura o anchetă completă. Cu toate acestea, ca să ne îndreptăm atenţia spre ce se întâmplă în acest moment, îi rog pe spectatori să mă urmeze.

El se ridică şi traversează studioul spre ecranul de pe partea dreaptă. Imaginea se înceţoşează, pâlpâie şi apare imaginea unei camere – cu un pat, o chiuvetă şi un vas de toaletă. Sus, pe perete, este o fereastră. Totul este alb şi monoton. Tânărul din cameră poartă o salopetă albă şi are lanţuri la glezne şi la încheieturile mâinilor. Stă pe scaun cât cineva îi rade părul. Se opreşte şi se uită la cameră. Este Isaac.

JOSHUA: Da, doamnelor şi domnilor, ca urmare a dezvăluirii faptului că el l-a împuşcat pe Jackson Paige, Isaac Paige este acum în Celula 1 din culoarul morţii. Desigur, îi puteţi urmări călătoria aici, cu noutăţi zilnice. Dar, între timp...

Imaginea de pe ecran se schimbă. Martha e în Celula 7, alături de Eve şi Cicero. Scaunul, un memento al apropierii ei de moarte, se zăreşte în spatele lor.

JOSHUA: Simt că suntem martorii unui început. Această tânără, care a luptat împotriva sărăciei, a statutului ei de orfan, a singurătăţii, a lipsei şi a nedreptăţii, care a fost expusă atenţiei publicului în lupta personală pentru dreptate, poate fi

eroul de care nu ne-am dat seama că ne lipseşte. Un erou care să ne ghideze printre greutăţi şi spre o societate mai bună. Sunt sigur că mass-media o va urmări îndeaproape, iar eu aştept asta cu nerăbdare. Pot să spun sincer că sunt mândru că această emisiune v-a supus-o atenţiei.

Spectatorii aplaudă. Kristina tace.

Martha

Toţi pleacă.

Isaac a dispărut.

Sunt în viaţă.

Sunt bucuroasă? Nu ştiu. Totul mi se pare dificil şi nu văd cum aş putea fi persoana potrivită pentru lupta asta.

Nu am niciun ban. Acum, nu am unde să locuiesc. Sunt minoră, orfană şi nu am niciun tutore legal – or să mă trimită la vreun orfelinat. Ce viitor e ăsta?

Scutur din cap. Este imposibil. Ar fi trebuit să mor acolo. Isaac ar trebui să fie aici, nu eu. Eu nu ştiu ce să fac.

„Ascultă-te, îmi spune vocea din mintea mea. Nu eşti slabă. Tu nu te dai bătută. Nu ai făcut-o niciodată, aşa că de ce s-o faci acum? Ştii ce să faci! Să lupţi, să lupţi şi să lupţi, îmi spun eu. Le-ai arătat oamenilor ce a făcut Jackson. Ştiu că el a omorât-o pe mama ta şi pe a lui Isaac. Tu ai reuşit asta – tu şi Isaac. E datoria ta faţă de tine să continui. Şi lui îi eşti datoare. Poţi să o faci”.

Afară

Martha o ia pe Eve de mână şi împreună traversează etajul şi ies din clădire, însoţite de Cicero.

Este întuneric, dar felinarele stradale formează zone luminoase, iar lumina pătrunde din ferestre; la mică distanţă se văd bliţurile camerelor de televiziune şi ale telefoanelor oamenilor care, împreună, par a fi un bâlci în noapte. Ambiguu şi derutant.

Merg pe alee şi se opresc.

— Aşa arată copacul din partea asta, şopteşte Martha. Nu credeam să-l văd vreodată. Pentru o clipă, se uită lung la el. E mai mare decât credeam.

O vrabie este în copac. Ei trec mai departe.

La poartă aşteaptă o mulţime de oameni, câţiva jurnalişti cu camere şi microfoane şi nişte manifestanţi care par că au renunţat la pancarte, dar cei care cer un sistem mai bun şi mai corect le ridică mai sus pe ale lor. Gus a plecat, iar acum nu se vede pe nicăieri.

Cicero se opreşte în faţa mulţimii.

— Ce face? o întreabă Martha pe Eve.

— Nu ştiu.

— V-aş ruga să fiţi un pic atenţi, spune el.

Mulţimea se întoarce spre el.

— Sunt camerele pornite? Şi microfoanele?

Oamenii dau aprobator din cap.

— Sunt sigur că toţi ştiţi ce tocmai s-a întâmplat înăuntru şi că înţelegeţi rugămintea mea de a-i acorda intimitate Marthei în zilele care urmează. Totuşi, trebuie să fac ceva, chiar în acest moment.

Face o pauză şi se uită la un plic pe care-l ţine în mâini.

— Cu puţin timp înainte... de evenimentele din această seară, Isaac Paige mi-a dat asta. Mi-a spus că, dacă nu va putea vorbi după *proceduri*, eu trebuie să o fac în locul lui. Nu ştiu ce scrie, dar...

Rupe plicul şi scoate o foaie de hârtie. Pentru o secundă, citeşte în diagonală, apoi inspiră adânc şi se uită la mulţime.

— Vă voi citi. Acestea sunt cuvintele lui Isaac.

„Chiar dacă eram conştient de ceea ce se întâmplă în societate şi în sistemul nostru judiciar, a fost nevoie să o întâlnesc pe Martha pentru a-i înţelege, cu adevărat, impactul. I-am văzut frustrarea tăcută în faţa pierderii pe care ea şi alţii au trăit-o din cauza cruzimii tatălui meu adoptiv şi a puterii pe care o avea asupra altora şi mi-am dat seama că trebuie făcut ceva. Nu am plănuit niciodată să-l omor sau să o las pe Martha să-şi asume vina. Împreună, am avut o idee – să facem dreptate pentru mama ei, pentru mine şi pentru Oliver Barkova. Am sperat că asta va declanşa o schimbare. Însă ideea unei dreptăţi adevărate se baza pe pervertirea cursului justiţiei – Martha trebuia să-şi asume vina pentru acţiunile mele. M-am gândit că

este o ipocrizie. Însă am făcut o promisiune – în grabă, pentru că nu am avut timp să discutăm dar tot rămâne o promisiune, iar eu nu am de gând să o încalc”.

Cicero se întoarce spre Martha şi continuă să citească.

„Martha, dacă nu am şansa să-ţi vorbesc, trebuie să afli câteva lucruri. În primul rând, te-ai înşelat. Ştiu că nu-ţi va plăcea să auzi asta, dar aşa este. Te îndoieşti de tine şi de capacităţile tale, dar atât de mulţi nu o fac. Asimilează puterea de la cei din jurul tău, acceptă ajutorul când este nevoie şi nu renunţa la principiile tale. Singurele lucruri care te împiedică sunt propria persoană, ocazia şi, din nefericire, banii. Abia îţi permiţi să mănânci, ca să nu mai spun să înveţi, să duci o luptă pentru schimbare. Din acest motiv, am trecut pe numele tău tot ce am. Nu sunt multe pentru un băiat de şaisprezece ani, nu de obicei, dar, de vreme ce tatăl meu, spre surprinderea mea, ne-a lăsat totul mie şi lui Patty, chiar şi o mică alocaţie pe viaţă, cred că îţi vor fi suficiente”.

Cicero face o pauză ca să-şi dreagă gâtul.

„În al doilea rând, ai în plic un obiect care a fost al mamei mele naturale – un inel puzzle. Mă jucam cu el când eram copil. La început este greu, dar insistă şi vei reuşi, îmi spunea ea.

Sper să alegi să-l porţi şi să-ţi aduci aminte de mine, oriunde m-aş afla acum, şi sper să te inspire să continui să încerci.

Ai adus lumină în viaţa mea, Martha Honeydew. Acum este timpul să aduci lumina şi în vieţile altor oameni.

Te iubesc şi te voi iubi mereu, Isaac”.

Cicero caută în plic şi scoate inelul, cinci piese legate între ele, dar care s-au desfăcut.

I-l înmânează Marthei.

— Îl voi purta, şopteşte ea. Mereu!

Moartea este Justiţie

Joshua nu se mai uită la ecran. Scoate un şerveţel din buzunar şi se şterge din nou pe faţă, dar nu-şi poate ascunde lacrimile.

Sigla cu ochiul din colţ clipeşte încet şi dispare.

JOSHUA: O, vai, doamnelor şi domnilor, ce emisiune, *ce emisiune* am realizat pentru voi în această seară. De fapt, toată săptămâna. A fost emoţionant. A fost un *montagne*

russe. Şi nu mă deranjează să vă spun că sunt epuizat. Kristina?

Părul şi machiajul moderatoarei sunt încă intacte, iar ea stă perfect dreaptă în scaunul ei obişnuit de la pupitrul înalt, dar acum spectatorii se uită la Joshua.

KRISTINA: Într-adevăr, dar nu uitaţi să votaţi...

JOSHUA: Şi Jackson nu i-a lăsat banii lui Patty? Ce *se petrece* acolo?

El se uită la public, inspiră adânc şi se ridică. Lumina unui reflector îl urmăreşte cât traversează studioul, lăsând-o pe Kristina în umbră. Se opreşte în dreptul ecranului şi se uită lung la imaginea supradimensionată a Marthei în celulă, la lacrimile care i se văd când priveşte în sus.

JOSHUA: Martha Honeydew... ce fată!

Se uită din nou spre public şi afişează un rânjet subtil.

JOSHUA: Doamnelor şi domnilor, de-abia aştept să văd ce mai pune la cale buna Martha şi ce se va întâmpla cu Isaac peste încă şapte zile. Dar, până atunci, este vremea să ieşim din emisie, să punem punct acestui episod *monumental* din *Moartea este Justiţie.* Să sperăm că vom reuşi să obţinem, pentru dumneavoastră, un interviu exclusiv cu Martha şi, poate, să-i punem întrebarea – este moartea justiţie? Studiourile *Ochi pentru ochi* vă urează noapte bună şi vă mulţumesc pentru că ne-aţi fost alături!

Mulţumiri

Această carte nu ar fi ajuns în mâinile voastre fără ajutorul şi sprijinul multor oameni, iar eu mă simt incredibil de norocoasă că i-am avut lângă mine.

Multe mulţumiri unui grup de oameni care m-au întâmpinat mereu când m-am întors din propria minte, care m-au făcut să râd, care mi-au amintit că există viaţă în afara laptopului meu şi care mi-au fost cei mai minunaţi şi devotaţi prieteni în ultimii ani: John Sharp, Stephen Johnson, Martin Ball, Simon Sharp, Tracey Wilkinson, Kate şi Richard Conway, Jo şi Steve Hunt şi, bineînţeles, Jackie Hall.

Mulţumiri lui Peter Bretan, pentru numele sugerate şi pentru băuturile şi prăjiturile pe care mi le-a adus cât am stat în mijlocul unui lac, în dimineaţa Anului Nou.

Când m-am gândit prima dată la *Celula* 7, am citit un eseu al istoricului Liz Homans, intitulat *Swinging Sixties: Abolition of Capital Punishment,* şi mi-ar plăcea să-i mulţumesc pentru un text atât de plin de informaţii şi de interesant, care chiar m-a făcut să mă gândesc „dar dacă...?”

Îi mulţumesc lui Ian Durant, pentru că a avut răbdare să discute şi să-mi împărtăşească cunoştinţele pe care le are despre actualul sistem legal din Regatul Unit, şi lui Miriam Barber, pentru că ne-a făcut cunoştinţă.

Comunitatea YA m-a susţinut incredibil de mult şi mă simt onorată să fac parte din ea, aşadar, le mulţumesc tuturor celor de la Manatees (ştiţi voi cine sunteţi!) şi celor de la Author Allsorts. Sunteţi cei mai buni.

Mulţumiri speciale autoarelor Rebecca Mascull şi Emma Pass, care au citit ciornele acestei cărţi, m-au sprijinit şi au avut grijă de mine. Sprijinul vostru, prietenia voastră şi bunătatea înseamnă mai mult decât vă daţi seama.

Multe mulţumiri minunatului meu agent, Jane Willis (de la United Agents), căreia, în casa mea, i se spune Agentul Jane, cu tot cu mantia şi superputerile de agent, pentru entuziasmul de la început şi pentru sprijinul continuu. De asemenea, le mulţumesc lui Julian Dickson şi lui Emily Talbot, care fac parte

tot din UA, şi pentru toate lucrurile despre film şi televiziune, îi mulţumesc lui Yaasmin McDonald.

Mă simt foarte privilegiată că am fost întâmpinată atât de cald în familia Hot Key şi mi-ar plăcea să-i mulţumesc Emmei Matthewson pentru toate sfaturile ei şi pentru că m-a ajutat enorm pentru ca această carte să devină mai bună. Îi mulţumesc lui Jenny Jacoby pentru ochii ei ageri (şi promit să nu mai folosesc cuvântul „mormăie”!), lui Ruth, Monique, lui Rosi şi lui James Fraser pentru o copertă uimitoare.

Şi, în cele din urmă, transmit mulţumiri, dragoste şi promisiunea unei prăjituri cu brânză minunatei mele familii. Soţului meu, Russ, copiilor mei, Jess, Dan şi Bowen, tatălui meu, Richard, mamei mele vitrege, Ann, şi fratelui meu, Colin. Vă iubesc pe toţi!

virtual-project.eu

CELULA 7

KERRY DREWERY

virtual-project.eu

EQUINOX